

ANTOLOGIE

*Concursul Național
de creație literară*

*“Ș-acel rege al poeziei vecinic tânăr
și fericit – veselul Alecsandri”*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Concursul Național de creație literară:

Antologie/ antolog.: Călina Stroe, Ramona Mocanu

Bacău : Editura GRAFIT, 2007

ISBN 978-973-1754-24-6

I.Stroe, Călina (antolog.)

II. Mocanu, Ramona (antolog.)

Tehnoredactare:

Călina Stroe

Corectură:

Ramona Mocanu

ANTOLOGIE

Concursul Național de creație literară

*„Ș-acel rege al poeziei vecinic tânăr
și ferice – veselul Alecsandri”*

Proiect susținut și finanțat de Consiliul Local Bacău

Coordonatori:

Călina Stroe

Ramona Mocanu

Editura GRAFIT

Bacău-2007

Argument

Nevoia de FRUMOS își are lăcașul în adâncurile ființei noastre culturale, iar necesitatea exprimării acestei nevoi a făcut OMUL creator.

Minunându-se de frumusețea și complexitatea operei divine, omul și-a dorit să se apropie de Dumnezeu și prin propria creație, iar tânărul contemporan – înzestrat cu spirit critic remarcabil și dispunând de un orizont cultural deosebit de larg – simte nevoia să-și exprime preaplinul sufletului și minții sale.

Înțelegând și admirând această dorință, ne-am asumat efortul de a valoriza izvoarele de frumos, trăirile și infinita varietate de gânduri a tinerilor excepționali de astăzi, în cea de a II-a ediție a Concursului național de creație literară „Ș-acel rege al poeziei , vecinic tânăr și fericite – veselul Alecsandri”.

Credem în trăirea pură și nealterată, în problemele existențiale, în nevoia de modele autentice și convingătoare, în faptul că tinerii au întotdeauna ceva important de spus.

În consecință, ne-am asumat acest generos efort și bucuria de a aduna într-un concurs atâtea talente care abia așteaptă să se cunoască, să comunice și să se bucure de oportunitatea oferită.

Tuturor le suntem gazde ospitaliere, susținători obiectivi și competenți și le dorim SUCCES!

Preludii...

Debutând sub auspiciile unei toamne lungi și romantice, concursul nostru de creație literară a adunat, la cea de-a doua ediție, un număr neașteptat de mare de concurenți.

De la 1 octombrie, data publicării pe internet, până pe 11 noiembrie 2007, data-limită pentru trimiterea lucrărilor, s-au înregistrat 228 de participanți din toată țara – municipiul *București*, județele *Constanța*, *Galați*, *Vâlcea*, *Prahova*, *Vrancea*, *Arad*, *Suceava*, *Dolj*, *Alba*, *Vaslui*, *Neamț*, *Timiș*, *Brașov*, *Cluj*, *Buzău*, *Mehedinți*, *Dâmbovița*, *Bihor*, *Olt*, *Teleorman*, *Iași*, *Hunedoara*, *Botoșani*, *Argeș*, *Caraș-Severin*, *Bistrița-Năsăud*, *Harghita*, *Ialomița*, *Sibiu*, *Mureș*, *Maramureș*, *Tulcea* și, bineînțeles, *Bacău* –, dar și din *Republica Moldova*.

Având experiența unei ediții încheiate și receptivi la sugestii, am inițiat, în locul secțiunii de critică literară, o secțiune de dramaturgie.

Pentru că unul dintre obiectivele proiectului, în care s-a implicat, într-o măsură însemnată, profesorul Vasile Cautiș, directorul Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, viza realizarea unei legături între generații, prin creație, am recuperat veriga lipsă, oferind și studenților posibilitatea participării.

Volumul de muncă a fost uriaș. În prima etapă, de preselecție, dat fiind numărul extrem de mare al textelor primite, profesorii Alina Casian și Alina Grosu au ales, din cele 146 de grupaje lirice, 97 de texte în proză și 22 de piese de teatru, creațiile care au intrat în concurs.

Misiunea juriului nu a fost lesne de îndeplinit, nu doar pentru că numărul lucrărilor s-a dublat față de anul trecut, ci și pentru că valoarea lor a fost net superioară.

Autorii premiați, pe care sperăm că îi veți citi cu plăcere în paginile ce urmează, sunt, de fapt, autorii acestei cărți, iar premiile sunt o dovadă a generozității Consiliului Local Bacău, a Bibliotecii „Glissando” – Bacău, a Biroul Notarial Cristian Ovidiu Stoica și a doamnei doctor Dorina Stanciu.

Coordonatorii

Juriul Concursului

Sectiunea Poezie:

- ❖ **Victor Munteanu**, Director-editor al revistei „Viața băcăuană”, Președinte al Fundației „Georgeta și Mircea Cancicov” – *Președintele juriului – secțiunea Poezie*
- ❖ **Nicoleta Iftimiu**, Prof. gr.I, Inspector școlar de Limba și literatura română, ISJ Bacău
- ❖ **Ioan Dănilă**, Conf. univ. dr., Universitatea din Bacău, Facultatea de Litere
- ❖ **Elena Bostan**, Prof. gr.I, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, Vicepreședinte al filialei Bacău a Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina
- ❖ **Marin Preda**, Prof. gr.I, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, Metodist al ISJ Bacău
- ❖ **Maria Crețu**, Bibliotecar, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Președinta filialei Bacău a Asociației Bibliotecarilor din România
- ❖ **Dorina Stanciu**, Medic oftalmolog, Optimoda Bacău

Sectiunea Proză:

- ❖ **Petre Isachi**, Director-editor al Revistei de cultură „13 Plus”, eseist și critic literar – *Președintele juriului – secțiunea Proză*
- ❖ **Gabriel Mardare**, Conf. univ. dr., Universitatea din Bacău, Facultatea de Litere
- ❖ **Vasile Spiridon**, Conf. univ. dr., Universitatea din Bacău, Facultatea de Litere
- ❖ **Ramona-Elena Mocanu**, Prof. gr.II, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, Metodist al ISJ Bacău
- ❖ **Călina Stroe**, Prof. gr.I, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, Șeful catedrei de Limba și literatura română

Sectiunea Dramaturgie:

- ❖ **Ioan Stoica**, Prof. gr.I, Colegiul Național „V. Alecsandri”, Bacău, Consilier FSLI, Bacău, *Președintele juriului – secțiunea Dramaturgie*
- ❖ **Gabriel Duțu**, Actor, director adjunct al Teatrului Municipal „George Bacovia”, Bacău
- ❖ **Nicoleta Botez**, Lect. univ. drd., Universitatea „George Bacovia”, Bacău
- ❖ **Anca Toderiță**, Prof. gr.I, Inspector școlar de specialitate în cadrul ISJ Bacău
- ❖ **Dana Aenculesei**, Prof. gr.I, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, Șef cerc pedagogic

LAUREAȚII CONCURSULUI

I. SECȚIUNEA POEZIE

Premiul I:

- ❖ TOMȘA ALEXANDRA, Studentă în anul III, Facultatea de Limbi și literaturi străine, Universitatea București,

Premiul II:

- ❖ POPOVICI ANDREEA-DESPINA, Studentă în anul I, Spaniolă-Engleză, Universitatea „Al. I. Cuza”, Iași

Premiul III:

- ❖ DOLFI ALEXANDRA, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea

Premiul „Glissando”:

- ❖ DAVID RUXANDRA DIANA, Profesor, Liceul cu Program Sportiv, Bacău

Premiul Fundației „Georgeta și Mircea Cancicov”:

- ❖ TOMȘA ALEXANDRA, Studentă în anul III, Facultatea de Limbi și literaturi străine, Universitatea București

Premiile „Vasile Alecsandri”:

- ❖ BULAI MIHAELA, Profesor, Grup Școlar Tehnic de Transporturi Căi Ferate, Iași
- ❖ DRĂGHICEANU ELENA, Profesor, Seminarul Teologic Ortodox Liceal „Sf. Gheorghe”, Roman, jud. Neamț
- ❖ MIHALACHE-PĂTRĂȘCAN LUMINIȚA-DANIELA, Profesor, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premii speciale:

- ❖ BASOC DIANA, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești, jud. Bacău
- ❖ CHELARU DORIN ALEXANDRU, Elev în clasa a XI-a, Liceul „Costache Negri”, Tg. Ocna, jud. Bacău

- ❖ FODOR PETRINA, Elevă în clasa a XI-a, Liceul Teoretic „Spiru Haret”, Moinești, jud. Bacău

Mențiuni:

- ❖ CIOBANU NICOLETA LILIANA, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
- ❖ MUNTEANU RAMONA-MĂDĂLINA, Elevă în clasa a IX-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău
- ❖ NĂSTASE FLORINA, Elevă în clasa a X-a, Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău

Premii de participare

- ❖ DIACONU CLAUDIU IRINEL, Student în anul IV, FSMSS Bacău, secția Kinetoterapie
- ❖ ȘERBAN OANA CAMELIA, Elevă în clasa a X-a, Colegiul Național „Bogdan Petriceicu Hasdeu”, Buzău
- ❖ VIȘAN IONELA, Profesor, Grupul Școlar „Jozef Gregor Tajovský”, Nădlac, jud. Arad

II. SECȚIUNEA PROZĂ

Premiul I:

- ❖ STOIAN RODICA, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați

Premiul II:

- ❖ STAN IONUȚ-VASILE, Profesor, Școala cu clasele I-VIII „Spiru Haret”, Bacău

Premiul III:

- ❖ PARFENI GEORGIANA, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Premiul „Glissando”:

- ❖ AVRAM EDWARD, Profesor, Colegiul Tehnic „Dumitru Mangeron”, Bacău

Premiul Revistei „13 Plus”

- ❖ STOIAN RODICA, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați

Premiul „V. Alecsandri”:

- ❖ DANIELA IORDĂNOAIA și ANDREEA MONDAN, Eleve în clasa a XII-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Premiu special:

- ❖ MAFTEI RALUCA-MIHAELA, Elevă în clasa a X-a, Liceul Teoretic „Spiru Haret”, Moinești, jud. Bacău

Mențiuni:

- ❖ CIOBANU NICOLETA LILIANA, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
- ❖ MARCU ELENA MIHAELA, Consilier psihopedagogic, Școala „Al. I. Cuza”, Bacău

Premii de participare

- ❖ NEACȘU OLTEA, Profesor, Școala cu clasele I-VIII Nr.4, Lugoj, jud. Timiș

III. SECȚIUNEA DRAMATURGIE

Premiul I:

- ❖ RADU CORNEL MĂDĂLIN, Elev în clasa a X-a, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Gheorghe” Roman, jud. Neamț

Premiul II:

- ❖ IFRIM ANCA, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național “Vasile Alecsandri”, Bacău

Premiul III:

- ❖ CHELARU ADRIAN, Student în anul I, Facultatea de inginerie aerospațială, București
- ❖ STAN ANA-MARIA, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați

Premiul „Glissando”:

- ❖ **ABDULLAH CLARA**, Elevă în clasa a XI-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Mentiuni:

- ❖ **NIȚESCU ANDREEA**, Elevă în clasa a IX-a, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea
- ❖ **COBUZ LARISA**, Elevă în clasa a X-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău
- ❖ **HOGAȘ ELENA**, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați

Premii de participare

- ❖ **CRĂCIUNESCU ANA**, Elevă în clasa a XII-a, Liceul de Artă „Victor Brauner”, Piatra Neamț
- ❖ **FLOREA CRISTIANA**, Elevă în clasa a XII-a, Colegiul Național „Petru Rareș”, Suceava

Secțiunea Poezie

ALEXANDRA TOMȘA - Cum rătăceam printre ruine...

Studentă a Facultății de Limbi și Literaturi străine în cadrul Universității București, secția Engleză-Franceză, Alexandra Tomșa este un poet format, cu o surprinzătoare forță de sugestie și stăpân pe tehnica de construcție a versului. Calitatea poemelor recomandă nu numai un autentic debut editorial, ci chiar un viitor nume în literatura română.

Victor Munteanu

Lory

Suntem orfani de viață, Lory!
Moartea ne bate sufletele la pielea goală
Cu o nuiă luuuuuuungă... cât o clipă,
Până când ne lasă pe inimă dungi.

Mă ustură inima, Lory!
Suntem dezbrăcați de suflete, așa cum
Mi-ai promis că n-o să murim niciodată.
Tocmai ți s-a dus firul de la ciorap...

Te părăsesc, Lory!!
Vei crește, te vei transforma în toamnă,
Iar eu, strivit sub bătrânețea mea am nevoie de o doamnă,
Care să-mi scoată umbra la plimbare.
Te părăsesc, Lory!
Din banii primiți pe versurile mele
Îmi cumpăr un cric și un volan
Și am să trec pe roșu prin lacrimile tale.

Dimineața devreme

Dimineața devreme mă trezește foșnetul de așternuturi „citite” în ajun.
Eu și iubita mea ne scriem în fiecare zi jurnalul fericirii pe trupuri.
Pagină cu pagină, așternuturile ne descoperă povestea.
O privesc îndelung: e naufragiată pe cealaltă jumătate a patului. –
- O Robyn Crusoe somnoroasă, împlânzind o insulă întreagă în vis...
Jurnalul fericirii noastre nu este complet.
Când o să-mi privească sufletul – prin ochelarii ei aurii și absolut nepotri-
viți,
Atunci jurnalul fericirii noastre se va sfârși... undeva prin 2600,
Când, bătrâni și îndrăgostiți, ne vom transforma
Eternitatea în animal de casă.

Noi ne privim în ochi ca-n două oglinzi.
Ne iubim în oglindă ca doi copii, care joacă șotron pe Magheru.
Fericirea noastră, o consumăm cu un polonic imens, ca pe o farfurie de supă
caldă.
Iubita mea este un cântec de leagăn.
Pe care viața mi-l fredonează dimineața devreme.
Iubita mea nu are sfârșit...
Sunt un naufragiat fericit pe trupul iubitei mele,
Ce se va transforma până la urmă într-un festin.

Dimineața devreme mă trezesc, îmi sărut iubita cea fără sfârșit,
Dau drumul la duș – soarele îmi curge pe piele.
Soarele îmi șterge de pe trup ultima pagină din jurnalul fericirii
Scris împreună cu iubita mea aseară.
Sunt un Robyn Crusoe bolnav și mut...
Aștept să vină călare și să-mi învingă singurătatea.

„Dă-mi mâna ta, iubito! Ale mele sunt strivite de emoție...”

Domnișoara „Amour Toujours” sau Balada fetei de toamnă

Așa cum mergeai pe stradă, fată frumoasă,
Împreună cu obrazul-femeie și obrazul-copil,
Mă gândeam să te iau cu mine într-o zi
Să vezi sărbătorile bărbaților vitregi.
Asta fac ei, după ce v-au pierdut la loterie
Sau într-unul din coșurile de gunoi...
De dimineață, de când v-ați descompus
Din pijamaua prea mare
Caută să vă rețină în nări mirosul de culcare.
Dar tu nu te mai gândi la iubire
Domnișoară „Amour Toujours”!
Tu ești o fată de toamnă, genul care

Se plimbă pe stradă de mână cu o geantă
Și până la primăvară mai e un pas...

* * *

Și așa cum mergeai pe stradă, fată frumoasă,
Îmi aminteam cât am ținut să ajung
La femeile de pe raftul de sus,
Când te aveam atât de „la-ndemână”
Colindând prin borcanul meu de dulceață
Nu te mai gândi la iubire și declarații,
Tu ești încă fată de toamnă
Și până la primăvară mai e un pas...
Îmi spuneai, mergând pe stradă
De mână cu o geantă,
Că ești credincioasă de când copilăria
S-a topit, sugrumată pe sub
Neglijenți și dresuri de mătase.

Atunci scoate-ți din cap povestea Amour Toujours!
Bărbații nu sunt de post, bărbații sunt „de dulce”
Înarmați întotdeauna cu batiste imaculate,
Încearcă să adune la loc tot ce-a mai ramas

În pijamaua prea mare

Spun că e numai al lor mirosul unei femei
Înainte de culcare.
Dar acestea nu sunt lucruri pe care ai vrea să le cunoști,
Domnișoară „Amour Toujours!”
Tu ești încă o fată de toamnă,
Care se plimbă pe stradă de mână cu o geantă
Și până la primăvară mai e un pas...

O femeie simplă

Sunt o femeie simplă cum nu s-a mai văzut!
Citesc presa la 6 dimineața în tramvai.
Strănut direct în cana ta de ceai.
Nu-mi plac bibelourile, aurolacii, ceața,
Mă dau de trei ori peste cap – plec la serviciu.
Îi zgârii parbrizul iubitului meu în pat dimineața.
Sunt o femeie simplă cum nu s-a mai văzut!
Ca vânzătoarea de covrigi de la metrou, ca noua tipă din
Cosmopolitan,

Extrem de simplă când, cu un bacșiș drept surâs,
Te las să-mi săruși mai întâi buza de jos, apoi pe cea de sus.
Îmi construiești în minte fiecare gând,
De parcă ar fi un joc de lego absolut banal.
Dar poate și mai simplă când știi că te iubesc
Fără să ai pe card salariul BI-lunar.
Ești de acord cu mine – sunt simplă cum nu s-a mai văzut!
Sunt liniștea de dinainte de vacarm.
Momentul când îți vine să iei distonocalm.
Doar lângă mine cuvântul „marriage” nu e de NE-tradus.
Sau pur și simplu... sunt o femeie în plus...

Mireasa între alb și negru

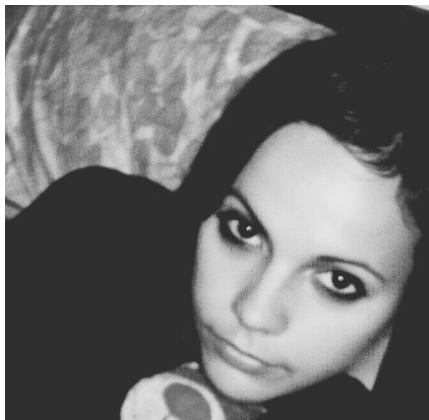
Albul e la modă din nou printre mirese,
Ca să le curețe, să le scoată-n evidență fețele gri,
Ponosite. Sunt toate la fel, obosite de-atâta alb,
Vor trebui să-l slujească douăzeci de ani
Răsfoind modă printre cratițe, până la primul divorț,
Când soții le înfierează pe umăr
Numărul de înmatriculare...
„Sunt toate la fel, mamă!” spunea bunica.
Au exersat cu prietenii și amicii definițiile
În fața altarului, acum le cunosc pe din-afară
Ori de câte ori...
Jur că... mă sufoc, nu mai pot să cresc în alb,
Mă mototolesc de nerăbdare,
Trandafirii mi s-au ofilit de mult,
 Îmi cade vălul, sunt descoperită în fața fetelor bătrâne!
 Simt că altarul se învâрте de trei ori în mine...
 Cu ochii injectați privesc peste umăr în stânga:
 Ridurile îmi sfășie rochia,
 Vor s-ajungă la piele, să mănânce din mine
 Scrie istoria, căci orologiul bate împlinirea
 Celor treizeci de ani.
 Privesc peste umăr în dreapta: ceasul biologic
 Îmi bubuie în piept,
 Bombăne, seamănă cu tata, ce-și vrea nepoții
 Promiși de anul trecut.
„Da!” Jur că... mă voi îmbrăca în alb, că n-am să-l
Murdăresc cu prima ocazie, numai împrumută-mi
Un soț până mâine!
Ieri, la ușa bisericii, o femeie albă cerșea căsătoria.
„Mărită-te cu Dumnezeu, femeie,
E singurul care nu-șală!
A propos, negrul e la modă din nou printre mirese...”

Textul fără cuvinte

După ce ți-am sărutat mâinile, pe care
Ți le agățasei ca pe cârligele de rufe
În basmaua aia albastră, poate prea mare,
M-am hotărât și am subliniat înaintea de toate
Că tu vei fi textul meu fără cuvinte.
Tu, care-ți freci zilnic aceleași mâini veștede
De poale,
De capul prea mic pentru basmaua aia prea mare...
Tu, care scoți pâine în loc de cuvinte
De undeva dintr-o gură și ea pe jumătate
Veștede, uitată de soț, de copii, de rujuri
De sfinții cumiși pe care îi sărutai în fiecare seară.
Mi-ai învățat poeziile pe din – afară!
Textul scos din gura ta,
Țintuit în brațele tale de țărancă
Nu știi cum se prefăcuse
Într-o poezie...

Mă uitam la tine cum spălai
Textul cu mâinile tale veștede,
Fără să ști că-mi mototolești cuvintele
Și nu voi mai avea ce să-ți arăt
Până mâine decât pe mine goală,
Iar eu într-adevăr goală sunt
Ca o școlăriță fără șorțuleț în prima zi de școală.
Sau ca omul tău vechi, care a mușcat
De acum prea mult din obrazul pâinii tale
Și din frământurile căzute te-a făcut
Textul lui fără cuvinte...

ANDREEA-DESPINA POPOVICI, Am fost odată tot...

*Andreea-Despina Popovici
„mișcă” imaginile cu dezinvoltura
ra unui spirit rebel și lipsit de
prejudecăți; alături cu frământările
unei conștiințe lucide gata să
înfrunte marile teme ale existenței.
În ambele cazuri avem de-a
face cu un talent remarcabil, hrănit
cu lecturi din mari poeți.*

Victor Munteanu

mie-mi place să-i spun letargie

în după-amiaza asta stau pe locul șoferului
ochii-mi curg înăuntru spre cavitățile alea
de care învățăm la școală
îmi adoarme carnea pe muzică rock
și-mi pierd degetele pe sub scaunul din dreapta
{ chiar dacă nu-i prea place lui adi }

de aer atârnă pânze de păianjen de toamna trecută
când inspir se rup de timp
și mi se așează în crăpăturile din piele
în care o să locuiască toți copiii pe care n-o să-i nasc

mi-e lene să mă uit în oglinda retrovizoare
să văd o cascadă de forme cumiști
puțin rupte la capăt
care vor să semene a om și-a mine
mai bine închid ochii să simt cum lumina îmi mănâncă pleoapele
până se fac două găuri prin care mă văd toată lila
(ca-n poza aia modificată de la avatar)

de la patru la trei

noi
suntem un fel de păsări cu aripi ciuntite
și frici adânc înfîpte în ceafă
stăm agățați de cer ca liliecii
și numărăm continuu copiii din căciula cu urechi
și pauzele dintre sinucideri

când ne plictisim ne tăiem felii
și ne presăm în cărți cu povești
numim asta un fel de îmbălsămare modernă
și spunem că vrem să redevenim copii

uneori strivim diminețile cu pumnii
îl ascultăm pe iona și ne punem grătar la intrarea în suflet
vorbit cu cifre mai tot timpul
și ne blocăm pe rewind de câte ori ne vrem înapoi

noaptea ne place să ne amestecăm cu fum mult
și prafuri până ajungem dincolo de noi
și începem să ne adunăm de pe pereți

din când în când ne ies picioarele de sub cerșaf
atunci ni se face frig și vrem iubire

nouă
ni se lungesc mâinele până în secolele trecute
de acolo aducem păsări vii și ciumă
și murim

poem tăiat cu o linie

de ce ai luat culorile
și le-ai ascuns în poșetă?
uite așa
din când în când le ascund sub pat
le dau drumul abia după ce încep să plângă

acum ne vedem rar cu purici și fără sunet

ca-n filmele vechi
nu-ți place când
vin la tine și te gădesc cu ochii îngropați în nisip pe jumătate
îmi trebuie o portavoce să mă auzi de dincolo de tine
nu-ți place nici când
în intercity te cuprind în brațe cu vagon cu tot

îți place când
vin spre tine cu mine în brațe
și mergem să ne închidem
între paranteze pătrate să ne setăm pe repeat
până la pagina o sută

mi-ai desenat un labirint în talpă
ce mă fac dacă pleci?

de ce mă-njuri? parcă ai niște licurici
pe umeri și-ți șoptesc ce să-mi spui

poem legat la mijloc

n-ai făcut din noi frunze
privește cum ne creștăm marginile
ne rupem de lucruri și alunecăm
acolo unde e plin de pace și de nimic
unde stăm ca fetușii bolnavi într-o placentă zbârcită

[tu nu știi ca nu mai sunt șapte minuni?
au aruncat îngerii cu bombe și au căzut toate
în ochii lui Dumnezeu]

lumea asta parcă e o gumă pe care o mestecă toți
și mi-o scuipă în față
mă trezesc mereu printre alte degete
cu gâtul întors spre celălalt eu
plin de copii morți creșcuți dintr-o carne crudă
fără culori și fără Tine

au spus că vine moartea în vizită
să ne lăsăm toți ușile deschise
poate vine apocalipsa mai repede

să ne luăm dracului de-o grijă!

[cu o mână îmi acopăr un ochi
și cu cealaltă îl caut pe Dumnezeu]

ad te

vreau și eu flori de hârtie pe care să le coloreze cineva
și să mi le pună în păr să mă simt ca veronica

noaptea trece la nivelul următor dar eu tot aici rămân
ascunsă în topul de hârtie de sub masă
turtită de toate cuvintele pe care încă nu le-am scris
care încă îmi zbiară în piept ca niște greieri bolnavi de reumatism

îmi adormi grijile la cald sub pătură între două jucării
mâine le trezesc devreme și le pun la treabă în locul meu
strivesc între gene un poem cu îngeri
altădată ți-aș fi dat mesaj acum mă joc cu fermoarul
să-l păcălesc pe copilașul acela dolofan care-și tot face arcuri
și-mi fixează colțul stânga jos al cutiei toracice

în seara asta n-am chef nici de vogue lila nici de cafea
aștept doar să-mi vină inspirația să o pun sub pernă
lângă poemele astea mototolite recent și să te visez în versuri

diapozitive

unde trăiesc eu
viața se vede prin gâturi lungi de sticlă verde
și are în capăt bucăți de refrene optimiste

aici vremea se schimbă cum vrea ea
ca să le facă în ciudă celor de la meteo
cerul e plin de scame și când încearcă cineva să-l curețe
zbiară ca la începutul lumii

noi avem copaci somnoroși
care ne dau toamna toate frunzele
și iarna ne intră în casă cu tot cu urmele de pe zăpadă

mai avem și un fel de fericire leneșă
care nu ține niciodată cu noi
o uităm prin gări de câte ori avem multe bagaje

lumea noastră e cam absentă
o vedem numai dimineața
când târâie pe podea cearșafuri obosite
și viața noastră e cam fadă
dar noi tot mușcăm din ea
și așteptăm să crească la loc

la noi nu mai e loc pentru cuvinte
dacă vrei să vorbești întoarce-te

★★

încerc să-mi ard conturul cu chibrituri ude
în pat picioarele confuze mi se topesc încet
atente la blue october și la mine din pozele de pe acropole

azi iașul se vede ca prin ochelarii de eclipsă

vreau să te văd dincolo de balonul ăsta portocaliu
pe care scrie ceva cu v și de care îmi apropii buzele zdrobite
de câte ori vreau să-ți vorbesc
un cordon ombilical subțire și fierbinte îmi fură gâtul din eșarfă
îți place? acum atârâ de tine ca ultimul șir de spânzurați

★★

(de ce umbli cu buzunarele cusute?
uite așa e mami
îmi coase taote buzunarele
să nu mai am unde să-mi pun țigările
și ea să râdă de mine)

nu vreau decât bucata de cer
dintre ăștia doi copaci de lângă bancă
și pe mine nu vrei? azi nu
azi nu vreau decât să văd

n-ai orbit de-atâta cer?

ALEXANDRA DOLFI,

*Există doar un singur
tunel întunecat...*

Depășind experimentele lirice, Alexandra Dolfi ajunge la poezie printr-o voce gravă și de o simplitate adâncă și provocatoare. Poemele ei o prezintă ca pe o autoare care a dobândit un stil propriu de exprimare, fapt ce îi deschide drumul spre debutul editorial și spre viitoarele cărți.

Victor Munteanu

Autogara

Bătrâna cu batic maroniu se închină la fiecare supermarket pe lângă care autobuzul trece în viteză
Cu cartea de rugăciuni în mână își face cruce în autogara mizerabilă cu scaune rupte
Bătrânul șchiop cu privirea goală traversează de la un capăt la altul tramvaiul treizeci și doi
Copilul prăfuit de la metrou se pierde în „Aventurile lui Habarnam” citite pe cimentul rece
Muncitorul care va muri mâine se grabește să parcheze camionul omidă vis-à-vis de Bellu în față la Mall
Într-o viață de om nu contează decât cele cinci secunde euforice care nu mai vin niciodată
Ei cred că înțeleg totul ei au toți chei răngi și șperacle ascultă discuția înflăcărată a celor doi orbi auzită de privirile disperate ale surzilor bătrâna cu cartea de rugăciuni în mână se roagă în genunchi lângă automatul de Cola din autogara 1 Mai bătrâna în zdrente și pescărușii orbi se roagă pentru mântuirea lumii

Biet Alcatraz

Biet orașel de provincie populat de
viermi carnivori Alcatraz al rațiunii puterii și

conștiinței umane unde mașini nu circulă pe stradă
ore întregi unde fumul care iese din asfalt după ploaie
se depune ca o ceață pe creierele provincialilor unde
soarele nu răsare decât pentru cei ignoranți și
nepăsători unde viața se află în stare de latență și amortire

Singurul loc de pe planetă unde poți să mori de frică unde
nici un vis nu se materializează până și realitatea morbidă
dispare în neant unde clădirile vechi de 100 de ani plâng implorând
prăbușirea în haos unde numai cimitirul apare ca
o rază de speranță în mintea celor prizonieri

Cimitirul de pe deal luminat de razele lunii plin de
oameni pe care ajungi să-i iubești numai după ce mor
Existența se îmbolnăvește de ataraxie
viața colcăie de inadvertență și
condamnații se zbat sufocați de
spiritul hilar al ignoranților ce
domnesc aici în Alcatraz unde mi-a fost semnată
condamnarea la viață

Mă revolt închizându-mă între ruinele rațiunii
construind ziduri ale singurătății și
dezgropând moartea din cimitirele conștiinței
Mic Sisif care nu vrea să renunțe la speranță mă zbat
în lanțurile neputinței citesc despre atomul M și teoria P
filosofia T și medicina R

De ce nu vine nimeni să mă elibereze odata
din Alcatraz biet orașel de provincie
populat de viermi carnivori?

Wrong human being

There's something wrong with this world
se vede clar și nu vede nimeni vântul bate invers
oglindea s-a spart în spatele meu în tunel e
din ce în ce mai întuneric și tot nu înțeleg
ce naiba se întâmplă.

În zidurile crăpate și vechi a rămas doar sunetul dezacordat de
chitară rece pe care nu-l percepe decât
bătrânul șchiop cu halucinații auditive
„Sunt un nenorocit, sunt un nenorocit” striga orbul
pe care l-au jefuit lângă Universitate dar
lor nu le pasă ei vin pleacă se grăbesc li s-au deformat
figurile de atâta ipocrizie și-au construit
lumea lor normală în care anormalii n-au ce căuta
lumea lor normală și greșită care începe și
se termină într-o gură de metrou în centrul proaspăt asfaltat

There's something wrong with this world se vede clar
și nu vede nimeni

Fața mea atrage țipete dimineața seara la prânz dimineața
nu știu ce caut aici o astfel de ființă
nu trebuia să existe se vede clar și nu vede nimeni cuvintele

„I'm a wrong human being” tatuate cu sânge
pe mâna mea stângă.

Idiokratos pe calea ferată

Pe calea ferată electrificată un caine vagabond își cântă simfonia morții
5 vrăbii or să moară de foame în următoarele 10 minute
2 țigani își cară papornitele dintr-o parte în alta a gării la difuzor se aude
patetic melodia „knock knock knocking on heaven's door”
copilul fantomă al șinelor ruginite cu adidașii negri de funingine își
face apariția în scena teatrului de marionete cu
„amurgul gândurilor” al lui Cioran în mâna stângă și
cu o lumânare aprinsă în mâna dreaptă se așează de-a curmezișul pe șine
zice pour Cioran, jusqu'a ma mort își face fotografie se ridică și spune
mai am de trăit o să mor nu pe șine ci lângă ele

lângă calea ferată electrificată trece un cortegi funerar o femeie fumează și pachetul de țigări e pe coșciug în loc de lumânare pentru mort „knock knock knocking on heaven’s door” și așa se termină totul m-am electrocutat de lumea asta pe calea ferată electrificată lângă vrăbii moarte morți fumători și câini vagabonzi care cântă mai frumos decât tenorul cel gras de la filarmonica din Viena

Monstrocelul

S-au speriat toți de monstrocelul ciudat de la etajul patru care demult credea că sticlele de lapte ajung în rai împreună cu sticlele sparte de bere împreună cu ursul mare maro legat de țeava de la calorifer Lângă peretele roz Rebecca are ochii verzi de sticlă și mâna zdrobită Rebecca s-a dezintegrat fără s-o atingă nimeni în rochița ei mică și roșie în căruciorul ruginit din spitalul de păpuși Nimic nu e mai zadarnic decât nevoia disperată de afecțiune a clown-ului complet lipsit de simțul umorului care zace letargic pe scările prăfuite din parcul părăsit Monstrocelul plânge singur în autogară lângă maldărul de ziare pătate cu ketch-up din coșul de gunoi am pierdut autobuzul spre nicăieri închiriez pe gratis afecțiune și amicitie de ce fugiți cu toții atât de departe de mine?

Viroză respiratorie

Criză de tuse convulsivă la ora 3 dimineața în timp ce simptomele virozei respiratorii se manifestă unul după altul cu repeziciune o fantoma ratată băntuie camerele goale cu cana de ceai în mâna stângă și cu tratatul greu de chirurgie în mâna dreaptă un surogat de stafie eșuat într-o viziune normală a unei realități anormale o figură lividă și anemică între figurile normale ale unor oameni anormali febra 38 de grade celsius creierul meu e doar o masă vâscoasă și densă de gelatină care mai are puțin și îmi iese pe urechi am atins starea de mucificație supremă ființa mea inutilă și parazită se scurge lent printre gratiile de fier ale penitenciarului de înaltă siguranță la revedere oameni normali dintr-o lume normală la revedere consider me lost

RUXANDRA DIANA DAVID, d. agatha

*Autoarea **Ruxandra Diana David** își confecționează o lume paralelă cu cea de față, din care se hrănește ad-hoc.*

Are idei, are limbaj, care, combinate cu o dezinvoltură (suficientă!) și un anume manierism, duc spre o atmosferă aparte.

Ioan Dănilă

Factum

cârțița oarbă sapă
adânci destinații finale
bravadă în fața destinului hâtru
escapadă durează o clipă
cât fluturi albaștri dezbracă în silă
gheața din aripi

jocul de-a moartea
ascunde în sânul lăsat
larve
născând în margini de lumi
inutile nuntiri

totul
în ziarul de azi
aripile sunt inutile acum
chiar și cenușă

Erotică
(alfabetar 13)

anonimă
bântui vise sălbatice verzi
cusute cu alei între tâmpile zdrobite
delir furibund pentru oase oboseite de suflet pierdut

erată: la pagina cinci sunt
fluturi arzând a strigăt de brațe
geamăt scurs de vlagă

hai să-ți simt mai bine trupul și
iartă-mi privirea
jivină iscoditoare sub pietre umede
la râul unde am șezut și am plâns

mai vrei să-l învii pe lazăr?

nu-mi șopti dor, nu-mi atinge suflet
oprește aici, vreau să cobor
parcă...
rătăcește-mă
strânge-mi cercul
și mușcă-mă vis

tânjesc palma pe pleoapele căpruiului meu
ținând strâns noaptea aproape

unde aș vrea să cobor nu e galben
vibrează doar o stare de lucruri

zăpușeală

Curcubeu

(alfabetar10)

aspră mângâiere de lacrimă
bucurând cenușiul norilor grei
castelani fără voie

dincolo poarta înnegrită de vorbe
ecran în culori între ape și cer

fruct oprit

gust gri persistent
hulă surorilor toamnei târzii
icoanele spânzură strâmbe
în ramele false de
jad plumburiu

lamentări
mută sunetul vechii grădini
nuntă de patimi albastre
ocărâtă de îngeri
pălmuită de cer

răspuns pentru vieți infinite

strânge-mă
șuier de vorbă-nverzită

tac mov

țoale din fire de iarbă-mi țin cald
urmarea...
vreau să mai cred măcar o oră în
zâne

MIHAELA BULAI, Oare sunt originală?

Întorcerea tandră spre „dulcele stil clasic” i se potrivește Mihalei Bulai, care „frânge” lutul în fragmente rebele și vede „cum se înalță flăcări din cuvinte”.

Tentația definirii unor trăiri nedefinite n-o sperie, ci alege să-și „joace cu cinste rolul” și să nu poarte mască.

Elena Bostan

Iubirea mea târzie

Iubirea mea târzie și bizară,
Născută din bob de jărat, ți-a spus:
„Hai vino, e timpul, căci se face seară,
Viața ni se duce, trei sferturi s-a dus”.

Suntem două mâini de plămadă din humă
Se frânge-n noi lutul în fragmente rebele,
Pe tâmpile ne cresc cristale de brumă,
În buzunare îți îngheață visele mele.

Aprinde-ți în suflet cuvinte și vise,
Gândul potrivește-l și fă-mi în el adăpost,
Ascultă cum vin către tine îndemnuri nescrise
Anii mai scapără, dar ard fără rost.

Vezi cum se înalță flăcări din cuvinte
Și singurătatea cum se coace în noi?
În miez de noapte absența-i fierbinte
Un nou început așteptăm amândoi.

Iertarea-i o călătorie

Iertarea-i o călătorie
Pe care trebuie s-o faci, s-o vrei.
Poți să te-ntorci cu gândul la copilărie,
În timp ce strângi la piept stindardul dragostei.

Arunci din suflet toată zgura adunată
Te înarmezi cu inocență și putere,
Visuri netrăite închizi în inima-mpăcată
Primești îndemnul sfânt, căci el aduce mângâiere.

Iertarea este remediu viu și înălțare,
O șansă să trăiești împăcat începând de acum
Poemul amurgului, încins în hotare amare,
Și restul de viață azvârlită în drum.

Aleg să nu port mască

În sufletul meu, pe lângă o mie de îngeri solari și buni,
S-a strecurat și-un diavol mic, care dezlănțuie furtuni,
Venin îmi picură din când în când pe limbă
Și marea liniștită în mare zbuciumată o schimbă.
Din ape liniștite se iscă valuri uriașe
Spre mine aduc durere, dar și porniri vrăjmașe.

Chiar dacă eu am încercat să-mi joc cu cinste rolul
Tu ai fugit și te-ai ascuns, la ușă-ai tras zăvorul,
Și apoi am plâns, m-am zbuciumat, am suferit,
Ridicol, ca un artist de circ, m-am sumețit.

Aleg să nu port mască întocmai ca pe scenă,
Deși rămân iar tristă și singură-n arenă,
Iubirea zveltă s-o flutur în vânt, ca pe-un steag,
Cu ochii plini de lacrimi și sufletul pribeag.

ELENA DRĂGHICEANU, Je est un autre

*Cea care declară dramatic și convingător – că este un ALTUL se „joacă” între lumină și întuneric și se simte, asemenea lui „Oedip, la răscruce de drumuri”. **Elena Drăghiceanu** își face din când în când „mâna condei” și „rememorează fazele surâsului”, reușind uneori să-și culce „himera de lux sub pașii inteligenți”, ca să poată „reinventa făptura din zodia Lebedei”*

Elena Bostan

Proces verbal

Asemeni lui Proteu,
iei mereu formă de velă,
de rondă lucire străină,
de zâmbetul meu
acoperit de pleoapa ta târzie.
Cocorii mei albaștri
sparg crusta de cristal.
Pe pereții concav - aburiți ai secundeii
mâzgălim arabescuri ciudate și verzi.
Tu râzi.
Mâna ta – condei –
de fruntea mea – poem – își șterge cenușa.
Vela - ridicată.
Scrumul – se așază lent peste semne.
Drept care s-a consemnat
azi, în dreptul Crucii Sudului.

Descindere ad inferos

(cu post scriptum)

Pășesc
în spațiul albit al privirilor tale
cu sentimentul abandonului final,
al trecerii fără întoarcere
pe sub porticul în frunze de oleandru
purtând epitaf din Dante Alighieri.
Lent,
eul meu neștiut mie însămi
devine intens luminos,
mișcător în cercuri concentrice
după modelul lui Er.
O stranie imersiune a lucrurilor
în propriul lor întuneric
rotindu-și asemeni ornicului,
dar mult mai încet, faldurile;
căi lactee crescând,
umflând tentacule oarbe,
negre, tresărind.
O fotografie de la începutul obscur al tuturor lumilor,
en negativ,
despăturindu-se foșnitor,
fășâind prelung în auz, în sânge, în oase;
pergament deșirând în imagini o lungă poveste
despre singurătatea esențială
reinscripționată continuu, muzical, fără greșală
pe CD – RW.
Privirea rămasă fără contur
prin care trece încet și exact
spaima mișcătoare a golului călător.
Parcă aș fi Oedip la răscruce de drumuri
smulgând din întuneric un pumn ca de lut.
Cum să cred
că pot reinventa făptura ta din zodia Lebedei
deplasată pe ecranul solar
prin câteva rotații complete...
Flutură mânușa de doliu,
aruncă un semn în apa lui Lethe!

LUMINIȚA-DANIELA MIHALACHE-PĂTRĂȘCAN
O călătorie spre centrul cuvântului

*Profesor de informatică, autoarea **Luminița-Daniela Mihalache-Pătrășcan** are simțul ritmului, aproape fără cusur respectat, e neliniștită de existența pe care trebuie să și-o edifice și s-o descrie.*

Ioan Dănilă

Existența din noi

Așteptând în noaptea albă,
A uitării ce mă doare,
Asfințitul stelei mele,
Oarbe, blânde și bolnave,
Tristă muză tutelară,
A-nfruntării și a sorții,
Mă priveam ca în delir,
Cum îmi pătrundea în gând,
Chiar el, oul primordial.

Într-un vuiet lin de pleoape,
Îmi extrage-ntreaga sevă,
Renăscând prin el în mine
Ere de civilizații.
Și topindu-se în clipe,
Îmi pătrunde a mea fire,
Deschizând ființei mele
Aripi largi spre nemurire.

Serpico

Cu plumbul tăcerii te joci,
Și cazi risipit peste pleoape,
Dorința din tine-o-ntorci,
Ca totul să doarmă în ape.

De visul iubirii abundă,
Și ploaia-n ropotul ei,
Privirii șoptite-i triumfă,
Zăpada și gheața-n scânteii.

Izvoare și vrăji tănuite
Răsar în pădurea de fagi,
Și-n joaca luminii rănite
Tresare suspinul tău, azi.

Marină

Nisipul flămând de soare rotund,
Dormea răsfirându-se-n stele,
Și ceața cu tălpile goale
Pe scoici și pe alge de mare,
Pe stânci și pe valuri în spume,
Pe vise și gânduri nebune,
Călca neștiută de lume,
Cu șoapta iubirii-mpreună.

Drum sălbatec

Năvalnic cu drumul aștept
Și zbor neîmplinit,
În vise-mi găsesc.
Pe dorul din urmă îl chem,
Iar mintea mi-o dorm.

Să rupem din galbenul joc,
Tristețea și sufletul rob,
Poteci să croim prin leagăne reci
Coralii s-ancorăm printre scoici,
Și viața s-o dăm înapoi.

DIANA BASOC, Idei mute

Cuvintele și-au amputat picioarele

Fac disecție pe amintirea aruncată
lângă oasele monotone așezate
în cavoul ros de limbile viermilor.

Tăcerea se dizolvă în țipetele
pendulelor din camerele nebunilor
alergând desculți prin sanatorii.

Unghiile bocesc ascuțit țărâna
umedă a inimii tale disociate –
copil prematur al durerii..

Nebunia se cațără cu tact,
pleoapele-mi poartă cărămizi
în locul rochiei de seară.

Mă culc lângă oasele tale.
„– ia-mă în brațe...”
Cuvintele și-au amputat picioarele.

Rup idei

Rup idei din urmele pașilor mei
și le arunc în nepăsarea
cu care tu... i-ai lăsat să se îndepărteze
pe limbile ceasornicului
dintre noi.

*DORIN ALEXANDRU CHELARU, Cea mai frumoasă
realitate*

Cripta unui înger

E frig și ninge atât de amorf
De parcă s-ar aprinde felinare
Și ochii săi de ceară rău mă dor
De parcă s-ar topi într-un cuptor
În care arde o veche lumânare

Respiră greu arhanghelii-n sadism
Galenă-n jurul lor, pene și sânge
Și ninge și plouă și plouă și ninge
E liniște-mormânt și totul plânge
Și se închid porți largi în paradis

Iar în abisul frunții sale
Ședeau și suflete și lumi
Criptate parcă de un sun
Și greu gravate-n cruce de gorun
Nihil sine Deo, audi orare.

Lumini de mătase

Sacadat se mișcă-n suflet de lumini
Cu gândul plecat departe-n pelag,
Un trup scaldat în flori de satin,
Mărunt se înfioară al său suflet înaripat

Înoată prin vânt, pulbere de crug
Și mă sugrumă aer de cuptoare încinse
În abatoare... nimfe ard pe rug,
De parc-ar ninge cuie în coșciug,
De parc-ar ninge lagună de sânge.

PETRIŢA FODOR, Dansul gândurilor

Magaya!

Prinţesă de argint, nufăr cald şi blând, pasăre de foc, stâlp de lumină,
Sacră piatră rară, scoică nestemată, cristal şlefuit, esenţă de trandafir,
Dulce orhidee, luptătoare dârză, *alea iacta est*, precum ai spus-o.
Peşteră de aur, sacră licoare, văzduh lin şi înseninat, pădure fermecătoare,
Şirag de perle şi de scoici, tu, la gâtul tău fin, porţi,
Miresme de flori, rămase în adâncuri, cu tine aduci şi laşi un adânc suspin,
Rază de soare, braţ de lună, vârf de stea, caldă cunună-ăşezi peste astă lume.

.....

Tu crezi, în aste zile apocaliptice, în adevăruri descoperite, în revelaţii ?
Tu, Magaya? De ce ai stârmit în mine îndoială şi întrebări?
Magaya, arată-te pe cer, te-am văzut o dată, *alea iacta est*.
Blândă zeiţă, mă laşi să mă scurg în propria suferinţă!

.....

Magaya! Desfă-ţi floarea nemuririi în mii de petale şi arată-mi cărarea,
Magaya! Vreau să aflu tot, din istorie, din vieţile marilor noştri strămoşi!
Poartă-mă în timp, învăluie-mi inima scoasă din pieptul ce o reneagă,
Căci ea, inima, vrea la tine în poală, zeiţă a cunoaşterii.

Alea iacta est! Un glas autoritar aud din cer,
Apoi mă zbucium, ca trezită dintr-un coşmar,
Simt că am greşit când am întrebat,
Ha! De ce nu m-am uitat până acum, pe fereastra umbrită?

Război de gânduri, conflicte de idei, crime şi ură,
Prostituţie şi furturi, suflete călcate ori răţâcite,
Un câmp plin de cadavre, zăresc, de durere împrejmuite,
Alea iacta est! spun acum, Magaya.... am orbit... dar acum văd!

*NICOLEȚA LILIANA CIOBANU, Sunt spirit
din lacrimile unui înger fără aripi*

M-am hotărât

M-am hotărât să vorbesc din ce în ce mai puțin;
câte un da, câte un nu
și, uneori, când e vorba de o problemă vitală
voi strecura printre dinți
un nu știu meditativ.

Veți dori cu siguranță să-mi justific lipsa de cuvinte,
dacă se poate, chiar într-un mod credibil.
N-o să vă pot convinge niciodată
că în da, nu, și nu știu
nu se pot da explicații...
Și de gândit o să gândesc din ce în ce mai puțin
în nuanțe de da, nu și, câteodată nu știu.

Îmi voi ordona inexistența
în jurul simulărilor...
voi mima vorbirea articulată
folosind un limbaj elevat, construcții gramaticale corecte
și pedante,
voi mima gândirea profundă
prin sentințe și corolariii nesfârșite
și în cele din urmă,
plictisit, voi mima propriile mele simulări
la nesfârșit...

Desigur, în tot acest timp, voi încerca să mă gădesc,
să mă construiesc pe mine ca sumă a tuturor mimărilor mele,
crescând cu unul
șirul oamenilor de hârtie creponată.

*RAMONA-MĂDĂLINA MUNTEANU, Am rămas doar
noi doi, încă larve*

Romanță orfană

Delirez între vorbele tale
De negru și gri.
Hazardul ne-a adus împreună,
Ne-a aruncat în exil.
Am rămas doar noi doi,
Încă larve...
Un fals ești tu,
Iar eu...un nimic.

Vânătoare

M-am născut din clipele vărsate de Cronos
Și m-am transformat în propriul agent
De vânzare-cumpărare a visurilor.
Am amețit printre vise-romb și idealuri-pătrat,
Și abia acum am înțeles...
Am devenit fără să știu
O Artemis a gândurilor mele.

Alea jacta

M-am divizat
În două particule și jumătate
De viață
Îmbibată în aparențe.
Am rătăcit
Mai mult de două secunde
Într-un paradox
De vise dezertoare și dulci.
Acum
Într-adevăr am căzut.

FLORINA NĂSTASE, Din timp, în ceașcă

Din timp în ceașcă

Pe acele coline din străzi și surâsuri
Portiera lovește o pasăre din băltoaca acră
Și totul cade în paragina din praf.
Zeama de lămâie curge printre degete,
Dar trântită e viața și apa o arde și o usucă.
Și așa se plimbă singuraticul cu geamuri înlărgite,
Cu pietre năucite de aburii din durere seacă,
În timp ce spini nasc fluturi argintii
Ce împing la roata de rezervă.
Nu e de ajuns că totul pare galben mucegăit,
Mai trebuie să cadă și cerul prin gura neagră,
Mai trebuie și alb pufos să stropească un sânge aspru
Mai trebuie și o zi și un an până sorb din ceașcă.

un gând din colecția mea

Sub pat să știi că vei găsi o lume din mărgele.
Sub pat nu e frig cum crezi tu, e doar întuneric.
Îți zic cei fără de pretenții
Că sub pat e norul fioros.
Oricum plouă în capul tău de sticlă
Și afară e așa frumos că tot arunci cu ochii tăi reproșul unei
clipe.
Să știi că cei ce stau pe scaune și se uită pierduți în zare
Se gândesc cu siguranță... nu, nu la iubire nemuritoare;
Poate la masa de seară tot meditează sau poate se gândesc la
tine.
În orice caz, știi sigur că dacă te strecuri mai bine
Sub pat unde nu e rușine... vei vedea și tu ca mine
Că omul e un neajuns de sine.

Sânge de toamnă

Auzi cum țipă frunzele
Că-și simt sfârșitul aproape?
Îți sângerează buzele,
„Hai să visăm prin șoapte”.

Toamna-și deschide-azi rănille
Și lasă să îi curgă sânge
Peste păduri și peste zările
Aprinse de un foc ce nu se stinge.

În stacojiu-unui amurg
Simt toamna care vine,
Iar toate apele ce curg
Mă poartă către tine.

Crinii supuși au suspinat
Și-au răspândit al lor parfum,
Roze de sânge-au picurat
O lacrimă pe drum.

Noaptea sculptează roșii gânduri,
Vântul le dă aripe,
Pierdut prin miile de rânduri
Te-aștept s-apari de printre clipe.

Prin vălul toamnei văd murind
Atâtea și atâtea șoapte,
Încep să țip și mă desprind,
„Hai prinde-mă și-ascunde-mă-ntr-o carte”.

*OANA CAMELIA ȘERBAN, Crezi tu că poți cu vorbe
să-nșeli eternitatea?*

Lemnar fără rindea

Lemnarul își fuma o țigară...
Nu e tâmplar căci de-ar fi fost
Ar fi tăiat proteza vieții bine
Și-aș fi scăpat de-a ei povară...

Miroase-a lac... l-a răstignit pe lemn
Pe fibrilații și nervuri neșlefuite,
Pe tăieturile toporului neadâncite
Pe fața lui ce are-un semn...

Îl recunosc din zeci de stinghii arse
Căci smirna lui e dulce și rășina
Se-mprăștie în mine ca lumina
Prin ochiul geamului ce-odinioară-l sparse...

Lemnarul... de-ar fi știut a fi tâmplar
Te-ar fi cioplit pe tine, suflete-pereche,
Dar m-a lăsat să-mi lăcuiesc trecutul în amar
Și n-a cioplit decât o semilună ce ne stă de veghe...

În atelierul lui, lemnarul, și-a terminat țigara...
Mă vede stând în ușă, ca un ucenic,
Scăpând pe jos țigara și chibritul, tot focul
A făcut din noi și atelier, doar un nimic...

Și-a ars tot lemnul...
Am ars și noi...
Lemnarul încă mai trăiește
Și maltratează lemnul
În viața-i plină de noroi...
De-ar fi știut să facă și din noi,
Un număr par...
Să fi cioplit un doi...
Dar n-a avut rindea...

IONELA VIȘAN, Târg

Portocaliu

S-au mai încălzit frunzele,
am ieșit la plimbare
cu două oglinzi în lesă.

Mi-am luat pălăria șchioapă, în convalescență
și mănușile.

Dacă vor turba, le biciuiesc cu gândul.

Oamenii urâți adoră să le privească
cum sar dezvățate pe streșini,
cei frumoși se sperie și rânjesc de frică.

Între oglinzi e
cea mai scurtă zi din an
și cel mai înalt munte
se crede rotund.

Navetă

Păianjenii țes vorbe
și vârfulile brazilor
curg în rășină.

Cadavrele și-au fixat
ochii gri de formol
pe șinele trenului.

Și eu și tu vorbim
pe culoare, șterși de culori.

Nimeni ne doare.

Ne umflă urechile cu beton
și mâinile cu cer și degete tăiate.

Șinele scârțâie și se
lungesc la soare.

Secțiunea Proză

RODICA STOIAN, *Lumea nu e îndeajuns de largă pentru noi*

*Elevă în clasa a XII-a B, a Colegiului Național „Vasile Alecsandri” din Galați, **Rodica Stoian** scrie o proză în care supratema scriiturii – celebrul vers eminescian: „Nu căta în depărtare fericirea ta, iubite”/ iubito – este potențată de fantezia imagistică barocă, de aura de reflexivitate, de pluralitatea de stiluri, tipologia interesantă și atemporală, de arhitectura atipică și arta compoziției.*

Petre Isachi

Lumea nu e îndeajuns de largă pentru noi

- Lumea nu e îndeajuns de largă pentru noi, căci nu e niciun colț în care să ne ascundem.

Razele soarelui, printre jaluzele, se loveau violent de fumul țigării ei. Respira la fel de ușor pe cât de tare trăgea din țigară. Stătea sprijinită de pervaz, îmbătându-se cu aerul proaspăt al acelei dimineți. În orice cameră intra trebuia să deschidă toate ferestrele. Ura pereții. El îi urmărea buzele palide, neconturare, pierzându-se într-un abis de nepătruns. Buzele ei palide desenau cuvinte ascuțite. Ea vorbea încet, clar... aproape că șoptea. Aproape.

- Când nu mai crezi în nimic, devii puternic. Când nu ai nimic, de fapt deții totul. Vezi tu, succesul se datorează lipsei. Cine a trimufat cu adevărat nu și-a dorit acel triumf. Învingătorul e învingător numai în ochii celorlalți, însă pentru el... el e învinsul.

Învinsul...

Desenează cu țigara pe fundul scrumierei un cerc. O stinge.

- Învinsul...

într-un cerc, până și marea e doar o umbră.

El tăcea. O privea. L-a agățat într-un bar scump. L-a adulmecat, așa cum animalele își adulmecă prada. De fapt, nu pe el l-a vrut, ci banii lui. I-a acceptat jocul. Era prea frumoasă ca el să o refuze. Dacă era o prostituată

tă? Nu... cu siguranță nu... e un cuvânt mult prea brutal pentru ceea ce era ea. Ea... se folosea de bărbați. El știa. Dar a acceptat. Toți știau. Și toți acceptau. Până la urmă, nu era nimic mai mult decât un joc. Viața nu e decât un joc.

- Minunat joc de cuvinte, nu crezi? un joc jucat într-o realitate privată. Știi...cum ar fi dacă fiecare om s-ar gândi "de ce trăiesc? oricum voi muri. oricum existența mea nu va avea nicio consecință, va afecta doar alți muritori ca și mine, a căror existență va fi la fel de neînsemnată. voi muri și va fi ca și cum n-aș fi existat niciodată. se va termina cu mine, căci nu voi mai avea amintiri... nu voi avea nimic. voi fi nimic. așa că... de ce trăiesc?" Mai trage o dată din țigară. Închide ochii. Zâmbește. Se apropie de pat și îl sărută.

*

DOMINO. VERA.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu mai suport. Înțelegi? Spune-mi, ÎNȚELEGI? Ai măcar vreo idee vagă despre cum e să trăiești așa? Mi-am pierdut orice urmă de identitate. Singurul lucru cert la mine e necunoscutul. Haosul. Nu mai suport...

DOMINO. MT.

- Nu poți să îți imaginezi teama. Singurătatea. Frica. Da... frica e cea mai dureroasă dintre toate. Te simți atât de mică și neputincioasă și știi că poți fi rănită oricând. Ei... da... ei pot să facă tot ce vor ei din tine. Ei sunt puternici. Ei se urăsc pe sine și, ca să ascundă ura, o revarsă în tine. De ce crezi că simt nevoia adulții să aibă copii? Toate sentimentele din ei vor să evadeze... în ceva. Copiii sunt un fel de păpuși. Câteodată, ei sunt o unealtă împotriva singurătății, și atunci părinții îi leagă de ei strâns, să nu îi piardă, să nu fie investiția proastă, îi leagă, îi orbesc, le smulg aripile, doar ca ei să nu mai poată pleca niciodată. Alteori, toată furia și frustrarea părinților se revarsă în copii... "când vei fi mare vei face cum vrei tu. dar până una-alta, faci TOT ce VREAU EU."

Imaginează-ți cât de greu e când realizezi cât de neajutorat ești. E trist să fii copil. Copiii mă deprimă chiar și acum. Mi se pare atât de trist, mi-e milă de ei că trebuie să aștepte atât de mult ca să crească. Ca să fie și ei puternici. Să nu mai fie vulnerabili. Am auzit într-un film următoarea replică: "o mamă este dumnezeu în ochii copilului ei". Probabil din cauza asta, cu cât trece timpul mai mult, cu atât generațiile devin din ce în ce mai necredincioase.

Când ești o fetiță mică, toată lumea pare imensă – clișeu. Nu. De fapt totul are un farmec aparte – clișeu. Nu. De fapt totul se bucură în jurul tău de o libertate pe care tu nu o ai. Farmecul emanat de femei frumoase, tocuri, rujuri, farduri, senzualitate, fumul de țigară, independența lor... simplul fapt

că puteau să își ia singure tot ce vroiau ele... modul în care bărbații din jurul lor aveau grijă de ele... dependența lor de acele femei atât de puternice, de care, involuntar, te îndrăgostești.

Eram atât de nerăbdătoare să scap de copilăria mea, să ajung ca acele femei... și nu regret. Îți place să crezi că prima mea dragoste ai fost tu. De fapt, prima dată m-am îndrăgostit de *ea*. Acea *Ea* senzuală, bogată, frumoasă, inteligentă, atragătoare, drăguță, răutăcioasă, *perfectă*.

- Nu înțeleg nimic din tine. Te simt atât de departe. Te am aici, goală, în casa mea, în patul meu, te am toată și totuși nu am nimic din tine. Fiindcă ești... mult prea departe...

- Iartă-mă...

- Când naiba ai de gând să îmi spui?

- Atât de mult contează? La asta se rezumă totul?! Ce importanță are trecutul meu? *oftează*

Foarte bine. Oricum nu mai am nimic de pierdut.

*

Îi plăcea să o bată. Îi dădea o satisfacție enormă. Îi plăcea să o dezbrace și să o bată așa, să îi vadă pielea cum i se înroșește, plânsetele ei, țipetele, îi plăcea să o bată din ce în ce mai tare, asta pe măsură ce ea plângea mai tare. Bucățița aia de om, întinsă pe jos, neputincioasă, atât de mică, dezbrăcată, o fărâmă de nimic; putea să o strivească oricând, de fapt, asta și făcea, pielea ei răsucindu-se în fiori timizi la fiecare atingere a palmei, și apoi roșeața.... Niciun orgasm din lume nu se compara cu plăcerea pe care o avea atunci când o bătea așa. Era singurul lucru care o făcea să se simtă puternică, invincibilă. Pentru prima dată putea să își verse furia; pentru prima dată nu mai era ea cea asuprită, pentru prima dată... avea putere. Putea să o atingă oriunde, fără absolut nicio graniță, și să o lovească, îi viola orice urmă de puritate, îi fura orice fărâmă de drept rămas la o copilărie, îi fura orice speranță rămasă pentru o viață... Putea să îi facă orice copilei aceleia, fără nicio consecință asupra propriei persoane. Ea era, în ochii copilei, Dumnezeu.

Când obosea, când se plictisea de lovit copila aceea, îi plăcea să o lase într-o baltă de lacrimi, în timide convulsii, căci copilei îi era frică până și să tremure, căci știa că orice lucru ar putea declanșa o nouă bătaie, îi plăcea să o lase așa, dezbrăcată, îngropată într-o frică enormă, o frică pe care numai o biată copilă o poate simți, numai atunci, în copilăria ei, o frică incomparabilă cu alte frici, îi privea cu atenție formele ei micuțe și o ura la culme, căci știa că, într-o zi, gândacul ăla ce acum se răsucește în convulsii va crește și va fi o femeie mult mai frumoasă decât ea.

Mama-Dumnezeu era urâtă și era conștientă de urâtenia ei. Și vroia să se asigure că, orice ar fi, gândacul va fi mult mai urât decât ea.

Se spune că toate gândurile unei persoane, caracterul ei, toate lucrurile pe care le-a spus, pe care le-a auzit, tot ce a citit, toate filmele pe care le-a văzut, totul lasă câte un tatuaj invizibil pe chipul ei, dar, împreună, aceste tatuaje se unesc și determină frumusețea sau urâtenia persoanei respective. Mama trebuia să aibă grijă ca gândacul să aibă parte de toată urâtenia din lume, ca fiecare fărâma de urâtenie să lase o cicatrice pe chipul gândacului și, în final, gândacul să fie atât de respingător, să provoace numai repulsie. Apoi, Mama-Dumnezeu să fie singura care să îl primească înapoi, cu brațele larg deschise. Evident, gândacul se va revolta la un moment dat, însă fiind respins de toți, va fi obligat să se întoarcă la mama. Mama îl va ierta și va da uitării toate nenorocirile pe care gândacul le-a pricinuit. În final, mama și fiica vor trăi împreună pentru totdeauna, fiica o va întreține pe mamă, dar va rămâne la același nivel de neajutorare la care era și în copilărie. Împreună, ele două vor înfrunta întreaga lume, împreună... mereu... împreună.

VERA. DOMINO.

- Nu mai pot! Nu mai pot să împrăști sentimente în jurul meu, și tu să le calci în picioare, doar de dragul de a păși pe ceva comod. Dumnezeule! Cât de egoista poți fi? Știi că am făcut un târg la început... neștiind că mă va afecta atât de mult. Nu te acuz... știi că am fost de acord cu asta. Pentru toată nenorocirea asta, sunt vinovată numai eu. Tu m-ai avertizat. Eu am vrut-o. De fapt... te-am vrut pe tine. Dar s-a terminat. Nu mai suport. Nu pot fi cu cineva care mai e cu altcineva. Nu mai suport...

- Dar înțelege... ești tu... și restul... eu nu mai sunt cu altcineva... sunt cu mulți... alții... și acești mulți... sunt... nu știu... NU ȘTIU... nu știu de ce am nevoie de ei, dar am. Nu pot renunța la asta. Poate am nevoie de multă atenție. Poate încerc să recuperez ceva pierdut. Poate doar vreau să mă răzbun pe El. De ce crezi că nu m-am întâlnit niciodată cu nicio altă tipă? Mereu sunt tipi. Mereu e imaginea Lui. Mereu e ura. Ura. Imensa Ură.

- Te înțeleg... și totuși nu mă ajută cu nimic. Singurătatea mea... ah... singurătatea... iar tu ești îngrozitor de rece, aș vrea să pătrund măcar puțin în lumea ta, dar unde e această lume?! Unde?!

- Îmi pare rău că ți-am făcut rău... poate așa e natura mea... aș vrea... ca măcar o dată să pot face pe cineva fericit... îmi pare rău...

- Nu... problema e că sunt mult prea visătoare. Și acum... s-au adunat prea multe... și prăpastia. Prăpastia.

- Nu... nu trebuie să trăiești printre vise ca să îți suportți viața... trebuie să selectezi din viață lucrurile care îți plac și pur și simplu să le ignori pe cele care nu îți plac. Te înțeleg atât de mult... poate tu nu îți dai seama, fiindcă tu m-ai cunoscut așa... așa cum sunt acum, însă înainte... înainte... Oricum,

din exterior nu s-a schimbat nimic. Tot zbuciumul e în tine și de tine depinde prăbușirea...sau înălțarea.

- Știu că totul e în mine... și pentru asta vreau să șterg totul...

- Sper să îți învingi demonii, căci nu e răul din tine, sunt demonii injectați de alții în tine.

*

MT. DOMINO.

- Plus m-am jucat cu acea cutiuță de chibrituri și mă amuza mult.

ea zâmbește

- Nu am ars niciun chibrit. L-am tot dat printre degete și mă mai uitam la ea și îmi aducea aminte de tine și mă simțeam ciudat, dar într-un sens liber, cu un zâmbet constant pe față.

ea râde

- Ah... Zâmbetul... acel zâmbet

ea râde și mai mult

- Eram calm și îi explicam lui Marco de ce se simte el așa de neliniștit.

- Marco era neliniștit?

- Da... ceva îl măcina. În mare parte e singur, așa cum ajung eu câteodată. Nu are ceva care să îi imprime un zâmbet pe față.

- Îi lipsește cutiuța de chibrituri.

- Totul acum i se pare cam lipsit de un anume scop. Simte nevoia să țină la cineva... să se simtă iubit...

- Vroiam să zic că e ciudat. Vroiam să zic că nu înțeleg cum de unii oameni simt nevoia asta. Iubirea, dragule, e inutilă. Cum să nu găsească pe cineva cu care să se simtă bine? Dacă ar fi suficient de egocentrist, ar găsi. Vroiam să zic toate astea... și apoi mi-am adus aminte de mine.

Înainte era altceva. Din cauza asta, schimbam persoanele cu care eram de la o săptămână la alta. Încercam să îmi mențin starea aceea de fericire pe care o ai când te simți bine cu o persoană, când îți faci o părere plăcută despre persoana respectivă... bine, de fapt părerea e autoindusă, așa, și vrei să ți-o păstrezi, să nu îi lași timp persoanei să te dezamăgească.

- Așa eram și eu... în general toate nu erau decât iluzii, dar aveam ceva răbdare.

- Eu nu am avut răbdare niciodată.

- Speram că oul de ciocolată îmi va da jucăria pe care mi-o doresc.

- Da... dar mai e posibilitatea ca tu să nu fii în stare să asamblezi jucăria... și vei ține în palme doar fragmente... rupturi... mereu ceva nefuncțional, sau poate nu vei vrea să o asamblezi, fiindcă așa poți visa la nenumărate forme ale jucăriei...

E frumos să fugi de realitate... din urătenie se naște frumosul. Din fuga de urât se naște frumosul.

- Ah... toată flacăra din tine pe care o văd ceilalți... de fapt nu e nimic, e doar o umbră a unei lumini spulberate. Dar voi aprinde chibriturile pe care mi le-ai dat și poate căldura de odinioară va renaște.

- Va fi o ploaie torențială iar stropii vor arde pământul.

- Voi avea apa la îndemână, ca nu cumva flacăra să o ia razna.

- Apa sunt eu scumpule, tu ești vântul care împrăștie flacăra.

*

- Vino să îți arăt o fotografie mai veche cu mine.

- *el zâmbește* deci așa arăți tu fără creionul negru. Ești total altfel în poză. Ai un zâmbet atât de inocent.

- Știi... e ciudat... majoritatea femeilor au o obsesie pentru machiaj, însă eu n-am fost niciodată așa. Dar a venit un moment în care am simțit nevoia să îmi îngrădesc, prin negrul acela ce îmi conturează ochii, furtuna.

- Aveai măcar un strop de bucurie pe atunci?

- Nu, tocmai asta e, atunci eram extrem de depresivă... credeam că îmi e imposibil să fiu fericită... acum e total invers... cred că mi-e imposibil să mai fiu deprimată vreodată. Atunci eram tristă și mă supuneam vieții mele, eram prea inocentă, acum însă îi urăsc atât de mult, încât ura din mine m-a făcut fericită.

- NU! Te rog... nu te lăsa măcinată de ură. Pe mine m-a rupt, m-a crucificat... nu înțelegi... ahh... ești prea mică să știi... prea fragedă... nu... fără ură, iubito!

- Tu ești cel ce nu înțelege. Ura e cea care îmi dă fericire. Putere. Viață.

- Ah... ceea ce trăiești tu acum, ceea ce simți, e exact ceea ce trăiam eu acum ceva timp în urmă, e trecutul meu ce îl port ca o mare cicatrice în privire. Te voi scoate de acolo. Câteodată, chiar și acum, îmi mai e frică. Mi-e teamă că negrul acela mă va cuprinde iarăși. Dar acum am cutia cu chibrituri. Voi lumina cu ea cele mai întunecate locuri și voi merge înainte. Asta e fercirea. Să poți alege.

- Într-o carte am citit despre asta. Femeia de acolo, când a realizat existența tuturor acestor posibilități, s-a simțit puternică și a crezut că de acum înainte va urma fericirea și apoi, peste ani, și-a dat seama că, de fapt, fericirea era chiar sentimentul existenței unei multitudini de posibilități.

*

- La naiba. În orice trebuie să verși TU cerneala. Eu încerc să pictez, și tu, repede, ca un copil rău și răsfățat, când nu mă uit, arunci cu cerneală.

- Tu ești un pictor, ai pensule și toate alea, eu sunt doar un copil și îmi înfîg avidă degetele în cerneală și apoi mă joc cu acele culori pe pânza ta, pe desenul tău, și îl umplu cu haosul pueril din mine.

- Esti rea, fato. Dar am răbdare. Am o foarte mare răbdare. Numai să nu îmi rupi pensulele, că îți jur... o să înghiți călimara aia.

- Te voi lăsa să pictezi cu părul meu, în caz că ți le voi rupe.
- *el zâmbește* of... nu ești rea...
- Păcat. Voi avea de pierdut din cauza asta.

*

- Iar am ieșit cu un tip azi. Am luat o ocazie, m-a luat cu mașina și mi-a cerut numărul de telefon. Avea bani.

zâmbește

Nu e așa că sunt frumoasă?

- Acum vrei să mă faci gelos?
- Ar trebui să fii mândru.

- Dar sunt mândru, oricum. Dar nu înțeleg cum de ai ajuns să ieși cu un necunoscut.

- Și tu erai la fel de necunoscut ca și el.

*

- Vreo veste de pe frontul de est?

- Război.

- Războiul nu era pe frontul de vest?

- Poate e din cauza stresului... nu știu... dar am simțit că o parte din ce eram eu odată se întoarce.

- Ahh... am rămas fără cuvinte. Și eu am simțit că mă invadează din nou... trecutul. Pe mine mă distruge... psihic... fizic... ahhh câteodată vreau atât de mult să se termine totul... să nu mai existe nimic. Știi... îți spuneam de efectul meu de rollercoaster? Ajung din nou... să fiu... imprevizibilă sentimental... Mi-am pierdut echilibrul pe care l-am căpătat atât de greu. E atât de complicat... nici nu ai idee... azi am făcut ceva ce nu mai făcusem de atâta vreme... credeam că scăpasem... dar e ca un drog...

- Ce naiba ai făcut?

- M-am enervat atât de tare, încât nu mai suportam nimic. Absolut nimic. Nu știu dacă ai simțit vreodată că vrei să vomیți toate sentimentele alea: ura, repulsia, reprimarea... lacrimile. Totul. Lama, scumpule, lama. Dulce iubire, lama.

- Ce?! lama... animalul? Sau treaba aia cu sânge? Vene?!

- Ti se pare amuzant, nu? teribilist? pueril? Vene!?! *râde* de ce aș vrea să mor eu? E prea târziu acum ca să mor. Lama o folosesc pentru altceva. Apasă lama în piele, simte răceala ei, mii de înțepături fragile care te străpung, stropi firavi de sânge care se ivesc timid, apoi mai mulți, și mai mulți, ca o furtună... și apoi... până se cicatrizează rana, se calmează și furtuna din tine. E un mod bun de a supraviețui, de a evada. Fără lacrimi. Fără violență. Fără nimic. Fără să te lamentezi la amici. Poți să zâmbești după ce se cicatrizează. Poți să revii la fericire.

- Eu mă descarc altfel. Îmi las orice sentiment să curgă, de la ură la iubire, de la bucurie până la plâns, și apoi devin rece, conștient de prezența mea, și nu am nimic în față care să îmi poată sta în cale, decât timpul.

- Eu nu am văzut timpul niciodată ca pe un obstacol... dimpotrivă... era tocmai lucrul care mă salva. Și m-am agățat prea mult de ideea de timp... sperând mereu că ceva va mai putea fi recuperat și, într-o zi..., mi-am dat seama... că am lăsat timpul în urmă... și că nimic, dar absolut nimic, nu poate fi recuperat, că niciun vis nu e adevărat...

- Și la mine timpul vindecă, însă presează. Ahh... suntem totuși la fel, dar foarte diferiți.

- Nu suntem deloc la fel. Am suferit într-un mod total diferit și am văzut fericirea de la poli extremi.

- Dar am ajuns să purtăm același semn al nebuniei.

*

- Aș vrea atât de mult ca tu să fii fericită. Bine... sincer acum, aș vrea să fiu eu motivul fericirii tale, dar chiar și altfel... nu știu de ce, dar vreau să fii fericită.

- Întotdeauna în spatele unui sentiment nobil e un scop egoist.

- În mare parte. În fine... mă cam deprimă într-un fel conversația asta.

- Am un talent extraordinar.

*

- Sper să plouă în seara asta. Dacă plouă, nu voi dormi.

- La mine a fost deja furtună. Rămâi aici.

- Nu pot. Te voi înșela cu ploaia.

*

- Am nevoie să fii cu mine tot timpul... să îmi dai pacea după care tânjesc atât de mult.

- Și totuși pacea ta nu e în mine, e în tine.

- Dar, cu tine lângă mine, o găsesc. De asta tot am răbdare și tot încerc să pictez ceva. Chiar dacă îmi arunci cerneală pe pânză, eu o folosesc în pictura mea.

- De ce zici că arunc cerneală??

- Sunt anumite momente în care ne colorăm amândoi imaginea, și eu fac un peisaj relaxant, iar tu arunci cu cerneală și creezi haos, apoi iau pensula și, folosindu-mă de cerneala ta, creez umbrele. Nu spui decât o singură frază care mă răcește... câte puțin de fiecare dată. Sunt unele momente când mă întreb "ce naiba fac?", dar apoi stau și mă gândesc... și realizez pentru ce o fac... pentru tine.

- *zâmbește* ești ca un personaj dintr-un roman clasic rusesc – plin de frământări, plin de iluzii, vise, halucinații, ură, iubire, totul – într-un haos – mereu o zvârcolire.

*

- Sunt unele persoane care îmi vor binele, însă aleg calea brutală.

- Ascultă... sincer... nu cred că există persoană pe lumea asta care să vrea binele altcuiva. Totul e un egoism nemărginit. Uite: de exemplu sfinții – pentru ce se supuneau ei chinurilor? Pustnicii... cei ce posteau... martiri... pentru ce?! O făceau fiindcă ei credeau în viața veșnică. Dumnezeu le promitea un loc mai bun. Era ca o afacere... mai bună. Ei renunțau la viața asta, care oricum e scurtă și proastă, pentru una extraordinară. Cel puțin așa credeau ei. Înțelegi egoismul? Tot ca să le fie lor mai bine. Vai... ce s-ar fi ales de ei dacă făceau vreun păcat și se supăra Dumnezeu pe ei? Cine știe ce pedeapsă le-ar fi dat *râde*. Bunătatea, dragule, se naște doar dintr-un egoism suprem.

- Logica ta e la fel de încâlcită ca pastele italienești.

- Greșești. Exprimarea e încâlcită. Logica e bună.

*

- E ciudat cu tine. Mă simt bine... însă nu știu nimic despre tine.

- O prietenă mi-a spus mai demult că eu sunt atât de fericită în nefericirea mea.

- De aia vreau să fii lângă mine. Poate nu vei mai zâmbi din nefericirea ta, poate pentru două zile măcar vei fii cu adevărat fericită.

- Fericirea adevărată e o utopie, o poți atinge doar în vise, când tot ce simți e doar clipa, fără să ai conștiința trecutului sau a viitorului. Eu nu caut fericirea adevărată... cea pentru cinci secunde... eu o caut pe cea efemeră... cea care mă cuprinde și nu mă părăsește niciodată, indiferent de ce se întâmplă.

*

- E inevitabil. Până la urmă, iubito, îți vinzi talentul.

- Folosești cuvinte prea brutale pentru... nimic. Nu am vândut nimic.

- Așa... și dacă ar fi să faci un film, vei face unul pe care o să îl înțelegi tu și încă zece persoane? Bineînțeles că nu... Trebuie să le dai ce vor, vei face artă pentru placerea lor.

- Te înșeli. Chiar dacă nu vor înțelege, se vor îndrăgosti de el, de film. Trebuie să îi faci să creadă că vor ceea ce vrei tu de fapt. Fiecare persoană are multiple personalități. Și își alege una cu care își trăiește viața. Restul rămân în penumbră, încă neexplorate. Dacă aș face un film, aș face în așa fel încât din fiecare persoană să se trezească o latură a personalității lui pe care a ignorat-o, pe care o iubește și totuși a reprimat-o, și chiar dacă apa-

rent persoana nu se regăsește deloc în film, ceva din interiorul ei să tânjească după stilul de viață din film. Păcălește-i. manipulează-i. vinde-le vise. Clișee. De fapt, le vinzi propriile lor minți.

- Zău? Atunci dă un film care ne-a plăcut nouă unui țăran și să vedem ce reacție are.

- Și ce îmi iese mie, dacă vede sau nu un țăran filmul meu? e total irrelevant și inutil. De specificat. Un țăran bătrân. Iar tinerii... dragule, stai liniștit, se vor masturba gândindu-se la stilul de viață din film.

- Acceptă! suntem un popor de idioți. Aici, în România, majoritatea nu vor înțelege arta ta.

- Ahh... nu înțelegi. Filmul poate să aibă mai multe substraturi.

- Ți-am spus vreodată că ești încăpățânată și nu te lași până nu ai ultimul cuvânt??? fato, filmele nu se fac pe bandă rulantă decât alea patetice.

- Dacă știi că am dreptate, atunci da, sunt încăpățânată.

*

- Singura mea modalitate de a fugi de depresie e distracția brută. Noroc că au venit la mine Mel și Vera, mi-au spus să mergem la Remus. Doamne, cât m-am putut distra.

- Ce ai mai făcut?

- Păi mai avea puțin și avea o erecție *râde*. Era o melodie de la HIM, iar eu și Vera eram pe jos, și începem să ne mișcăm cât mai teatral, aveam impresia că suntem pe o scenă, pasiune, brutalitate, ne apropiam buzele, ne despărțeam, tandrețe, violență, ne respingeam, ne vroiam, pe ritmurile melodiei... inevitabil, totul a culminat cu un sărut. Păcat că ne-a întrerupt Remus, spunându-ne să încetăm, că i se sculase. *râde*

- That's fucked up. Cum l-ați turmentat pe săracul băiat. God damn it – I am so gonna luv yea.

*

- Mă fascinează mitul androgenului și totuși e trist... știi... e dovedit științific că cineva se poate îndrăgosti de o persoană din orice grup de douăzeci de persoane. E trist. Asta arată cât de superficiali sunt oamenii. De fapt, ei niciodată nu pot fi întregi, dar speră... e o fugă continuă... Dacă Dumnezeu cunoaște dragostea, înseamnă că el cunoaște și ura, nu?

În fine. Nu cred în Dumnezeu. De fapt nu cred în cel de care tot vorbesc oamenii. Aici e doar o politică, o manipulare masivă. Dacă El cunoaște ura, înseamnă că nu e alcătuit numai din bunătate. Chiar, dacă Satana și Dumnezeu sunt același lucru?

- Nu prea cred că El are dublă personalitate. Lucifer a devenit, după câte cred, gelos că noi, muritorii, eram lăsați așa de liberi față de ei, care erau sub comanda Lui și nu aveau voie să greșească, așa că a încercat să Îl dea deoparte, dar nu a reușit. Și așa Lucifer a fost damnat.

- Deja pleci dintr-un concept eronat. Dacă înainte de Lucifer nu exista nimeni rău... cum de trăgeau oamenii spre rău? spre care rău? nu exista. Invidia lui Lucifer de unde s-a născut? Din bunătate? În fine... ceea ce zice Biblia mi se pare mai mult o carte cu povești de adormit copiii. Pe mine mă enervează... și mă amuză... să văd în ce hal se pot coborî oamenii... să creadă orice tâmpenii zise de alți oameni, doar fiindcă le e frică să caute singuri răspunsuri, le e frică să nu se trezească cumva singuri în univers... le e frică... Asta – oamenii sunt niște lași.

*

- Eu nu aș suporta gândul că ar putea exista o viață veșnică. Mulți privesc asta ca pe o eliberare. Proști. Eu o privesc ca pe o condamnare. Cum poți să privești ca pe o eliberare ceva de care nu poți să scapi niciodată. Ideea că mă pot sinucide oricând e singura care mă face să iubesc viața asta. E ceva de genul “când nu mai poți – zici STOP. Și gata”. Mi-am urât copilăria atât de mult fiindcă atunci nu aveam noțiunea de moarte. Din cauza asta simțeam toate sentimentele alea cumplite, tocmai fiindcă atunci credeam că am să fiu așa pentru totdeauna – o veșnicie de disperare, groază, ură, frică, lacrimi. Acum știu că mă pot sinucide oricând, oricând mă voi sătura.

- Eh... să nu o faci prea curând, nu de alta, dar s-ar putea să mă plictisesc singur.

- E prea târziu acum să mă sinucid. Am strâns prea multă ură în mine ca să se stingă odată cu moartea. Trebuie să ardă, să nimicească.

DOMINO.

Când sunt cu ele, e ca și cum am fi doar noi și restul. el nu mai există. el e doar o anexă a realității mele.

Când sunt cu el, e ca și cum nimic altceva nu mai există. ele sunt doar niște adolescente teribiliste.

Când sunt singură, tot ce știu e că vreau să fiu cu oameni. de fapt, în totdeauna când sunt singură, mă pregătesc să ies cu oameni. nu am preferințe. cu fiecare mă distrez într-un mod particular. fericire autoindusă, fericire pură, fericire răutăcioasă, fericire egocentristă, fericire beată, fericire... asta e tot ce caut – fericirea printre oameni. nu suport să fiu singură. singură nu pot avea fericirea.

Ele spun că trebuie să fim unite. Împreună pentru totdeauna. Ele spun că nu e o simplă întâmplare că ne-am întâlnit toate trei și nu e o simplă întâmplare că s-a ajuns unde s-a ajuns.

Eu le sărut pe amândouă, în momentele alea le iubesc pe amândouă și totuși sunt perfect conștientă că totul se va termina, că nimic nu e pentru totdeauna. Ah... o știu atât de bine și mai știu și că eu voi fi cea care le va trăda...

Dar ele nu văd asta. Ele văd doar dragostea lor visătoare. Doar iluziile lor. Dacă ar căuta în adâncul lor, Vera ar realiza că știe foarte bine faptul că eu voi pleca, iar Mel și-ar da seama că nu prea îi pasă. Mel iubește mai mult alcoolul decât pe oricine.

Iar Vera își iubește visele.

*

O lungă perioadă de timp am fost cu Vera. Nu i-am ascuns niciodată infidelitatea mea. Eu căutam distracția. Tot timpul. Ea nu a mai fost cu nimeni. Până a apărut Mel.

Vera nu se poate distra cu bărbații așa cum o fac eu. Ea încă crede în prinți și prințese. Își făcea planuri cu mine, avea impresia că va dura pentru totdeauna, iar eu o mințeam cu cea mai mare nonșalanță. Nu pot să zic că nu țineam la ea, dar dacă îi spuneam adevărul, aș fi pierdut-o, iar ea era o sursă sigură de distracție.

Dar a cedat... a cedat când m-am întâlnit pentru a doua oară cu MT. A cedat și a fugit în brațele lui Mel. Atunci au încercat ele două să fie împreună. Și nu a mers.

MEL.

Sunt dependentă de oameni. Nu pot să le refuz nimic. M-am săturat ca toți să profite de mine. M-am săturat să fac întotdeauna ce vor alții. Îi urăsc. Da. Îi urăsc cumplit. Aș vrea să îi despici, să le tai capetele alea ignorante, să îi scuipe, să le sug tot sângele.

Nu pot.

Sunt prea dependentă de ei.

Și totuși ei nu mă fac fericită. Ea m-a făcut. Domino. Atunci... în personal... când ne-am îmbătat și am încălcat toate regulile posibile existente într-un tren. Când stăteam cocoțate pe bănci ca să ne putem scoate capurile și mâinile afară din tren, pe geam. Atunci când era cerul plin de stele și noi cântam "show must go on" și apoi ne sărutam... sărutul ei... nu am să-l uit. Niciodată. Dar totul s-a terminat când am ajuns în gară. El o aștepta. El... mereu există un El... ea e dependentă de acești Ei masculini. Un El azi... un El mâine...

Era și Vera în gară. Câtă perversitate... iubitul ei și iubita ei o așteptau amândoi în gară, iar ea vine... cu o altă iubită. Cu toții cunoaștem situația. Și o înghițim. Exact așa. Din cauza ei. De ce naiba nu putem renunța la ea?! Și ea nici măcar nu se chinuie să mintă. I se pare inutil.

Acolo, în gară. Ea e mai beată decât mine. Ea râde... e atât de veselă. De abia se poate ține pe picioare. MT stă pe o bancă. Ne vede de la distanță.

Mă uit la el cum o privește. O iubește. Ei i se pare inutilă iubirea. "iu-

birea e pentru cei care sunt prea plictisiți, pentru a face ceva mai interesant cu viața lor” – așa gândea Domino.

Domino nu îl vede. Au acaparat-o luminile și agitația... forfota orașului... e prea fericită ca să îl vadă. Apoi mă plasează Verei și pleacă. Cu el. O urăsc în momentul ăla. Și Vera o urăște. Știm foarte bine că ne-a abandonat. Din nou.

DOMINO.

Îi detest. Mi-e silă de ei. Chipul meu poartă tatuajele tutunului și alcoolului și săruturilor avide și goale... reci... nu știu cine îngheață mai tare pe cine. Eu pe ei sau ei pe mine?

Nu știu cât e ceasul... trebuie să fie vreo 5. trebuie să răsară soarele. M-am îmbrăcat și am plecat. Pur și simplu. Toți dormeau. Morți de beți. Printre sticle goale și scrum. Mizeri.

Nu știu cât am hoinărit așa pe străzi. Îmi era frig. Corpului meu îi era frig. Nu-i nimic. E doar durere fizică. Neimportant. Orașul își arată o total altă față acum. E ca într-un joc video, când construiești tot și mai lipsesc doar oamenii. Totul funcționează în gol. Gunoierii. Polițaii. Tramvaiele. Funcționează... în gol. Un ceas stricat. Sunt singurul om de pe stradă. Sunt în afara lor. Nu îi simt. Nu simt nimic. Nici măcar frigul. Simt doar lacrima de gheață care îmi taie genele.

Nu.

Nu pot să plâng.

Nu mai știu să plâng.

Nu vreau să îmi aduc aminte de mine atunci când plângeam.

Nu vreau să îmi amintesc de perioada aceea.

Nu.

Nu mai vreau să plâng.

MT.

Durerea... disperarea... ura... strigătul. Spune-mi, le auzi??? Le auzi? Simți furia?! SPUNE-MI!

Nimic din ce a fost nu poate fi recuperat. Nu mă pot întoarce în trecut. Nu am avut destul curaj... sunt slab. Mi-a fost frică. A ramas doar cenușa... cenușa...

În toți anii ăștia m-am hrănit cu ură. Vroiam să îi distrug. Îi urăm pe cei fericiți. Vroiam să simtă și ei ceea ce simțeam eu. Mai târziu mi-am dat seama că pedepsam nevinovați. Dar atunci eram orbit... de ură.

Foloseam femeile ca pe niște zdrențe. Nu am fost niciodată cine știe ce frumusețe, însă am fost perfid, am purtat măști, am știut să le fac să creadă că eu sunt ceea ce ele își doresc. Apoi le zdrobeam. Mă foloseam de banii lor,

de trupul lor, de absolut tot ce puteam să le iau. Încă o mai țin minte pe cea care s-a dus în baie și și-a tăiat părul. Oare ce avea în cap? Că mă va impresiona cu asta?

I-am povestit lui Domino... și ea... a fost... mândră. Da. Mândră. De mine. Mă întrebam oare care din noi doi urăște mai tare. Eu sau ea? Nici măcar solidaritate feminină. Nimic. Mi-a spus mai apoi că singurul lucru care a atras-o la mine a fost răutatea din privirea mea. E atât de obișnuită să fie rănită încât nu percepe bunătatea. Nu o înțelege. Trebuie să își facă rău chiar și sieși. E singurul mod de a trăi pe care îl cunoaște.

Încă din prima seară în care am văzut-o... la petrecerea aia... m-a atras frumusețea ei. Și mai ales felul ei ciudat de a fi. Era doar o puștoaică, mult mai mică decât mine, însă era ceva în ea, în spiritul ei, ce ardea atât de tare – era ura. Furia. M-a uimit lipsa ei de pudoare, de timiditate. Se săruta cu Mel și mi-a zis să vin și eu. În trei. Sărutul lui Mel era molatic, șters, ușor de uitat, la fel ca și personalitatea ei. Însă Domino... am simțit că vrea să îmi smulgă limba. Sărutul ei era vulcanic, violent, plin de ură... mă săruta nu ca să îmi placă, ci ca să își verse furia în mine. Ultimul lucru la care m-aș fi gândit atunci e că am să ajung să duc dorul sărutului ei.

Am scăpat-o puțin din ochi, ca apoi să o găsec dându-și limbi cu altul. Mi-am aprins o țigară și mă uitam la ei. Ce naiba avea în cap fetița aia? Aproape că și-a tras-o cu mine atunci, chiar dacă mă cunoștea doar de câteva ore. Aproape. Tot mai târziu am aflat că asta făcea cu toți. “singura modalitate de a viola un bărbat e să îl lipsești de sex exact atunci când vrea cel mai mult, arătându-i cu nerușinare ce pierde, ce nu poate pătrunde. E ca și cum i-ai da unui copil înfometat o ciocolată extraordinară, l-ai lăsa să o țină în mână, să o miroasă, dar în niciun caz nu i-ai da voie să o mănânce.” – așa spunea Domino...

De ce ura atât de tare bărbații? Dar femeile? De ce trata oamenii ca pe niște gunoaie? Ea nu a schițat niciun gest că ar vrea să ne mai întâlnim. Normal. Niciodată nu se întâlnea de două ori cu același bărbat...

MEL.

Nu suport să mă atingă. Nu îi mai suport. Bărbații nu mă mai atrag deloc. Întreaga lor persoană mi se pare dezgustătoare, neîndemanatică. Animalici. Nu mi-a plăcut niciodată să fac sex. Să simt dorința barbarică din ei. Să îi simt în mine... cât de dezgustător... o femeie știe să atingă altfel. Știe să sărute altfel. O femeie știe când să fie frumoasă, știe când să fie senzuală, știe când să fie puternică și mai știe când să fie și fragilă. Urăsc bărbații... sunt doar niște animale... dezgustătoare...

DOMINO.

Mi se par groaznic de plictisitoare. Nu. Nu le iubesc. Și nu. Nu le-am iubit niciodată. Da. Câteodată am chef de ele, câteodată nu. Acum nu. Și nu cred că vom mai fi ca înainte. Mă plictisesc discuțiile cu ele, mă plictisește atmosfera lor. Venim din direcții diferite. Ni s-au încrucișat drumurile pentru ceva timp. Dar acum eu trebuie să merg mai departe. Direcția fiecare și-o păstrează. Poate că ele vor mai rămâne împreună ceva vreme. Doar ele două. Atât. Oricum, nu îmi pasă. Nu îmi pasă de nimeni. De nimic... Mereu trebuie să experimentez ceva nou. Acum îmi place să cred că iubesc. Dar eu știu mai bine ca nimeni că nu, nu iubesc. Dar e plăcut să mă prefac. Îmi oferă o comoditate suavă, o fericire pură, fără griji, fără... nimic. El îmi oferă totul. Eu nu vreau nimic.

MT.

O iubesc. O iubesc fiindcă am văzut în ea ceea ce nu a mai văzut nimeni. M-a uimit. Am fost șocat de bipolaritatea personalității ei. Când am cunoscut-o atunci, frumoasă, sigură pe ea, puternică, nonconformistă, de neatins... am fost sedus. Am vrut să o am, să o distrug. Uram ființa aceea. Da. O uram. O uram fiindcă avea ceva... diabolic. Și am urât-o până într-un punct. Zilele în care am stat doar noi doi, ruși de legăturile cu oamenii, au schimbat totul.

Un oraș mizer, aglomerat, sufocant, un oraș pe care îl detestam, acum tot ce înseamnă pentru mine e o cameră mică, muzică în surdină, sticle goale aruncate pe jos, haine împrăștiate, chiștoace de țigară, un pat modest, și ea goală, întinsă acolo, alintându-se de parcă ar fi o pisică, ba nu, un pui de pisică, un copil. Ea zâmbind tot timpul, ea, doar ea. Mai e și ploaia, și furtuna... mai e și canicula și apoi ploaia și fericirea ei atunci când plouă.

DOMINO.

Zilele alea, doar cu el, au fost fericire. Fericire fiindcă nu există trecut, nu există viitor, era doar momentul, doar clipa, genul ăla de fericire pe care o simți doar când visezi. Nu l-am iubit pe el, am iubit ceea ce am simțit alături de el. El crede că m-am dăruit în întregime lui. De fapt, m-am dăruit mie. Ca atunci când ești copil și te joci și iei diverse personalități. Azi ești personajul pozitiv, mâine cel negativ. Da. A plâns pentru mine. Da. A fost o vreme când plângeam și eu. Da. Mai demult durea. Acum nu regret nimic din ce a fost. Acum nu mai doare. Acum e o sursă. O sursă de putere, de energie, de inspirație. Jonglez cu amintirile creându-mi personaje. Jonglez

cu personajele creându-mi o personalitate. Un stil de viață. Ceva intermediary, până la moarte.

Aș vrea să nu mai creadă că îl iubesc. Pur și simplu ideea de a iubi mi se pare că mă înjosește. Și aș vrea să nu mai îmi spună că mă iubește. Nu mă iubește pe mine, iubește ceea ce îi ofer eu. Oricum, suntem chit.

VERA.

Câteodată mi se face dor de ea. De vremurile când eram doar noi două. Nu regret... și nu mă plâng. Știam că așa e. am acceptat de la început... doar că... aș mai vrea să o am, măcar o dată.

Oricum... s-a distanțat de mine și de Mel. De fapt, ne-a avertizat. Ea nu se desparte niciodată de oameni, pur și simplu se distanțează până orice legătură moare. A avut atâtea relații și niciodată nu a spus "gata". Acum voi fi doar cu Mel. Poate așa mă voi regăsi.

MEL.

Sunt eu și restul. Mă simt bine cu Vera. Vreau să fiu cu ea. Cu ea îmi găsesc un oarecare confort. Nu o iubesc. Dar e comod. Aș vrea să evadez din închisoarea asta din mine. Aș vrea să știu cine sunt. Aș vrea ca pentru un moment să fiu ca Domino, să nu îmi mai pese. Dar mie îmi pasă. Eu nu pot să uit ce am trăit, de unde vin. Mi-a spus de mii de ori să nu caut fericirea în momente scurte, să nu mi-o imaginez, să nu cred că dacă fac nu știu ce, o voi găsi. Fericirea e acolo... prezentă tot timpul, fericirea izvorăște din propria persoană. Cum aș putea să fiu fericită când îmi amintesc tot ce a fost?! Cum poate ea să își uite copilăria?! Eu nu pot... nici Vera nu poate. Asta ne distanțează. Domino a învățat să fie distantă, să nu se implice sentimental. Culmea e că ea nu simte nevoia să facă asta. Ea nu simte nevoia să iubească. Eu da. Și vreau să fiu iubită. Dar cui îi pasă de mine?! Nimănu... nimănu nu i-a păsat vreodată. Domino mi-a spus că e total inutil să îi pese cuiva de tine. Ce sens are? Oricum nu ajută cu nimic. Ea trăiește într-o lume materială. Eu nu. Nici Vera.

Voi rămâne cu Vera. Și voi încerca să îi fiu fidelă. Voi încerca să o iubesc.

DOMINO.

Crede că l-am iubit. Crede că sunt nefericită, fiindcă nu îl mai am. Cel mai tare mă amuză că vroia să mă învețe să pot manipula oamenii. El pe mine *râde*. Singurii oameni cărora nu le pot prăji creierașii sunt cei ca mine – cei fără sentimente.

Găsește punctul slab al unui om și exploatează-l până te plictisești. Întotdeauna punctul slab se află în sentimente. Asta îi face atât de umani. Găsește un motiv pentru care au fost ei nefericiți și exploatează-l. re-crează si-

tuația până în momentul producerii dezastrului și ai grijă să o menții așa. Ei vor face tot posibilul, chiar și inconștient, să mențină situația la limită, de teamă ca tragedia să nu se re-producă. Păcălește-i. joacă-te cu ei. Folosește-i. iubește-i. urăște-i. și totuși nu te implica niciodată. Nu trebuie să te implici ca să găsești fericirea. Fericirea e o stare care ține numai de persoana ta. Vizualizează-ți scopul. Pașii. Totul. Nu regreta nimic. Fericirea nu e statică. Nu o găsești într-o senzație și rămâne așa. Dacă te mulțumești cu ea, devine rutină, apoi plictiseală, apoi dramă. Nu fi lacom. Nu lua mai mult decât îți trebuie din fericire. Caut-o tot timpul.

Găsește fericirea prin nefericire.

Fericire prin ură.

Fericire prin iubire.

Fericire prin bani.

Fericire prin ocean. Raze. Zâmbete. Ploaie. Totul.

Mereu va fi un scop suprem – fericirea.

*

Acum nu mai e nimic. Doar eu și o mare de viață la picioarele mele. Și valurile care îmi tacează ritmul vieții.

Acum e doar mirosul mării. Acel miros inconfundabil, acel miros care dă dependență mai repede decât orice alt drog. Aș putea muri dacă aș fi prea lacomă și aș inspira prea mult parfumul mării.

Acum sunt doar o multitudine de posibilități. Marea infinită a vieții, în care eu aleg unde voi înota. Și voi înota până voi obosi. Și când voi obosi, mă voi îneca.

Câteodată trebuie să te îneci ca să vezi frumusețea adevărată a vieții.

*

Se îmbracă absentă. Gesturi mecanice, uitate, fără grabă.

El o privește. Nu e uimit. Într-un fel, e ceva în chipul ei, ce avertizează furtuna. O întreabă.

- Ce te-a făcut să renunți la frumusețea adevărată?

- Fericirea oferită de o lume infinită, și totuși o lume care niciodată nu ne ajunge. Mereu o lărgim, iarăși și iarăși, căci nu e cale să ne mulțumim cu ce ne oferă. Întotdeauna vom căuta fericirea.

IONUȚ-VASILE STAN, Visare

Se regăsesc în scriitura lui Ionuț-Vasile Stan o retorică și o problematică eliadescă la care autorul asociază viziuni dostoievskiene (v. Coliba din mijlocul iernii) și imaginar tip Gib Mihăescu.

Citim o proză de idei de o certă intelectualitate, în care predestinarea și fatalitatea nasc când tragicul, când sublimul. Este revelată irealitatea ontologică a lumii și fascinația misterului social.

Petre Isachi

Julitura din tavan

Dormeam. Acum mă trezesc. Sunt întins pe pat, fără pernă sub cap, și îndată ce deschid ochii fixez un punct pe tavan. E o julitură a tavanului fals din dormitorul meu. Clipesc de câteva ori și apoi scap de pătura ce mă învelea, cu mâna stângă aruncând-o într-un colț al patului. Mă ridic grăbit și merg în baie. Sunt foarte vioi, deși aseară am lucrat mult, până târziu, la niște schițe pentru facultate și totuși nu am impresia că am dormit puțin. După ce mă ridic de pe colacul wc-ului, deschid robinetul și mă spăl pe față cu apă caldă. Mă privesc în oglindă și schimb robinetul pe apă rece. Îmi înmoi mâinile și apoi, făcându-le căuș, duc apa pe față și îmi trec degetele printre firele de păr care, umezindu-se, se întind ascunzând buclele negre. Mă privesc din nou în oglindă și mi se pare că am în față un personaj important, chipul meu luând proporții inimaginabile; îmi zâmbesc cald.

*

Cursul e pe sfârșite. Profesorul, cu părul nici prea scurt, dar nici prea lung, însă destul de rar și cu un ușor început de chelie în față, ne dă o temă tâmpită de gândire: cum să unești nouă puncte așezate în formă de pătrat cu un punct în centru, prin trei linii, fără ca pixul să fie ridicat de pe hârtie. Îl privesc neînțelegând și chiar după ce își strânge mapa și iese pe ușă rămân

un pic buimăcit, privind punctele de pe tablă, fără însă a mă gândi la rezolvarea enigmei.

-Ce faci, mă? S-a terminat ora! Haide, nu vii? aud un glas care vine din spate și care are un braț ce mă atinge pe umăr. Tresar, mă întorc ridicându-mă și dau mâna instinctiv cu Mihai, unul dintre colegii mei.

-Salut, mă! Ce mai faci? îmi spune eu, revenit din visare.

-Bine, tu? Unde-ai fost? îmi spune el și rămân surprins de cea de-a doua întrebare. Mă încrunt iar, în timp ce-mi eliberez mâna din strânsoare, ieșim amândoi din bănci și ne îndreptăm spre ușă.

-Cum unde am fost? N-ai fost și tu? întreb eu în timp ce părăsim sala de cursuri.

-Unde să fi fost, mă? Ce tot îndrugi acolo? mă întreabă el ajungându-mă din urmă, căci eu ieșisem primul și el după mine.

-Păi m-ai întrebat unde am fost? Unde-am fost? Când? întreb eu privindu-l suspicios în timp ce mergem pe culoarul facultății.

-Ieri, mă! N-ai fost la cursuri! spune el, care își continuă mersul în timp ce eu rămân pironit vreo două secunde, apoi recuperez mărind pașii și-l opresc, prinzându-l de mână, chiar în fața scârilor ce urmau să fie coborâte.

-Ieri? Cred că te înșeli, bă, Mihai! spune eu, schițând o grimasă.

-Tu ești nebun, mă! Dacă eu zic că n-ai fost, n-ai fost! Te-aș fi văzut. N-ai fost nici tu și nici Cristian, spune el sigur pe ce vorbește.

-Cristian? El n-a fost nici azi! constat eu.

-N-a fost nici azi, nici ieri! spune Mihai și începe să coboare scările.

-Păi ieri n-am avut teorie și istorie? întreb eu, urmându-l insistent.

-Ba da. Și tu n-ai fost la ele. Treci pe la mine să-ți dau cursurile, spuse el, zâmbind bucuos că mă poate ajuta.

Coborâm scările și ieșim din incintă, fără să mai schimbăm niciun cuvânt, iar ajunși jos doar ne salutăm scurt și fiecare pleacă grăbit în direcții opuse:

-Salut, mă nebunule! răspunde el zăpăcit.

Mă opresc din mersul meu de maratonist care e cât pe ce să devină alergare și-l strig pe Mihai:

-Hei, Mihai! Și el se întoarce către mine ridicând privirea. Ce zi e azi? întreb după ce îi fixează gura cu ochii.

-Joi! strigă el și își reia mersul.

-Joi, repet îngânând. Da, firesc că e joi, și totuși...

*

Intru în casă, închid ușa de două ori, mă descalț și las cheile pe măsută, lângă telefon. Mă grăbesc în dormitor unde caut caietele de teorie și istorie. Le găsesc și încep să le răsfoiesc. Ultima lecție la istorie este despre persani, greci și romani, exact cum îmi aminteam. Greșeala mea e că nu pun nicio-

dată data, însă sunt sigur orele predate ieri, miercuri, iar astăzi e joi, la fel cum a zis și Mihai. Mă așez ușor pe patul din spatele biroului pe care răsfoiam caietele, lăsându-l pe cel de istorie deschis la ultima lecție. Mai privesc o dată cele scrise acolo și apoi mă uit la punct, julitura din tavan. Dacă ieri a fost miercuri și azi e joi, cum naiba de n-am fost ieri la cursuri, dacă eu le am în caiete? Mă enervez la fondarea acestei întrebări de către creierul meu. Mă ridic, las caietul închis pe pat și merg la telefon. Ridic receptorul și formez numărul lui Cristian, însă, stupoare: un amărât de robot cu voce stridentă de femeie mă anunță că acest număr nu există. Las receptorul jos și aprind becul pe hol, acolo unde mă aflu. Mă sprijin cu mâinile pe cele două laturi ale giganticei oglinzi de pe perete și mă privesc încruntat. Mi se pare din nou că sunt cineva, dar cine? Cineva important ori nu?!

*

E seara aceleiași zile nebune pe care încă n-o înțeleg. Sunt la ușa lui Cristian și sun o dată scurt, cum sun eu de obicei. Cu greu aud zgomot și ușa se deschide după ce cheia a fost rotită o singură dată. Incredibil! De după ușă apare un om gras și scund, cu niște pantaloni murdari și o cămașă bleu curată, în afară de mâneci și guler care sunt aproape negre. Grasul are mustață stufoasă și păr creț, neîngrijit. Cămașa îi este ieșită din pantaloni, cu nasturele de jos descheiat, astfel că grasul își arată o părticică din burta sa maiestuoasă.

-Da?! întreabă el încruntat și deranjat de la masă, căci încă mai molfaie ceva când începe să discute cu mine, în timp ce eu îl privesc mai nedumerit decât el.

-Aș dori cu Cristian! spun eu cu jumătate de gură, nesigur pe propriile cuvinte.

-Cu cine? întreabă grasul și mai încruntat, înghițind ce mestecase până atunci și ștergându-se cu dosul palmei la gură.

-Cu Cristian! repet eu clar și tare, scuturându-mi ușor corpul, ca să-mi revin din visare.

-Cine e, Gheorghică? apare întrebarea unei femei care era în bucătărie și spăla vasele, după țărâitul apei și sunetele de veselă auzite.

-Taci, fă! spuse grasul, introducând puțin capul în interiorul apartamentului, apoi mă privi de jos în sus și întrebă calm: Care Cristian?

-Cristian Marinescu nu stă aici? întreb eu privind în jur, deoarece îmi trecu prin cap că aș fi greșit etajul sau blocul.

-Nu, zise grasul scurt, încruntându-se din nou.

-Scuzați-mă! Înseamnă c-am greșit etajul, spun eu zâmbind respectuos și dau să plec.

-Tată! se aude un țipăt de copil ce venea din sufragerie.

-Taci, dracului, bă! Nu vezi că vorbesc cu cineva? răspunde pe un tot supărat domnul Gheorghită.

-Scuzați-mi deranjul! Bună seara! spun eu și încep să cobor scările în timp ce domnul Gheorghită închide ușa, salutându-mă și el la fel de respectuos. Pe la mijlocul scării aud că ușa se deschide din nou și mă întorc tresărind, urcând chiar două trepte, însă nu zăresc decât capul unui puști care-și scoate limba la mine.

-Treci, în gâtu' măti de drac, înapoi! se aude glasul nervos al grasului și ușa se închide violent.

Privesc numărul de pe ușă și e cel cunoscut de mine: 7. Acolo, ieri, stătea Cristian, iar astăzi aflu că n-a stat acolo în ultimii zece, unsprezece ani.

*

Intru în dormitor supărat și pe pat găsesc caietul de istorie. Mă așez și deschid caietul la ultima lecție. Este sigur lecția predată ieri. Arunc caietul pe birou și mă întind pe pat privind acel punct, acea julitură din tavan. Ce naiba se întâmplă cu mine, mă întreb. Nu pot să înțeleg nimic. Încerc să-mi revin și mă ridic, rămânând însă așezat pe pat. Îmi scufund bărbia în palme, iar coatele le sprijin pe genunchi. Am plecat de dimineată la cursuri și acolo am aflat de la Mihai că și eu, și Cristian am lipsit ieri de la ore. Acasă am descoperit ceea ce eu știam deja, că eu am fost ieri la ore, pentru că acestea se află în caietul meu. Și dacă sunt cursurile de săptămâna trecută, îmi apare o întrebare? S-ar putea, deși sunt sigur că sunt cele de ieri. Și totuși... asta se poate afla ușor, însă cea mai nebunească întrebare este: unde e Cristian?

*

Mă trezesc ușor, desfăcând pleoapele lent, ca și cum m-aș fi luptat cu niște greutateți imense. Privesc julitura din tavan și dau pătura deoparte. Merg în baie și mă spăl pe ochi.

-E vineri!? Spun cu voce tare chipului apărut în oglindă, chip de pe care stropii de apă curgeau leneși. Îmi revin din somn scuturând capul și mai căscând pentru o ultimă dată. Îmi fac nevoile și mă spăl apoi cu săpun. Ciudat: deși am centrala pornită, apă caldă nu curge, e rece. Schimb pe apă rece, iar aceasta nu curge deloc. Ies din baie și merg în bucătărie unde scot din frigider o bucată de salam și tai o felie pe care o mănânc cu încetinitorul, cu o lene fantastică în mișcări. Sună telefonul. Tresar speriat și privesc în jur în bucătărie. Mă opresc deasupra chiuvetei unde scuip salamul pe care încercam să-l mestec și plec pe hol unde ridic receptorul:

-Alo!? răspund eu buimac.

-Hei, salut, bă băiatule, bă! Ce mai faci? Nu mai vii pe la cursuri? Credeam c-ai murit! se aude o voce pe care n-o înțeleg. Nu înțeleg ce vrea să spună, dar îmi dau seama că vorbesc cu Mihai.

-Ce? întreb eu și mai zăpăcit, fixându-mi ochii în oglindă.

-Cum ce? N-ai mai venit pe la ore de săptămâna trecută. Am crezut că ai pățit ceva, spune Mihai încercând parcă prin vocea sa să mă trezească din visare, din starea cretină în care mă aflu.

-De-o săptămână? întreb eu surprins, în șoaptă.

-Bem o bere? întrebă Mihai pe un ton optimist, uitând parcă tot ce spusese până atunci.

-Ne întâlnim la bar în jumătate de oră, spun eu încercând să prind același ton ca și al lui, dar îmi iese doar pe jumătate.

-La „No Comment”? Da? spune el și închide nemaiășteptând răspunsul.

-Da, zic eu leneș, lăsând receptorul jos și apropiindu-mă de oglinda din hol. Mă privesc nedumerit și nu înțeleg nimic. În bucătărie zăresc reflecția în oglindă a salamului aruncat pe masă și cuțitul cu care am tăiat o bucată. Privesc cuțitul și totuși nu văd nimic.

*

Intru în cafeneaua deasupra căreia scria cu litere mari N.C. adică Nicu Chelaru, numele patronului, însă noi intitulăm barul „No Comment”, datorită acestei sintagme ce ieșea frecvent din gura patronului. Închid ușa și fac un tur al cafenelei cu privirea și îmi opresc ochii asupra canapelei pe care stăteau Mihai și o fată destul de frumușică, ce lăsa să se întrevadă un aer de inocență pe chipul gingaș. N-avea mai mult de 17-18 ani, deci nu cred că era la facultate, ci mai degrabă la liceu. Dau să mă apropiu de ei când vocea patronului ce azi făcea pe barmanul mă oprește:

-Băiatu', deschide ușa, te rog, și las-o așa! spuse acesta și își continuă treaba fără să fie atent dacă eu execut sarcina sau nu. Privesc nedumerit spre barman, apoi spre Mihai, nedumerire accentuată și de faptul că eu știam canapelele roșii, iar acum toate erau negre, și în cele din urmă deschid ușa și o las așa. Mă apropiu de canapeaua celor doi, când fata dă să se ridice:

-Salut, mă, nebunule! zise Mihai prinzându-o de mână pe fată. Ea e Diana! continuă el fericit și fata îmi întinde mâna.

-Încântată! spune ea zâmbind provocator și scuturându-și părul.

-Hei! Ce ai rămas așa, mă? zise Mihai în timp ce eu o priveam pe Diana cum se îndreaptă spre baie.

-Ascultă-mă! spun eu cu voce tremurată, prinzându-l de tricou și făcându-l să mă privească. Noi doi ne-am întâlnit ieri la școală.

-Ce? întrebă el încruntat și netezindu-și tricoul și fonat de strânsarea mea.

-Ascultă bine! Tu mi-ai spus ieri, adică joi, că eu nu am fost miercuri la cursuri, dar eu le aveam în caiete. Astăzi de dimineață mi-ai zis că nu m-ai văzut de o săptămână, dar eu am vorbit ieri cu tine, îi spun eu cu o voce grăbită, în timp ce el mă privește cu atenție, însă foarte nedumerit, încruntat și cu sute de întrebări pe chip. Asta însă nu e nimic, pe lângă ce s-a întâm-

plat cu Cristian, încerc eu să continui, însă sunt oprit de intervenția lui Mihai, care devenise foarte neliniștit de cele ce îi povesteam:

-Care Cristian? întreabă el gesticulând încruntat.

-Cristian Marinescu, colegul nostru! spun eu, dar nu reușesc să continui, căci sunt oprit din nou.

-Dar noi nu avem niciun coleg Cristian Marinescu, zice Mihai foarte contrariat de spusele mele, iar eu rămân perplex în urma afirmației sale. Îl privesc fără să mai pot întreba nimic. El mă privește fix și îl văd cum încearcă să se apropie de trăirile mele sufletești.

Nu spun nimic, ci mă ridic speriat și merg la baie. Dau drumul la apă la maxim și mă stropesc pe bluză, însă nu bag de seamă, ci mă ud pe față cu apă din abundență. Mă privesc în oglindă și când cu coada ochiului o zăresc pe Diana mă sperii, tresar și vreau să ies cerându-mi scuze:

-Ah! Pardon! Cred că am greșit baia, spun eu zâmbind trist, însă fata mă prinde mâini și mă lipește de perete. Valuri de căldură îmi inundă corpul și îi privesc chipul gingaș, oprindu-mi privirea la buzele ude care încearcă să-mi spună un secret.

-Nu încerca să afli mai multe, pentru că doar tu vei avea de suferit. Ui-tă și lasă totul așa cum e. Te previn! Ai grijă! Nu mai cerceta! Oprește-te! spuse ea și ieși în grabă. Rămân năucit, lipit de perete, cu genunchii moi, gata să cad la podea, însă după 3-4 secunde îmi revin și încerc să o caut. Ajung în cafenea, mă opresc lângă canapeaua lui Mihai și văd ușa trântindu-se puternic și geamul spărgându-se. Afară, vânt puternic, iar norii negri aproape că transformaseră ziua în noapte. Îl privesc pe Mihai și-l întreb, grăbit să plec:

-Unde e?

-Cine? întreabă la rândul său, dând să se ridice.

-Diana, răspund sec, făcând câțiva pași mărunți spre ieșire.

-La baie! spune el buimac, speriat și deja supărat pe comportamentul meu.

-Nu cred! zic eu și mă reîntorc spre cele două băi. Controlez în amândouă, urmat îndeaproape de Mihai.

-Unde e? întreabă el total zăpăcit.

-Habar n-am, dar sigur are o legătură cu ce mi se întâmplă mie! spun eu și ies din baie, apoi afară în ploaia care începuse să cadă puternic. Merg repede, iar mai apoi chiar reușesc să alerg ușor. Alerg prin ploaie și nu înțeleg nimic din ce este în jurul meu. Sunt eu sau nu? E adevărat ce mi se întâmplă sau îmi joacă cineva o festă? Ce se întâmplă, Doamne?

*

Izbesc ușa puternic și o încui de două ori, ba chiar încerc să mai răsucesc cheia încă o dată. Văzând că nu reușesc, o scot, dar o scap jos, pe gre-

sie și o las acolo. Trec pușcă prin sufragerie și ajung în dormitor unde mă așez nervos pe pat și-mi scot adidașii murdari, pe care-i arunc sub birou, ei fiind urmați de șosetele ude flească. Scot bluza udă și o mototolesc. Mă șterg cu ea pe față și încep să mă calmez. Las bluza jos, în mijlocul camerei și mă întind pe spate privind din nou la julitura din tavan. Încet, mă chircesc de frig și aud de afară cum curg picăturile pe streășina de tablă de sub geam după o ploaie puternică de vară. Minte mea e departe, la câmpii pline de floarea soarelui, la casa de la țară a părinților mei și la băieții de acolo, cu care jucam fotbal zi de zi și unde eram fără de griji, sigur că azi e luni, mâine e marți, poimâine e miercuri și tot așa. Apoi, în minte îmi apare chipul Diane, însă acum e mult mai urâtă decât o cunoscusem eu la cafenea. Nici nu-mi pot da seama de ce am privit-o ca un nebun și am rămas uimit de gingășia ei, când ea, de fapt, e destul de ștearsă și trecută la chip pentru vârsta ei. Cuvintele ei îmi sparg timpanele: „Nu încerca să afli mai multe, pentru că doar tu vei avea de suferit. Uită și lasă totul așa cum e. Te previn! Ai grijă! Nu mai cerceta! Oprește-te! Oprește-te! Oprește-te!”. Ce, Dumnezeu, a vrut să zică? Are vreo legătură cu ce mi s-a întâmplat mie și cu dispariția lui Cristian? Cine e această Diana? De ce m-am întâlnit cu ea? De unde mă cunoaște ea pe mine, dacă eu n-o văzusem decât o singură dată în viața mea, azi la cafenea. Cum de a dispărut din baie fără urmă? Mă strâng cu mâinile de cap și caut cu picioarele pătura. O trag peste mine și mă chircesc și mai mult, tremurând.

*

Merg la întâmplare prin oraș în această zi de sâmbătă, după calculele mele. Am în mână un ziar ce l-am cumpărat fără să vreau, cu gândul la cu totul altceva. Am ajuns în fața cimitirului, unde are loc o înmormântare. Privesc nepăsător și mă apropiez de gard. Ascult neinteresat o convorbire între două participante la înmormântare:

-Cum a mai murit și fata asta!

-Da! spune cu regret cea de-a doua.

-Și de ce o îngroapă așa de repede? întrebă una dintre ele.

-Cică arăta foarte rău când au adus-o aseară de la morgă. Parcă n-ar fi murit alaltăieri în furtuna aia, ci acu câteva săptămâni, răspunde cealaltă, amândouă ascunzându-și convorbirea punându-și palmele în zona gurii.

-Da. De asta au și pus capacul la sicriu.

Nu mai ascult „bârfa”, ci intru în cimitir și mă apropiez de groapa unde va zace pentru eternitate sărmana fată. Mă uit mirat în gaura goală și apoi în jur și tresar un pic uimit, neînțelegând ce caut eu acolo. Fac câțiva pași, depărtându-mă de groapă, și pe sicriul acoperit care se apropie văd fotografia decedatei. Era Diana. Privesc nebun și chiar îmi dau o palmă. Simt o explozie în creier, iar genunchii mi se taie, nemaiputând susține propria-mi

greutate. Fac doi pași bezmetic, ca și când aș fi avut șireturile legate unul de altul, și cad leșinat, inconștient.

*

Un val puternic de apă mă lovește peste față. Mă înec. Nu deschid încă ochii când o palmă îmi mută capul în cealaltă direcție.

-Revino-ți, mă! Parcă ai fi o femeie, nu alta, spuse zâmbind Mihai. Mă ridic și mă așez pe bancă lângă el.

-Ce s-a întâmplat? întreb privind temător crucile din jurul meu.

-Ai văzut și tu o babă moartă și ai leșinat. Ce căutai aici? O cunoșteai? întrebă el încercând să mă îmbărbăteze și să mă ajute să trec peste toate cele ce mi se întâmplaseră mie și care asupra lui nu aveau niciun efect.

-Babă? Ce babă? Era Diana! spun eu încruntat, privindu-l nervos și supărat că râde în cimitir și mai ales de mine.

-Ce Diana, mă? Era o mătușă de-a lui tata! Avea 87 de ani. Care Diana? Cine e Diana? spuse el crezând că m-a liniștit și se ridică să plece.

-Cum care Diana? Nu erai ieri cu ea la „No Comment”? Și a dispărut când a început furtuna aia! țip eu la el, ridicându-mă de pe bancă, însă vizibil nesigur pe propriile mele picioare.

-Cine e Diana asta? De unde mă cunoști tu pe mine? spuse el trăgându-mi scurte priviri întrebătoare, întrerupte de altele spre convoiul de oameni care părăsea curtea cimitirului.

-Nu ești tu Mihai? întreb eu total uimit de reacția colegului meu de facultate Mihai, care acum nu mă recunoaște.

-Ești nebun, băiete! spuse el și se îndepărtă în grabă. Îl privesc cum se îndepărtează de mine, dar nu îl văd, căci mintea mea e departe, în alte locuri la fel de morbide ca și acest cimitir. Nu mai înțeleg nimic: am fost la cursuri, dar am lipsit o săptămână, prietenul meu Cristian a dispărut și nimeni nu-i duce lipsa, iar eu am ajuns să nu mai fiu recunoscut de amici, iar această Diana apare ca o nălucă, îmi dă un avertisment, și apoi asist la înmormântarea ei, care de fapt nu e a ei. Ce sunt toate astea? De ce mi se întâmplă mie așa ceva? Cine sunt eu, dacă nimeni nu mă recunoaște? Doamne, te rog, scoate-mă din dezastrul în care am intrat!

*

E o căldură infernală. Dau din picioare și scap de pătura care mă acoperea. Mă ridic în noapte și dau drumul la aerul condiționat, care sper să mă mai răcorească. Oare cine sunt? Și această simplă întrebare îmi provoacă o spaimă enormă. Sar ca ars și aprind lumina, după îndelungi tatonări pe pereți. Merg la baie și îmi privesc chipul în oglindă, dar nu-l recunosc. Mă încrunt vizibil și îmi înfig mâinile în păr, scrâșnind din dinți. Merg înapoi în dormitor și privesc singurul lucru cunoscut mie din acea încăpere: julitura

din tavan. Mă urc pe pat și o ating cu mâna. Simt o vibrație în toate încheieturile.

Adorm ușor în căldura devenită suportabilă datorită aerului condiționat. Adorm liniștit, deși sute de întrebări îmi macină mintea. Habar n-am ce o să fie mâine când mă voi trezi, dacă mâine va fi mâinele pe care îl știu eu sau altul. Timpul trece, dar în feluri diferite pentru oricare dintre noi, iar secunda care vine e nouă și diferită de cea care a fost.

Coliba din mijlocul iernii

Merg prin frig și ger. Sunt în mijlocul unor dealuri line pline de nămeți. Zăpada e aspră și scoate un sunet maiestuos când o calc cu talpa bocancilor mei ostășești și apoi se ridică în timp ce picioarele mele se scufundă, ajungându-mi până la genunchi, iar în unele locuri chiar până la șolduri. Gerul e cumplit și ușor șuieră un vânt pătrunzător care îți face pielea să tremure ca o nebulă în timp ce mușchii se ascund sub ea și presează pe oasele înlemnitate, gata să le zdrobească. Îmi frec mâinile acoperite de mănuși și dau să suflu în pumni ca și cum aş putea parcă să mă încălzesc. Ridic capul și zăresc pentru câteva secunde soarele strălucind frenetic pe cerul alb, făcându-mi în ciudă. Privesc în părți la nivelul capului și încerc să mă uit și în spate, dar cad pe o parte. Sunt amorțit complet și treptat cad în visare. Îmi văd mama în soarele temător de primăvară cum își suflecă bluza până peste coate și așază ușor, cu unduiri duioase, rufele pe culme. Zâmbește și e fericită, chiar dacă muncește din greu, căci ceea ce face face pentru a mă crește pe mine, unicul ei fiu. Tresar și deschid ochii pentru o clipă, apoi pleoapele se închid greoi și uit de mine.

*

Deschid ușor ochii, întrebător ca un puști de grădiniță, dornic să aflu răspunsuri la întrebările ce-mi macină mintea. Ridic ușor capul de pe pernă și simt sudoarea cum se scurge de pe păr pe gât. Unele din presupunerile mele sunt corecte: sunt într-o cabană de lemn, cel puțin pe dinăuntru se văd bârnele, iar focul trosnește bucuros în sobă. Lângă sobă e o masă la care o femeie ce stă cu spatele folosește sigur cuțitul în ceea ce face, probabil pregătirea mâncării. Îmi întorc capul spre cealaltă parte a cabanei unde, la o fereastră, pe un scaun mare cu spătar, o altă femeie, ba chiar din profil, așa cum o zăresc eu, o copilă de vreo 15-16 ani, împletește cu migală ceva. E foarte concentrată și nu mă zărește când mă ridic în coate pentru a-mi mări imaginea de ansamblu. Dincolo de geam, între acesta și ușă, zăresc două paturi suprapuse, cel de sus fiind ocupat de cineva, despre care nu pot spune nimic, nici dacă e bărbat sau femeie, nici vârsta sau de ce doarme când cele două femei muncesc. Deodată ușa se deschide izbind paturile suprapuse și

trezind ființa ce dormea sus, care se întoarce spre mine și mă vede. Era tot femeie; fata însă avea bale la gură și arăta îngrozitor, cu părul vâlvoi și ochii vineți. Mă sperii și vreau să mă așez la loc în poziția anterioară, ca să scap neobservat, însă cel ce intrase pe ușă mă zărește și el. E un bătrân cu barbă rară și păr alb în plete ce îi ies la spate pe sub căciula de miel, bine făcut, înalt și spătos, ocupând, îmbrăcat cu șuba sa mătăhăloasă, toată ușa.

- Hei, ia priviți fetelor, soldatul nostru s-a trezit! spuse el închizând ușa grabnic, aruncându-și șuba și căciula și apropiindu-se de patul meu. Cele două fete muncitoare mă privesc și ele, oprindu-se din activitate și ținându-mă cu privirile lor mirate, dar gingașe, de îngeri evadați din rai, în opoziție cu sora lor hidoasă, care râde nebunește cu balele ce se împleticesc în părul răvășit. Bătrânul se așază pe marginea patului, dând ușor pătura deoparte, până la nivelul pieptului. Mă privește părintește și pe chipul său se observă la fel de multe întrebări ca și cele ce-mi umblă mie prin creier, referitoare la ce s-a întâmplat; dar privirea sa blajină și mângâietoare mă liniștește. Mă mângâie pe frunte, mă învelește la loc și spune:

- Lăsați-l să se odihnească! Și se ridică.

Ochii mi se închid ușor, ajutați de comportamentul calm al bătrânului și intru în visare îmbiat de sunetul vreascurilor ce ard angelic.

*

Mă trezesc vioi și mă ridic în coate. Privesc în jur și e întuneric beznă. Instantaneu, ușa se deschide și se transformă într-o mare de lumină orbitoare în centrul căreia stă Anya cu o rochie albă, lungă până la doi centimetri de podea, cu tălpile goale și cu părul negru răvășit pe umeri. Se apropie ca un nor, parcă levitând deasupra solului, odata cu lumina. Când atinge patul cu mâinile ei fine de catifea întreaga încăpere se luminează. Mă privește duios, nemișcată, sprijinită de rama patului. O privesc uluit și simt cum gura mi se usucă. Mă dezvelesc ușor și mă ridic în picioare. Mă apropii temător și o ating pe umăr, descoperindu-l de păr. Îi ating obrazul roșu ca mărul și catifelat ca pielea unui bebeluș. Mă apropii și vreau să o sărut, însă în fața mea apare figura hidoasă a surorii sale din patul de vizavi. Aceasta mă pocnește peste obraz și râde ca o bezmetică, alergând nebună prin încăpere.

Dau puternic din picioare și vreau să-mi eliberez mâinile din strânsoarea care le ține nemișcate. Lovesc ceva cu piciorul și se aude o bușitură. Deschid ușor ochii și mă găsesc în pat cu bătrânul și Anya, care se luptă din răspuțeri cu zvârcoleala mea nebună. Delirez. Sunt mai bolnav decât credeam.

*

Sunt așezat în pat pe partea dreaptă, cu capul afundat în pernă și obrazul superior, cel stâng pe jumătate acoperit cu pătura. Mă dezmeticesc greu și aud niște șoapte:

- Nu e bine că l-ai adus în casă, tată! spuse vocea uneia dintre fete.

- Și ce vroiai să fac? Să-l las să înghețe, să moară? se auzi vocea bătrânului care încerca să iasă din încurcătură, nu prea sigur pe ceea ce spune și pe faptul că ce a făcut el e bine sau rău.

- Și e soldat. Când o să-l găsească armata la noi o să ne mulțumească, se auzi vocea celeilalte fete. Încerc să mă mișc și să-i zăresc pe cei ce poartă acest dialog în familie despre soarta mea.

- De unde știi tu că e soldat, proasto? ridică vocea cealaltă soră. Dacă are niște bocanci de soldat înseamnă că neapărat trebuie să și fie? Nu vezi că hainele sunt de civil? Poate a furat bocancii! Poate e un infractor! continuă ea pe un ton mai domol și cu vibrații ale vocii cauzate de astuparea gurii cu palma de către bătrân.

- Hei, Inga, Anya nu vă mai certați! Nu vreau să o faci pe sora ta în toate felurile. Nu e frumos, Inga! încercă să le domolească bătrânul, mai ales pe sora cea mică, ce observai eu din discuție era vizibil împotriva șederii mele în cabana lor.

- Cred – continuă bătrânul – că cel mai bine ar fi să așteptăm să-și revină și apoi să-l întrebăm ce și cum, spuse el împăciuitor.

Atunci m-am ridicat ușor în șezut și am scos primele mele cuvinte în această cabană, din postura de om lucid și nu bolnav.

- Bună ziua! spun eu mirat de cuvintele ce mi-au ieșit din gură.

- Hei! Ce bine! sări mirat bătrânul și se apropie de pat. Tocmai despre tine vorbeam, tinere, cu fetele mele. Ne bucurăm că ți-ai revenit.

- Mulțumesc! răspund eu zâmbind și observându-le pe cele două fete cum mă privesc mirate, Anya cu o figură temătoare și blajină, iar cea mică, Inga, rece și cu un ochi vânăt, care însă nu-i știrbea prea mult din frumusețe.

- Cine ești tu, băiete? întrebă bătrânul calm și dornic să mă cunoască.

Îl privesc încurcat și nu știu ce să răspund. Buzele mi se dezlipesc greoi și vor să spună ceva, dar nu se aude niciun sunet în cabana plină de liniște și uimire. În cele din urmă mă decid că afară e frig și nu vreau să-mi periclittez șederea în cabană, așa că răspund repede, fără să respir:

- Sunt Serghei Fedatov, soldat în armata URSS. La mina din apropiere, unde lucrează pușcăriași aduși din diverse țări ale Europei, a avut loc o revoltă și mulți au murit. Pușcăriașii au pus mâna pe arme și eu am scăpat fugind ca un nebun din măcelul acela, prin zăpadă. Mai departe știți dumneavoastră, tovarășe, ce s-a întâmplat, mai bine decât mine.

- Și dacă ești soldat, unde-ți sunt hainele de soldat? veni după un moment de tăcere întrebarea din partea Ingăi.

O privesc încrunțat, rămânând surprins că explicația mea nu a fost îndeajuns de precisă ca să-i mulțumească pe toți, însă bătrânul îmi sări în ajutor:

- Lasă-l, Inga! Pentru moment e de ajuns cât a vorbit, spuse el, bătându-mă pârîntește pe umăr.

- Da! Tata are dreptate. Și vezi că nu e infractor! completă Anya bucu-roasă, privindu-mă timid pe sub pleoape.

- Nu! spun eu tare. Vreau să clarific toată situația. Voi ați avut grijă de mine și măcar cu niște explicații pot să vin și eu. Când am fugit, am luat și un rucsac la întâmplare, și pe drum mi-am schimbat hainele ca nu cumva să pătesc ceva, indiferent cu cine m-aș fi întâlnit pe drum, soldați sau pușcări-ași, închid eu bucurios subiectul.

*

Zilele trec una după alta geroase și scurte, nopțile fiind mai lungi și dă-tătoare de spaimă în această zonă uitată de Dumnezeu, unde mă aflu de 4 ani. Încet, m-am pus pe picioare, ies afară și ajut la tăiatul lemnelor, îngri-jesc cele 38 de oi pe care le are bătrânul, însă cel mai mult am iubit calul sur, mare și puternic pe care am învățat să-l călăresc cât am fost la pădurea din apropierea cabanei să aducem lemne de foc.

M-am integrat ușor în familia rușilor siberieni, deși Inga tot mă priveș-te de sus și cu subînțeleș. Însă aici, în pustietate, eu am un singur gând: să plec. Totuși acest gând îmi este câteodată estompat de privirile Anyei, pe care încep s-o îndrăgesc, însă dorul de casă e nebun și mă cheamă. Odată am vrut chiar să fug cu calul bătrânului și am avut și posibilitatea să o fac, dar ceva m-a oprit, și am descoperit că cei 4 ani de pustietate nu mi-au alungat bruma de omenie din suflet, căci fără calul său, bătrânul ar fi ca și mort aici, în frigul Siberiei.

A trecut aproape o lună de când bătrânul m-a găsit aproape înghețat sub un mic strat de zăpadă și m-a cărat în spate cale de peste doi kilometri, până la coliba sa. Am devenit deja foarte util și încep să mă simt ca parte din familie, însă acel dor de locurile natale, de mama mea nu îmi dă pace.

*

Dimineața mă trezesc devreme și dau mâncare oilor. Iau coceni dintr-un stog și arunc câteva brațe bune în diferite colțuri ale staulului. Curăț ce a mai rămas din cei de ieri, iar prânzul e format din fân. Îmi fac treaba cu gri-jă când Inga acoperă lumina sărăcăcioasă ce se chinuia să invadeze staulul. Tresar și mă întorc speriat. O privesc cum se uită la mine zâmbitoare, apropiindu-se:

- Cât ai de gând să mai stai? mă întreabă sec, fără ca eu să-mi fi putut da seama ce vrea. La un moment dat tot o să pleci și tu de aici, nu-i așa, soldat Serghei Fedatov? continuă ea cu un calm și o mimică ce ar înnebuni orice bărbat.

Nu știu ce să răspund, ci doar îi privesc ca un nebun ochii, care, deși aparțin unei fetișcane, stârnesc în mine o atracție satanică. Acea figură atât

de tânăra și totuși atât de misterioasă ascunde ceva demonic și în același timp dumnezeiesc în ea. Fără să-mi dau seama ce fac, mânat de un impuls lăuntric, mă năpustesc ca un nebun asupra ei, prinzând-o de brațe și trântind-o pe jos în staulul cu oi, care se sperie pentru o clipă și ne privesc mirate. Imediat însă se reîntorc să-și rumege masa lor de dimineață, în timp ce Inga nu opune nicio rezistență când eu îi tamponez buzele cu o sărutare fofoasă. Caut printre picioare să găsesc înfiriparea dorinței umane, în timp ce inima ajunge la pulsații maxime, inimaginabile. Mă încurc în ceea ce fac și mă opresc pentru o secundă veșnică și-i privesc chipul ce nu mai ascunde acel surâs diavolesc, însă în față îmi apare chipul trandafiriu al Anyei.

După ce totul s-a terminat Inga se ridică și pleacă fără un cuvânt, doar îmi transmite o privire în care mila și sila se întrepătrund armonios. Rămân îngenuncheat între mioare, urmărind plecarea Ingăi cu sufletul împrăștiat. Pe de o parte bucuross de ceea ce realizasem în staul, însă cea mai mare bucată din sufletul meu plângea la gândul că am trădat-o pe Anya, am trădat grija ei pentru mine și dragostea mea nedezvăluită pentru ea. Mioarele mă priveau întrebătoare, cărcotind parcă între ele despre fapta mea.

*

Bătrânul e plecat deja de trei zile. Mă trezesc greoi, ca și cum corpul meu ar fi avut 200 de kilograme și toți mușchii tumefiați. Zăresc pe Inga și Sofia dormind în același pat, îmbrățișate, în timp ce Anya se războiește cu un lemn ce nu vrea să se lase pradă flăcărilor. Mă ridic în coate și o privesc zâmbind, văzând cât e de frumoasă în lumina flăcării jucăușe. Ochii mi se bulbucă instantaneu în momentul când dincolo de Anya, pe fereastră, observ apropiindu-se trei călăreți. Sar din pat și mă apropiu de fereastră, Anya urmărindu-mi mirată toate mișcărilor:

- Vin după mine! bâlbâi speriat.

- Trebuie să fugi! îmi spune ea rămasă lângă sobă și doar privind afară, ca și cum ar fi știut totul despre mine. Ieși prin spate, pe geam, mă sfătuieste ea, aruncându-mi șuba bătrânului. Deschide ușa de la cămară și începe să se lupte cu oblonul care nu vrea să se clinească. Mă apropiu de ea, o prind de brațe și o privesc adânc în ochi.

- Ce se întâmplă? se aude vocea Ingăi trezită de tot tărăboiul. O sărut pe frunte și dintr-o singură izbitură fac țandări oblonul, apoi mă cațăr ieșind afară. Mă ascund după o stivă de lemne înghețate și urmăresc apropierea celor trei călăreți. Soldații ajung în fața cabanei și din ascunzătoarea mea nu-i mai văd, ci doar îi aud:

- Leagă caii de stâlpi! spune unul dintre ei și mai mulți pași urcă în cerdac, tropăind scuturându-se de zăpadă.

Intru în staul și dezleg calul, încercând să-l încălec. Deși ne înțelegeam destul de bine, de data asta surul se sperie și iese afară, lăsându-mă trântit pe jos în mijlocul staulului.

- Căluțu'! Stai cuminte, mă! spune soldatul care reușește să-l îmblânzească pe sur. După ce îl leagă de un stâlp de la intrare, ajunge în staul. Se oprește în poartă și privește atent înăuntru. Stau nemișcat printre oi, cu sufletul la gură și respirația fierbinte. Se întoarce să plece, dar nechezatul surului îl sperie și-l împinge înăuntru. Parcă impulsionat de gestul calului, începe să se plimbe printre oi. Mă apropii neobservat de ieșire și ating cu mâna lopata ce stătea rezemată la intrare. Mă ridic în picioare cu o mână pe lopată. Se întoarce spre mine și, instinctiv, îl lovesc puternic peste cap, lăsându-l cu uimirea pe chip la vederea mea. Cade lat. Îl privesc tremurând, după care arunc lopata în mijlocul staulului și ies temător și pitulat afară. Sofia țipă disperată, cărată în spate de unul dintre soldați. Acesta o tăvălește prin zăpadă, după care cu gesturi rapide și sigure îi spulberă urletul cu un glonț slobozit în fruntea fetei. Se întoarce apoi calm, nepăsător spre cabană. Speriat, nici nu mai suflu pentru câteva secunde, după care trag aer puternic în piept și o iau la goană prin spatele cabanei, spre delușorul înzăpezit după care vreau să mă ascund. Nu am curaj să privesc înapoi, ci trag aer în piept, cu gura mare și alerg nebun. Ajuns pe culmea delușorului, mă prăvălesc în cealaltă parte prin zăpada aspră. Stau acolo nemișcat și ascultându-mi bătăile violente ale inimii în pieptul transpirat. Nu mă gândesc la nimic, ci doar privesc cerul de un alb pur.

*

Deși eram înnebunit de dorul de casă, de mama și de tot ce mă aștepta acolo, îmi alung moleșeala și mă târăsc până pe creasta delușorului. Privesc dincolo cum coliba bătrânului arde voioasă, ajutată de vântul puternic. Doi dintre soldați se îndepărtează agale, fiecare trăgând după el un alt cal, printre care și surul bătrânului. Privesc înmărmurit și nu pot face nimic. Prin minte îmi trec doar cuvintele de încredere ale bătrânului. Mintea îmi e tulburată și nu mă pot mișca. Frigul îmi mistuie oasele și focul ce distruge cabana mi le reaprinde la loc. Soldații au dispărut de mult din peisaj, iar cabana e aproape complet distrusă. Oile pasc în voie zăpada sângerie din fața fostei cabane. Vântul a început să spulbere puternic în calea pașilor mei le-neși. Mă îndepărtez în tăcere, cu inima sfâșiată de durere, propunându-mi să las în urmă Siberia cu gerul ei cu tot și cu 4 ani din viața mea spulberați aici.

În proza Georgianeii Parfeni, orientarea narației spre soluții insolite și varietația peripețiilor captează permanent atenția. Invenția este interferată cu fantasticul și transfigurarea de factură realistă. Scopul, aproape imposibil de atins, este de a decodifica metafizica artistului, om nemuritor, capabil să se ridice la intuiția artistului.

Petre Isachi

Interviu cu un artist

Maya visa valuri. O trezi brusc soneria telefonului; era Iulia.

-Am câștigat amândouă, Maya! Plecăm la mare, în sfârșit... Ți vine să crezi?

Maya rămase uimită, de parcă auzise un cal vorbitor. Niciodată nu câștigase ceva în viața ei, iar acum pleacă în vacanță la mare datorită ideilor sale, scrise într-un proiect.

Înainte cu cinci minute, Maya nici nu bănuia că urma să plece la mare. Adevărul este că uneori cele mai frumoase momente din viață ți se întâmplă atunci când nici nu te aștepți, iar noi, oamenii, prin natura noastră, prezentăm o imensă afinitate pentru necunoscut, de aceea ne încântă atât de mult surprizele și spontaneitatea cu care se schimbă lucrurile în viață.

Era începutul lui septembrie, soarele începea să își stingă încet flacăra arzătoare, obișnuită, din timpul verii, devenind doar cald ca o mângâiere, ca o ușoară adiere a vântului prin păr. Maya privea melancolică drumul pe care în curând nu-l va mai parcurge în fiecare dimineață, spre școală. Ea și prietena sa cea mai bună, Iulia, s-au înscris într-o organizație pentru tineret cu tema „Arta”, iar pentru a participa la școala de vară, trebuiau să contribuie cu un eseu despre artă și situația artiștilor în ziua de azi. Maya, fiind interesată de subiect, a avut într-o seară o sclipire și a terminat lucrarea extrem de repede. Și-ar fi dorit să fie un artist adevărat, însă talentul ei a rămas neexploatat, ca un diamant acoperit de praf, ascuns bine, departe de un adevărat

cunoscător. Iulia, fiind ambițioasă, a început și ea să scrie, iar după o săptămână, au aflat vestea cea bună: vor pleca la mare alături de alți 60 de studenți talentați.

Era ziua plecării. Maya o aștepta pe Iulia în gară, cu un surâs înconștient, și un val de fericire o cuprinse gândindu-se la această șansă. Însă deodată îi pieri zâmbetul, când văzu într-un colț al clădirii o biată fată de vreo zece ani, cu o bucată de pâine în mână, vorbind atât de normal cu locul gol din dreapta ei, încât părea că cineva este acolo. Fetița avea un păr blond tuns scurt, ochii mari și bulbucați, era îmbrăcată cu haine vechi, probabil de la casa de copii, având însă un aer grav, de seriozitate. Începuse să își îndrepte ochii fix spre Maya, aplecându-se repetat în față, ca un om nebun, copleșit de probleme și durere. Părea un om mare cu necazuri, în timp ce senin, se opri brusc din discuția cu prietenul imaginar. Maya, singura persoană din lume care o observase, o privea atent cu ochii ei mari și negri; „Ce crudă e viața asta pentru unii...”, se gândea ea. „Eu plec în vacanță la mare, iar biata fată stă pe jos, inconștientă de nebulia ei, de situația în care se află, fără casă, părinți sau sprijin. De ce unii oameni nu au nimic, iar alții au totul?” Ea se simțea încolțită de gânduri ce nu îi dădeau pace, se credea unul dintre oamenii care au totul în viață, gândind la sine ca la o persoană fie malefică, fie indiferentă, pentru că nu o ajută și mai ales pentru că nu făcea nimic. Dădu să se caute în buzunare, însă nu găsi decât telefonul.

-Maya, aiii! îi făcu din mână Iulia.

Plecase cu sufletul neîmpăcat, însă se gândea că nu putea schimba cu nimic situația, ea nu avea puterea lui Dumnezeu, de a schimba destinul oamenilor, și nici nu știa exact cu ce ar putea să o ajute pe sârmana fetiță.

Trenul sosise...

Timpul trecea infernal de greu... Maya privea pustietatea nopții pe geamul trenului: câmp, porumb, casă, om, deal, case părăsite, iar oameni, sat. „Nimic interesant până în Constanța”, se gândi ea. Se cufundă într-un somn adânc și nici controlorul nu o trezi cu vocea sa groasă. Iulia se ocupă de bilete, apoi adormi și ea. Visau că erau în gara din camping. Și chiar erau. Ceasul arăta ora nouă și jumătate. Fetele știau că nu vor fi cazzate mai devreme de amiază, așa că s-au grăbit spre plajă.

-Nu pot să cred ce norocoase suntem, Iulia... nu am crezut că mai plec în vacanță vara asta...

-Nu te mai gândi la asta... bucură-te de vremea frumoasă, de soare, de mare... Hai la o baie!

Când s-au întors din apă, Maya și Iulia au constatat că le lipsea ceva din bagaje... mâncarea. Nu au luat nimic altceva decât mâncarea... Când au intrat în hotel, Maya spunea: „Poate au mâncat-o pescărușii...”, iar cand au văzut încă 40-50 de persoane în hol, așteptând cazarea, au împietrit. „Cole-

gii noștri”, s-au gândit ele. O tipă brunetă și numai aparent antipatică, a întrerupt tăcerea:

-Auziți, dacă nu ne cazați mai repede, să știți că noi ne luăm bagajele și plecăm acasă!

Cei cincizeci de tineri s-au întors toți către ea și i-au răspuns în cor:

-Vorbește în numele tău! după care au urmat eventualele râsete și glume pe seama ei.

Camera fetelor era destul de simplă, dar drăguță: două paturi cu lenjerie albastră, o baie foarte mică, televizor și o mică terasă afară.

-Maya, să știi că mie îmi este foame... se plângea Iulia.

-Stiu, măi, și mie, dar ce putem să facem până ne dauăștia bonurile de masă? Nici nu putem să părăsim încă hotelul.

-Am o idee... spuse Iulia. Ce-ar fi dacă mergem din ușă în ușă și le spunem ce ni s-a întâmplat? Așa avem ocazia și să îi cunoaștem pe ceilalți.

Când au bătut la prima ușă, celelalte fete deja au recunoscut-o pe Maya:

-Aaa, fata cu pescărușii... Intrați!

Încetul cu încetul, s-au cunoscut toți: fetele din față erau Claudia și Laura, iar vecinele din stânga erau creața brunetă Nico și creața blondă Adina. Ulterior i-au cunoscut și pe băieți: Ciprian, cel care nu tace niciodată, Andrei, ardeleanul simpatic, cei doi ziarști, Răzvan și George, și mulți alții. La conferința cu organizatorii școlii de vară, aceștia au stabilit o singură regulă: elevii au de realizat în cinci zile un ziar. În afara întâlnirilor organizate de ei, studenții aveau tot timpul la dispoziție.

Maya era în pană de idei... nu știa ce va scrie în articolul ei, însă, din fericire, avea destul timp să se mai gândească. Seara s-au întâlnit aproape douăzeci dintre colegi și au decis să cerceteze locurile unde ei ar putea să-și petreacă serile. Maya și Adina au pornit-o înainte și s-au oprit vrăjite în fața unei terase. Muzica le-a fermecat instantaneu, baladele rock parcă le luau pe sus și le așezau la o masă. Barul era cam plin; plin de tot felul de oameni, de fum, de turiști, de clienți vechi, tineri, bătrâni.

Numai Maya, Nico și Adina simțeau muzica, deoarece orice melodie li se potrivea și simțeau că trebuie să danseze să consume energia care le chinuia și să scape de orice inhibiție. Mergând spre bar, au observat o lume nouă, diferită, pe care de la masa lor nu au putut să o observe, despre care vor afla mai târziu mai multe.

Maya, amețită fiind de la fumul de țigară și atmosfera incendiară a barului, a dat peste un bărbat, din greșeală, și i-a vărsat berea. Așteptând ca acesta să spună ceva, să se supere, să țipe, Maya observă că tipul din fața ei zâmbea. Părea un om destul de tânăr, avea plete blond-cenușii până deasupra umerilor, destul de neîngijit, dar într-un stil care îl prindea foarte bine. Hainele negre cu imprimeul “Nobody is perfect, I am nobody” îi evidențiau

culoarea deschisă a pielii, iar ochii săi albaștri adânc înfiți în orbite o priveau fix, fără a clipi. De fapt, ceea ce observă Maya era că el îi zâmbea doar cu ochii săi pătrunzători, maturi și totodată de copil. Era tipul de om vesel, slab și energic, care este sufletul petrecerii sau care te salvează dintr-o situație dificilă.

-Te rog să nu-ți ceri scuze... mi se întâmplă mereu, întrerupse blondul tăcerea.

-Dar îți datorez cel puțin scuze, răspuse Maya stânjenită.

-Nu-mi datorezi nimic. Mă bucur că te-am cunoscut. Eu sunt Robert, zise el zâmbind.

-Maya. Lucrezi aici?

-Nu chiar... adică nu în Fogg, dar în cadrul barului.

-Ce vroiai să îmi arăți, Robert? întrebă curioasă Maya.

-Un fel de legi ale barului. Am un magazin de tricouri și diferite accesorii aici și cunosc locul ca pe propria mea casă, având în vedere că îmi petrec verile destul de des aici. Am să încep cu masa prietenilor tăi, care de obicei este locul celor care vin pentru prima dată și nu cunosc pe nimeni de aici, sau a celor care vin într-un grup mai numeros. Ai să vezi că de mâine nu ai să mai stai acolo, pentru că deja m-ai cunoscut pe mine, zâmbise Robert.

-De ce ești așa sigur că am să vin și mâine?

-Pentru că ai să vii, răspuse prompt Robert. Își trecuse privirea ageră la altă masă.

-În partea dreaptă sunt iubitorii de muzică folk, care sunt prea amețiți ca să își dea seama cu cine vorbesc, de aceea sunt prietenoși cu toată lumea; în stânga sunt extremiștii, de care să nu te sperii că arată diferit, sunt doar persoane care suferă de lipsă de atenție. În curând, asta va ajunge o boală... serios.

Maya zâmbi. Îl privea pe omul energic cu o profundă admirație, pentru că el părea să fie exclus din orice altă categorie, de fapt, chiar el era cel mai diferit dintre toți.

-În general, aici vin oamenii pentru muzica bună și atmosfera nemaigăsită prin aceste locuri pline de kitsch, muzică proastă și de inculturști de tot felul, să le spun așa... ajunse Robert la o concluzie.

-Scuze că eu nu vorbesc foarte mult, dar sunt copleșită de atmosferă, simt că plutesc, îmi place la nebunie aici... sigur nu m-ai vrăjit cu nimic? zâmbi Maya. În timp ce în loc de răspuns a primit o privire tăioasă și totodată prietenoasă din partea lui Robert, ea a fost distrasă de râsul puternic al unor bărbați de la masa din centrul terasei.

-Cine sunt ei? întrebă curioasă Maya

-Ei sunt artiștii... zise scurt Robert.

Maya privi atent, cu ochi cercetători, pe fiecare dintre ei. Își dorea de foarte mult timp să afle cât mai multe despre un artist adevărat, să îi cunoască. Parcă nici nu făceau parte din lumea adevărată, frumul de țigară îi făcea aproape transparente, ca niște năluci reale. Era o masă lungă, acoperită de portrete, cărbune și creioane, două scrumiere pline de scrumul plămânilor arși și, desigur, nelipsita băutură. Păreau oameni fără vârstă, nici tineri nici bătrâni, însă în jurul lor plutea o energie pozitivă, cu un aer tineresc ce te făcea să regreti că nu ești acolo, cu ei. Robert continuă cu naturalismul său apatic:

-Ei sunt cei mai vechi clienți ai Fogg-ului, sunt prietenii mei de-o viață.

-Și tu ești artist?

-În primul rând trebuie să știi ce înseamnă a fi artist în adevăratul sens al cuvântului. În concepția oamenilor, aș putea spune că sunt un simplu actor. Dacă vrei să cunoști cu adevărat lumea noastră, ar trebui să petreci câteva nopți aici, cu noi.

Fata se întreba de ce Robert și artiștii se desprindeau într-un fel de lumea materială, ce înseamnă conceptul de artist, în viziunea lor, ce fel de viață au și mai ales de ce sunt așa de diferiți de oamenii de rând.

Cu toate acestea, Maya îi răsuna în minte o singură întrebare esențială „Ce sunt ei de fapt?”. Pentru că era evident că nu erau ființe umane tipice, cum era ea, cum erau ceilalți. Orice ar fi ei, o imensă curiozitate a cuprins-o, dorind nu să afle, ci să înțeleagă lumea lor.

A doua zi, după cursurile plictisitoare de dimineață, au plecat toți pe plajă, deși vremea nu era de partea lor. Soarele era ascuns în norii groși și cenușii, ivindu-se sporadic raze de lumină ce păreau triste și obosite, ca ale amurgului.

Oamenii au venit în vacanță să se distreze, să uite de probleme și griji, iar nu cei care au voință fac acest lucru, (pentru că toți avem această însușire), ci aceia care ascultă de ea și au un scop pentru hotărârea luată.

-Hai, Maya, joacă și tu! o îndemnă Iulia, văzând-o meditând cocoțată pe o stâncă.

Înteruptă din gânduri, ea se ridică nedumerită și fugi „împotriva vântului” care îi netezea părul, spre prietenii săi care jucau volei. Era de fapt mai amuzant să alergi în toate direcțiile în care vântul cel nervos arunca mingea. Epuizați, în final, fetele și băieții au oprit jocul, și după câteva clipe de gândire, Laura a venit cu o idee copilărească (ceea ce era specific ei):

-Care ajunge ultimul în apă este o rață împiedicată!

În acel moment, deși valurile nu arătau foarte prietenoase, iar invitația părea prostescă, vreo douăzeci de tineri fugeau spre apă de parcă văzuseră comoara de aur care aștepta să fie deschisă. Spre surprinderea lor, apa era mai caldă decât aerul, iar lipsa soarelui era de mult uitată. Pe la ora patru

după-amiaza, norii începură să se topească, transformându-se în picături de ploaie mărunță la început, apoi chiar torențială, grăbind lumea spre camere. Ei însă nu se grăbeau, fiind deja cât se putea de uzi, râzând și glumind pe seama întâmplărilor petrecute în timpul zilei.

Când s-a întors acasă pe la ora șase, Maya observă că toată lumea se gândea la articolul final, care trebuia terminat în câteva zile. Se gândea la artiștii de la masa lungă din bar și brusc îi veni inspirația: „Un interviu cu un artist”. Abia aștepta să treacă timpul și să-i revadă, să-i cunoască mai ales pentru că nu prea își mai amintea mare lucru din ce vorbise cu Robert și nici din ce văzuse în Fogg.

Maya acceptă invitația lui Robert de a-l urma și, spre marea sa uimire, fata se trezi la masa artiștilor. Fiind timidă, spera că nimeni nu o va întreba nimic până când nu va dori ea. Aceștia, parcă citindu-i gândurile, nu au întrebat-o nimic, lăsând-o să-i cunoască treptat. Fiecare avea farmecul său aparte, erau ca o unitate ce întrunea perfecțiunea. Toți râdeau zgomotos, un aer de fericire plutind în jurul lor, cuprinzând-o și pe Maya, care începuse să zâmbească alături de ei.

Liderul grupului părea să fie Jimmy, un bărbat înalt, frumos, bine făcut și cu un farmec deosebit, care, din câte observase Maya, o privea frumos și desena portrete din grafit și cărbune impresionante, parcă desprinse din realitate. Mai erau Mao, caricaturistul pletos și tăcut, care îți reliefa orice defect și îți exagera calitățile, Luca un artist mai tinerel, dar cu un talent foarte vechi, Paco (numit așa pentru că seamăna cu un mexican), Cezar și încă doi pe care nu îi fuseseră prezentați. Aceștia erau cei șapte artiști pe care Maya voia foarte mult să îi cunoască și care erau ca unul singur, deoarece împreună întruneau toate talentele artistice.

Robert interveni ironic:

-Artistule, ia zi ai chef să-ți pozez în seara asta?

Jimmy, răsuflând fumul de țigară, calm și extraordinar de pasiv, aprobă din cap și începu să-l privească fix. Din acel moment, tot universul s-a oprit în loc, iar oamenii parcă au devenit statui care nici nu știau că există. Artiștii aveau puterea de a-și concentra spiritul asupra unui singur lucru: munca lor. Maya a observat că Jimmy se uita la modelul din fața sa mai intens ca niciodată și parcă nu îl privea pe Robert, ci, într-un fel, își imagina că nu era nimeni acolo și se uita în vid.

-De ce te uiți așa la el? Întrebă curioasă Maya.

-E o tehnică de-a mea... Să-ți explic. Pentru a realiza potretul cât mai real, eu privesc ansamblul trăsăturilor lui. Îmi formează imaginea dinamică și generală a chipului, rețin aspectele feței, printr-un plan de linii. Totul e imaginar, psihic.

-Pare complicat, dar îmi place ideea. Poate am să încerc și eu să fac așa.

-Desenezi? întrebă puțin uimit Jimmy.

-Hai, bă, că-mi amortește moaca și devin serios pe viață! spuse Robert printre dinți, silindu-se să nu zâmbească.

-Știi, mă Robert, că într-o zi am realizat că făcând atâtea portrete, eu am uitat cum arată o femeie de la gât în jos?

-Și uite așa s-a apucat Jimmy de nuduri, răspunse el amuzat.

Jimmy, râzând, se concentrează iarăși la portret, iar Maya observă cu uimire că în acel moment lumea a început iarăși să se miște ca înainte și totul parcă revenise la normal: oamenii dansau, alții (piliți) cântau veseli, având ca scenă masa și mopul ca microfon, totul era real.

-E doisprezece? îl întrebă Mao pe Jimmy.

-Da. Fix.

Deodată, Maya observă un lucru ciudat: prin fața ei trecu un bărbat făcut nu din carne și oase, ci din linii de creion. Speriată, fata s-a uitat în jurul ei și a constatat cu stupeoare că oamenii făceau parte dintr-un desen animat, fără culoare. Până și prietenii ei arătau ca niște portrete care au prins viață. Mai mult, toate tablourile și posterele de pe pereți prinseseră viață și puteai asista la un adevărat concert legendar: The Beatles își aranjau microfoanele, Led Zeppelin își acorda chitara, The Rolling Stones acum tineri se pregăteau să apară pe scenă, corurile îi acompaniau, ei zburau, pluteau, sute de portrete vii îi priveau și îi aclamau, sfidau orice lege a naturii, iar lumea reală s-a transformat într-o atmosferă fantastică, imposibilă.

Maya se simțea străină față de toate aceste lucruri, nu știa cum să reacționeze și de ce au loc aceste fenomene, dar văzându-i pe artiștii de lângă ea foarte pasivi și obișnuiți cu aceste lucruri paranormale, se gândi că, mai mult ca sigur, ei au creat această lume ireală în mijlocul lumii profane.

Uluită, fata s-a ridicat de la masă și a făcut un pas lateral. Suprinzător sau nu, totul a revenit la normal, desenele s-au transformat iarăși în oameni reali, palpabili, iar artiștii muzicali s-au reîntors la forma inițială. Ea se așeză la loc repede, îngrijorându-se că din vina sa spectacolul s-a încheiat. Pe Maya o măcinau milioane de întrebări, însă așteptă ca explicația să vină singură, din gura artiștilor, fără să-i întrebe nimic.

-Nu e vina ta, zise Jimmy, care se vedea că începuse să o îndrăgească pe fată. La ora doisprezece, timp de un minut, când e lună plină, are loc acest spectacol artistic în Fogg. Îl poți vedea doar din locul acesta în care te afli acum cu noi. Iar minutul s-a încheiat în momentul când te-ai ridicat.

-Datorită vouă se întâmplă toate acestea? întrebă Maya, privindu-l cu ochii ei mari și negri.

-Nu neapărat. Se întâmplă și când nu suntem aici, însă noi reușim să controlăm lumea aceasta imaginară, care uneori o ia razna.

Jimmy conturase deja portretul lui Robert cu o dexteritate ieșită din comun. Îl privea mereu în ansamblu și nu studia fiecare trăsătură în parte, ceea ce e și greșeala multora.

-Toate aspectele complexe ale figurii trebuie văzute ca o relație, și nu porțiuni separate, altfel portretul doar va semăna cu modelul și nu îl va reprezenta.

Maya îl privea pe Jimmy cum finaliza portretul cu o viteză surprinzătoare, mâna îi fugea în toate părțile, aranjând ultimele detalii. Privindu-și ultima dată opera, Jimmy i-a înmănat portretul lui Robert, care a rămas și el destul de impresionat de talentul prietenului său. Maybei nu îi venea să creadă cât de aievea este figura lui Robert în grafit, era ca și cum l-ar fi transpus din realitate, exact așa cum este, pe hârtie. Rar avusese ocazia să privească un pictor la lucru, mai exact niciodată. Era impresionată nu numai de rezultat, ci de răbdarea și îndemânarea cu care realizase portretul.

-Ați venit cu prietenii la mare? a întrebat-o Jimmy interesat.

Fata, încă uimită, studia portretul și nu auzise întrebarea, sau pur și simplu nimic nu i se părea mai interesant decât studierea lui Robert în creion.

-Nu, mă, ei au venit aici pentru că e moca, înțelegi tu? spuse Robert, care era nerăbdător să își aprindă țigara.

Trezindu-se și ea, îl aprobă pe Robert și îi explică cum și ce a scris despre artă în genere. Maya se gândi că acum e momentul cel mai potrivit pentru interviul pe care îl dorea drept articolul său, însă vroia să ascundă acest lucru sub forma unor curiozități sau a unui dialog prietenesc.

În acel moment, Mao îi terminase caricatura lui Robert: îi făcuse ochii imenși și umili și a scos în evidență bărbia și pomeții săi, ca niște extremități malformate. Această înfățișare ridicolă a sa îi făcu pe ceilalți să râdă și mai ales pe Robert, mult mai bine dispus. El își îndreptă atenția către Maya, pe care o auzise că îi place să deseneze. Jimmy îi oferise creioanele și blocul său de desen, iar Robert o îndemnă să îi facă ea încă un portret.

-Nu pot, uită-te și tu la operele lui Jimmy și Mao... ce desenez eu pare o joacă de copil.

Lui Robert îi pieri zâmbetul și îi vorbi serios:

-În primul rând, nu zi niciodată „nu se poate”, ci începe cu „să vedem”. Și crede-mă, nu e bine să greșești, însă mai grav e să nu fi încercat niciodată să reușești. Pur și simplu ignoră-i pe ceilalți și nu te lăsa influențată de nimic decât de propriul tău talent.

Maya avea încredere în Robert și nu îl mai văzuse atât de serios și de convins de ceea ce spune, ca până acum. Îl privi intens, cu ochi cercetători,

și observă că este unul din acei oameni care foarte greu pot fi transpuși într-un desen sau o fotografie, pentru că de fiecare dată ar ieși altfel. Se întreba cum reușise Jimmy să îi facă un portret atât de real acestei figuri complexe și dificile, pe care o avea în fața ei. Maya începuse stângace să îi deseneze conturul, însă îi era foarte greu să se concentreze când doi ochi mari și albaștri o priveau fix, fără să clipească. Fiind perfecționistă ca orice artist, ea încerca să realizeze portretul cu minuțiozitate, să fie măcar asemănător cu chipul lui Robert, însă în mintea ei lovea cu pumni în masă, pentru că se simțea atât de prejos față de ceilalți.

După ce a terminat, Maya se arată nemulțumită în privința desenului său, însă i l-a înmănat blondului din fața sa. Robert, fiind extrem de încântat, s-a urcat pe masă și a început să se laude cu cele trei portrete ale sale, urmând să fie aclamat de toți clienții barului.

-Lume, lume, m-am făcut cu trei portrete în noaptea asta! Vi-i prezint pe Jimmy, Mao și Maya, autorii... artiștii.

Fogg-ul răsuna de aplauze și fluierături, mai ales că era ora 2, când distracția era în plină desfășurare, iar o stare euforică de bine te cuprindea, fie că voiai sau nu. Fata îl admira nespun pe acest om energic, pus pe șotii, și începu să se simtă în largul ei lângă oamenii speciali pe care tocmai îi cunoscuse, mulțumindu-i din priviri lui Robert pentru încurajare. Maya vroia totuși să își continue așa-zisul interviu și să afle mai multe de la Jimmy, așa că au început să discute despre desenul ei:

-Să știi că ai talent, ai îndemânare, însă îți lipsește un lucru foarte important.

-Care este acela, întrebă ea interesată.

-Experiența, zâmbi Jimmy.

Maya se gândi că în viață mereu i se va cere acest lucru, iar unii nu înțeleg că experiența nu este o virtute sau o însușire cu care te naști, ci trebuie să ai ocazia și înțelegerea de a o câștiga pe parcursul timpului. Fata a continuat:

-În primul rând, omul trebuie să se folosească de unicitatea sa, tocmai pentru a ieși din turmă. Pentru fiecare există o șansă, însă cel mai bine este să te orientezi spre mediul pe care îl dorești. Alegerile sunt grele, însă nu trebuie mereu făcute, deoarece uneori alege viața în locul tău. De tine depinde ce conotație poate lua sintagma „a reuși în viață”: poate să însemne a fi în rând cu ceilalți, a fi ceea ce îți dorești tu sau, mai concret, constituie condiția de a fi fericit.

-Ce viziune ai tu, ca artist, despre viață?

-Mă gândesc... că ce frumoasă este, dacă știm să o trăim în adevăratul sens al cuvântului... numai de noi depinde dacă vrem ca viața noastră să fie frumoasă sau nu... Se spune că arta e lungă, iar viața e scurtă. Moartea e și mai lungă, e veșnică, iar noi, ca adevărați artiști ce iubesc arta în toate pri-

vințele, am vrut să fim alături de ea mereu, vrem o permanență cunoaștere a lumii. La această cunoaștere contemplativă omul poate ajunge numai prin descătușarea de corpul său, care pentru noi și pentru mulți alții este o mare piedică pentru suflet. În viziunea noastră, corpul frânează spiritul creator, prin efemeritatea sa, precum și tendința către știință, virtute, absolut.

După o scurtă pauză, Jimmy continuă:

-Am ajuns la concluzia că nimeni nu găsește un absolut în afară, ci numai înăuntru. Poate ți se pare absurd ce îți spun, îi spune Jimmy serios.

-Nu, deloc... doar încerc să te înțeleg. Sunt perfect de acord cu tine și oricum lucrurile absurde sunt singurele agreabile de pe lumea asta, singurele frumoase, singurele care dau „culoare” vieții și totodată ne împiedică să murim de plictiseală.

Maya nu înțelegea totuși unde voia să ajungă artistul, această discuție depășind dorința ei de a lua un simplu interviu prietenesc. Conversația căpăta o direcție personală, trimitea la o curiozitate și o sete înflăcărată de cunoaștere. Ar fi vrut să îl întrebe în continuare de ce, de când și cum, însă știa că trebuie să aibă răbdare și să îl asculte cu atenție. Dar o văzu pe Iulia făcându-i cu mâna și realizează că era foarte târziu, aproape diminețată.

-Jimmy, trebuie să plec, pentru că mă cheamă prietenii. Ne întâlnim mâine tot aici, să continuăm? Chiar îmi face plăcere să vorbesc cu tine și mi-ai lăsat puțin în ceață.

-Mâine am o surpriză pentru tine, Maya, răspunse Jimmy, vorbindu-i pe un ton mai mult decât prietenesc.

Fata zâmbi curioasă și, refuzând orice formă de rămas bun, se îndepărtase cu un oarecare regret de lângă el, însă totodată era fericită că îl va vedea seara următoare. Deși destul de obosiți, tinerii erau încă gălăgioși și bine dispuși ca întotdeauna, iar drumul până la hotel li s-a părut extraordinar de scurt. În cameră, Iulia, curioasă, a întrebat-o despre acei oameni, cum i-a cunoscut, ce fac, ce sunt, de unde, întrebări la care Maya nu vroia să răspundă, fiindcă Iulia nu avea cum să înțeleagă ce fel de oameni sunt și ce s-a întâmplat în noaptea respectivă, pentru că nici Maya însăși nu era nici pe jumătate lămurită.

-Sunt doar niște oameni veseli, pe care i-am cunoscut din greșeală... Unul e pictor, altul e actor... nimic mai neinteresant, minți Maya.

Văzându-se în bar, deodată Maya se înveseli și uită de starea depri-mantă în care fusese azi. Nici nu ajunseseră bine și fetele au și fost invitate să danseze cu un grup mare de oameni, pe ritmul uneia din piesele lor preferate. Nu știau ce era atât de special în locul ăsta, însă atât timp cât ele erau fericite, chiar nu le păsa. Maya îi zări pe artiști la masa obisnuită și le-a chemat și pe Nico și Adina să îi cunoască. Omniprezentul Robert s-a așezat

galant între ele două și a intrat în vorbă, cu acel caracter al său plăcut, care te face să ai încredere în el chiar dacă nu îl cunoști.

-Bună, Jimmy, ce faci, credeai că nu mai vin?

-Nu m-am îndoit nicio clipă că ai să vii. Știi ce vroiam să fac ieri și nu am mai reușit?

-Ce?

-Un portret. Robert s-a ales cu trei și nu concep ca tu să nu ai nicio amintire de la mine. Așa că te voi ruga să stai în fața mea să te văd mai bine. Îți voi face un altfel de portret, cu creioane speciale, colorate. Va dura puțin mai mult, dar te asigur că va ieși deosebit.

-Nu mă deranjează deloc așteptarea, dacă știu că are un rost real.

-Acum te voi ruga să mă privești fix în ochi și să nu te miști până nu îți termin conturul.

Jimmy, eliberându-se de orice altă încărcătură psihică, o privi pe Maya în ansamblu, cum avea el obiceiul înainte de a începe lucrarea, iar ultimul fum de țigară răsuflat parcă semăna cu o descărcare a sufletului, rămânând doar ce e pur și curat.

-Ziceam că oamenii nu pot ajunge la cunoștința absolută, la calea către binele și frumosul etern decât dacă se eliberează definitiv de corp. Spiritul nostru a existat dintotdeauna, este nemuritor, poate a schimbat doar corpurile și a cunoscut deja aceste idei într-o altă viață, de aceea esența lui este eternă.

-Deci voi, artiștii, ați reușit să faceți acest lucru?

În acel moment Jimmy se opri o clipă din desenat și îi aruncă o privire sinceră cu subînțeles: „Tu ce crezi?”. Maya, căzută pe gânduri, nu înțelegea cum au reușit să realizeze acest fenomen.

-Doar dacă... dar nu este posibil, spuse ea amețită de farmecul și gravitatea cu care bărbatul din fața ei îi privea ochii și îi transpunea pe hârtie.

-Așa e, Maya, ai ghicit... spuse, citindu-i gândurile, Jimmy. Știi că par foarte real... și eu, și ceilalți. Din morți are loc învierea nemuritorilor. Numai cine a murit și a înviat s-a făcut etern și nu mai poate muri.

Maya îl privi atent, să vadă dacă i-a scăpat ceva: vorbea cu un om decedat? Deși își amintea că nu de puține ori a visat că a murit și trăia totuși veșnic în lumea reală, parcă nu putea să creadă acum pe cineva care chiar îi confirma lucrul acesta. Jimmy continuă:

-Închis în corp ca într-o cetate, el își păstrează totuși esența sa pură. Sufletul adică. El este simplu, nu se mai poate descompune și de aceea este nemuritor. Corpul, dimpotrivă, este complex și supus pieririi. Scopul nostru, al artiștilor, este de a purifica sufletul de viciile impuse de corp și de a-l reîntoarce la esența sa originală. Ideile sunt nu numai temeiul obiectelor lumii, dar și scopul către care se îndreaptă sufletul omului.

-Și de dragul artei ați realizat această descoperire?

-Artă și nu numai. Noi suntem artiști complecși, în sensul că nu doar desenăm sau pictăm, ne interesează și filosofia, cunoașterea Universului, cosmicul, toată dimensiunea lumii. Mă înțelegeți, Maya?

-Te urmăresc. Însă acum de ce ești în corp, dacă te simți încătușat de el? De ce încă luați formă umană?

-Pentru că ceea ce vezi tu nu este un trup real. Cum ai spus și tu, este doar o formă pe care o luăm când coborâm în viața reală. De obicei, stăm o vară aici în Fogg, printre oameni, și suntem asemenea vouă, însă numai noaptea, deoarece razele supremului soare ne „dizolvă” orice formă materială pe care o luăm, pentru a ne readuce aminte ce suntem cu adevărat.

Jimmy mai făcuse o mică pauză, în care își reordonă ideile, observându-se că era foarte derutat din pricina frumuseții Mayei, iar fata rămase și ea neclintită, nedumerită de întreaga lui ființă.

-Noi, artiștii pe care i-ai cunoscut aici, am reușit să ne eliberăm din prizonieratul lumii sensibile și să ne ridicăm la intuiția absolutului, a ideilor eterne. În clipa în care sufletul nostru privește o formă frumoasă, în el se trezește amintirea frumosului original, pe care l-a intuit cândva. Atunci, în sufletul nostru își face loc o nostalgie de neînvinș după acel prototip etern. Această nostalgie ne îndeamnă cu o putere demonică să realizăm în lumea aceasta o copie a prototipului etern, adică corpul uman.

Urmând o lungă tăcere între cei doi, Jimmy reușea să finalizeze ultimele retușuri ale portretului. Fără să zică nimic, el i-a arătat portretul Mayei. Fata uluită, aproape a uitat tot ce au vorbit mai înainte și, amețită, neștiind cum să îi mulțumească, s-a dus la el și l-a sărutat pe ambii obraji. Când îi simți pielea rece și aerul luciferic, care a reușit să îi atingă sufletul, Maya realizează că tot ce a aflat despre acești artiști era adevărat.

-E într-adevăr deosebit portretul meu. Am să îl păstrez cu cea mai mare grijă, a rupt tăcerea Maya. Însă eu nu înțeleg un lucru: când luați formă umană ce sunteți de fapt... o iluzie? Pentru că eu te-am simțit destul de real.

-În momentele astea suntem chiar oameni, însă nemuritori. După cum ți-am spus, experimentăm în fiecare an, într-o anumită perioadă, calea cunoașterii prin continuarea de a fi om. Avem fiecare o casă, lucruri personale, sentimente, trăiri.

Observând-o că privea cerul înstelat, artistul o întreabă:

-Vrei să vezi stelele și luna mai îndeaproape?

-Bineînțeles că vreau, însă ne-ar trebui un telescop.

Maya îl urmări orbește pe acest „om temporar”, care o fascina pur și simplu. La câțiva pași de Fogg era casa în care locuiau artiștii. Jimmy a scos rapid piesele telescopului și le-a montat cu viteza luminii.

-Vezi craterul acela de pe Lună? Se numește Copernic. Am fost acolo... Pustie mai este lumea pe Lună! Iar puțin mai încolo poți să observi o stea care își schimbă culorile. Am numit-o eu steaua „Jimmy” sau „steaua mea”. Dacă mă pierd, mereu mă regăsesc când o privesc.

Maya îl asculta cu atenție și cu o mare dragoste de cunoaștere a universului său, dar mai mult voia să cunoască adevăratele taine ale artistului. Era aproape dimineață și fata își luă rămas bun, fugind spre hotel, aproape zburând de emoție și fericire, deși era destul de obosită după atâtea nopți nedormite.

În ultima seară a Mayei în Fogg se nimeri să fie și petrecea de închidere a barului, deoarece vara trecuse de mult cu pași mari și repezi, exact cum timpul pare că zboară mult mai repede atunci când te distrezi. Pe data de 7 septembrie, cifra magică a artiștilor, totul va fi redus la tăcere în stațiune: toate magazinele și restaurantele erau deja închise, prietenii Mayei fiind aproape ultimii turiști rămași, împreună cu vechii clienți ai localului. Odată cu Fogg-ul, se închidea... marea. Ea era însă foarte fericită, cânta și dansa cu toată lumea și își petrecea intens ultimele momente de vacanță.

Maya îl privea cu o dragoste deosebită pe artistul înalt care se apropia de dansa, cu zâmbetul lui cald, care o topea de fiecare dată.

Jimmy o ținea de mâini și se înălțau ca o cometă, ajungând pe lună în doi timpi. Maya era absolut fascinată de tot ceea ce vedea, parcă se simțea Dionis crezându-se Dumnezeu care veghează asupra lumii și a întregului Univers. Pluteau împreună, săreau din stea în stea, așezându-se pe „steaua mea”. Această cunoaștere cosmică o deruta atât de mult, încât pur și simplu nu mai vroia să întrebe nimic, ci să se bucure că alături de artist și-a depășit condiția sa limitată și a ajuns într-o lume superioară lumii fizice.

-Am cercetat prin tot Universul și am văzut lucruri pe care nu am cum să ți le explic. Însă mereu m-am întors aici, pe Pământ, pe care cândva îl numeam casă. Unele lucruri nu poți să le afli de la mine... spuse Jimmy. Acum ar trebui să ne întoarcem, fiindcă acuși răsare soarele pe Pământ.

-Știi că de șapte zile, de când sunt la mare, nu am văzut niciun răsărit? Chiar îmi pare rău că nu am avut ocazia, regretă fata.

În același moment Maya se trezi pe dig, iar cerul încă întunecat se pregătea să crape, urmând să apară soarele.

-De ce mi-ai spus tu toate astea, Jimmy, și mai ales de ce ai încălcat tu legile lumii noastre materiale? Cu ce drept? Cu ce motiv?

-Nu am zis niciodată că sunt perfect, ci și eu sunt mereu în căutarea idealului etern, al perfecțiunii absolute. În lumea fizică, materială, există perfecțiune subiectivă, care se referă la individul în sine. Ceea ce zic eu este mult mai presus. De aceea eu m-am îndrăgostit de tine, de sufletul tău, care este contopit cu acest trup, de aceea am dorit să mi te aducă Robert. Deși

știam că e o iubire imposibilă, totuși s-a întâmplat acest lucru, pentru că spiritul nu este total separat de sentimente, am rămas cu un caracter uman: iubirea fără voie.

-Dar nu vreau să te părăsesc, vreau să devin ca tine, îl atinse Maya simțindu-l ireal.

-Numai tu singură poți să faci asta, eu nu te pot face ca mine, nu am putere creatoare. Noi, oricum, odată cu închiderea Fogg-ului, ne lepădăm de experiența trăirii sub formă umană. Nu mă vei putea găsi. Ține minte: sfârșitul nu-i aici.

Maya, văzând razele soarelui ivindu-se din granița perfect dreaptă dintre mare și cer, l-a cuprins în brațe, sărutându-i buzele reci, de adio. Într-o clipă se trezi singură, îmbrățișând briza mării, sub lumina roșiatică a răsăritului.

Era ziua plecării.

Maya simțea în suflet o profundă tristețe pentru că nu știa dacă îl va mai vedea pe Jimmy. „Poate la anul”, își zicea ea, încercând un zâmbet sincer, dar trist, pentru că se desparte și de noii săi prieteni. Mergând spre gară, zări Fogg-ul, care părea o casă părăsită, un loc pustiu și gol fără artiști. Se uita în locul în care trebuia să fie casa în care Jimmy i-a montat telescopul, însă acel loc dispăruse la fel ca și el.

Fetele își luară rămas bun, insistând să țină legătura. După ce Nico, Adina, Iulia și Maya s-au urcat în tren, colegii le făceau din mână, iar Claudiu, râzând, striga după ei: „Să nu uitați bancul cu umbrela roz!”

În tren, Maya și-a privit portretul, singura amintire de la artistul său. A rememorat zilele petrecute cu noii săi prieteni și nopțile magice din Fogg. Se gândea că ar putea fi unul dintre acele personaje dintr-o nuvelă fantastică, ce trece instantaneu din spațiul profan în planul sacru. Acum bănuia că acei autori s-au inspirat din ceea ce au trăit la un moment dat, întâlnind lucruri care unora li se par ireale și imposibile în mediul lor fizic și material. Obosită, s-a cufundat într-un somn lung și adânc, în care și-a continuat călătoria cu Jimmy în cosmos.

Ajunsă în gară, acasă, nu mai era în stare să realizeze ce se întâmplă în jurul ei, de ce toți sunt atât de agitați, de ce se grăbesc, unde arde? Oamenii se îmbulzeau în trenuri, se călcau în picioare, nu le păsa de nimic altceva decât propria persoană și totul i se părea un infern. Uitându-se în dreapta, a zărit-o pe copilul orfană în același colțisor în care era și înaintea să plece; același suflet inocent, strivit de lumea materială.

Brusc, un gând rece a fulgerat-o: „M-am întors la viața reală...”

EDWARD AVRAM, Omuleții de carton

Un mod ingenios de a transfigura rinocerizarea individului în comunism, urmărește Edward Avram în „Omuleții de carton”. Stereotipia existențială este convertită în parabolă. Inserția absurdului este urmuziană. Trăirile eroilor apar convenționale. Ironia și satira funcționează fără greș.

Petre Isachii

Omuleții de carton

Tata a fost „îmblânzitor de fiare” în marele circ al fontei și al vaselinei – un circ-secție, fără veselia hașurului alb-roșu, obișnuit cortului cu acrobați. Numărul său de rezistență era la strung, o fiară docilă și bonomă, cu zâmbete metalice. Un tată și un strung, grozav început pentru o istorie modernă, o relație rece, automatizată, bazată pe încredere, șpan, fontă, ulei și vaselină.

Formau, aparent, un cuplu incompatibil, motivat doar de dragostea auto-impusă, consemnată în legitimația de lucru, fără înțelegerea necesară coeziunii. Mașina, de la înălțimea trufașă a perfecțiunii sale matematice, mima docilitatea, cu mișcări onctuoase și poluante fonice, murdărindu-și carcasa la fiecare atingere a mâinii necurate a omului. Formau împreună, totuși, o celulă eterogenă (cu răzvrătiri și concilieri) din trupul „dezvoltării” socialiste.

Braț la strung cu bucurie pentru-a noastră Românie!

Patria mumă avea nevoie de carcase metalice, roți dințate, blocuri din fontă, piese cilindrice și conice pentru propria digestie, într-o foame nebună, ca și cum organismul diamantin al socialismului ar fi fost trasat la compas și raportor și s-ar fi alimentat doar cu forme perfecte.

Mașina și tata au reușit să vorbească aceeași limbă în momentul în care i s-au servit spre digestie, cuvinte grase din „Steagul Roșu”, ziarul local, amestecate cu burghie și cuțite, altfel spus, când strungarul, din exces de zel, s-a apucat să-i lustruiască muchiile tăioase, folosindu-se de paginile pline de cuvântări academice. Considerându-se limba ziarului și limba tatei,

din amestecul de ziar și grohăieli asurzitoare s-a născut limba de secție, cundenmuri pentru strung, asemănătoare până la detaliu cu originalul tipărit, doar că mult mai dură decât esența lemnoasă a discursului de propagandă.

Mașina era de-a dreptul revoluționară, lucru incontestabil, având în vedere originea ei aristocratică. Se născuse în Franța, din părinți democrați și nu suferea exploatarea. Totuși, felul în care strungarul și mașina își dădeau mâna, respectiv brațul hidraulic, trăda un soi de respect reciproc și toleranță - ultima verigă din lanțul trofic, ființa-strung, accepta simbioza cu omul din nevoia de cuvinte și hârtie de ziar pe burghie, nevoie devenită dependență. Cât i se administrau discursuri docte, mașina tacea somnolent, într-o ataraxie binecuvântată, moțâind cu maruntaiele la vedere. Încetarea aplicării tincturilor cu citate suculente, din cuvântările tovarășilor, îi provocau un sevraj devastator: vibra, urla, scrâșnea, își deștepta porniri atavice din epoca fierului. Când nu-și băga burghiul în discursuri, strungul se războaia cu alte fiare tâmpe și călâie, puse pe masa lui pentru a căpăta formă. Involuntar, tata deprinsese mașina cu limba de lemn a confracților săi întru egalitate, deși gestul său fusese din rațiuni strict igienice, nu propagandiste. Uite cum se poate familiariza un strung cu depășirile de plan ... în R.S.R., prin lectură.

Din cuvintele tipărite rămăneau pe burghiu urme de cerneală, urme de plumb, ce intrau în fierul tare al revoluționarului mecanic, intoxicându-l, amețindu-i ecuațiile; din echilibrul ecuațiilor se îndrăgosti de echilibrul sintactic al cuvântărilor de partid, la fel de rigide și de șablonate.

Tata îmi povestea acasă despre nebuniile mașinii sale. Când o punea la treabă se strica; cum o ștergea cu ziarul, funcționa corespunzător, satisfăcând parametri și cote. Evident, imperfecțiunile se datorau incompetenței francezilor. Libertatea nu îți îngăduie perfecțiune, tocmai pentru că îți consumă energiile în exercitarea libertății. Francezii au prea multă mâncare, prea mult timp liber, prea mult vin și prea puțin „spirit de sacrificiu”. Ei au câte un „O la la!” uimit pentru orice, pe când noi, muncitorii, nu avem timp de mirări infantile cu degetul în gură, noi, muncitorii ... muncim, nu La noi „Munca te face liber!” (unde am mai auzit oare asta?) iar „meseria e brățară de aur”.

Muncitorii muncesc cu brațe mecanice, cu priviri mecanice, cu buchete de riduri desenate într-un zâmbet mecanic, muncitorii sunt strunguri imperfecte printre mașini și carcase, în cursa progresului. Singura diferență pe care tata a remarcat-o între el și strungul său a fost sistemul de operare. Mașina funcționa după un program numeric, formule matematice, cifre potente, iar ei, omuleții galben-gri își coordonau mișcărilor după litere: „mai mult, mai repede, mai bine”.

În rest, semănau până la identificare – aceeași culoare, aceleași sunete hârșăite într-o percuție verbală asilabică, aceeași viteză de trepăduș aneste-

ziat. După un eventual cataclism, strungul ar fi repopulat singur pamântul, înlocuind toate insectele, viermii, râmele, fluturii, oamenii.

Pe fața laterală, lucioasă a strungului, se vedea în oglinda metalică întreaga evoluție: întunericul galben gri al pietrei-zid din spate, oceanul încrețit, un Pacific obtuz din ulei și scursuri incerte, atemporale, unicelulare sufocate, semănând a caca de muscă, insecte strivite, urme de pește conservat, a cărui zeamă a curs pe fuselajul mașinii în pauzele de masă, parfum de ferigi supralumești ce și-au lăsat doar spori pe salopete și scule, batracieni placizi rămași cu limba scoasă, toate în sunetul haosului mecanic, din care cuvintele dumnezeiești de început se vedeau scrise cu carioca pe carton: „Partidul, Ceaușescu, România”.

Ajuns pe primul loc în topul evoluției (după un vot al strungurilor, probabil) era șlagărul: „Oameni ..., Oameni ... minunați”. Strungarii se vedeau episodice în oglinda mașinii, trecând cu fălțări de fluturi, fragmentari asemeni cuvintelor-slogan despărțite de virgule imense, chipuri diforme, galben gri, care în lumina tablei lustruite a mașinii, căpătau, implauzibil, culori solare. Oamenii se vedeau strălucitori doar în strungurile lor iar mașinile asimilau pervers imaginea omuleților, ca pe un poster ambiguu lipit în camera unui orb. Evident, poster cu dedicație, în litere de tipar, în colțul din dreapta jos a imaginii – R.S.R., plus însemnul heraldic al plenipotentului compozitor – snopurile de spice gregare, cununa câmpenească pe un ogor de sonde, într-o asociere cel puțin bizară (grâu și petrol în aceeași bățătură). Niciun crin, niciun cocoș, niciun „Le formidable” pe un strung francez, ce ar putea căuta acolo?

Țin minte că într-o seară i-am arătat tatei propria stemă desenată la grădiniță, după o metodă rudimentară cu ajutorul căreia obtineam, de obicei, fluturi. Pliasem foaia în două iar pe partea stângă lăsasem o rămă din guașa galbenă, lucioasă, umedă, apteră. Când am suprapus părțile, râma s-a lățit uniform iar la deschiderea paginii-carte a apărut strălucitoare și plină de poezie stema României, cununa de spice strivite, cu un aspect comatos, hibrid, o combinație halucinantă de heraldism ludic și simbolistică aleatorie. Pentru mine, stema sub care tovarășa educatoare scrisese cu mândrie Republica Socialistă România era ... două pete asemănătoare muștarului în care împungeam cu degetul și apoi gustam curios, era mai puțin simbol și mai mult materie ingurgitabilă, asimilabilă, un fluture soporific, preparat în ulei galben, care a avut neșansa de a deveni cunună de spice. Restul grupei mici asimilase opera mea ca pe o variantă reușită a stemei pentru copii, o traducere în artă a patriotismului infantil (cât de patrioți eram pe vremea aceea). Toți au văzut în cele două pete, bogăția națiunii, mândria de a fi român, cuțezanța șoimului patriei de a prinde în jocul său secolele de vitejie care au condus la apariția lanurilor naționale, libere și neatârinate. Stema a fost afi-

șata la gazeta de perete iar la prima ședință cu părinții, arătată zgomotos, cu lămuririle de rigoare – băiatul are înclinații, simte culoarea, și anunță de pe acum că își va consuma energiile creatoare în slujba patriei. Simțeau în mine (nu știu cum) patriotismul, P.C.R.-ismul, conformismul, somnambulismul, rahitismul sufletec, estropierea mentală.

Tata și-a exersat și el talentul plastic, folosind o variantă alimentară a galbenului pe un carton de propagandă. Sedus de propria imagine captivă în fuselajul strungului, omul a devenit agresiv în instinctul său de conservare a identității, atunci când în secție au apărut alte imagini de strungari reciclați și dați drept exemplu. Șeful de secție, din rațiuni estetice a hotărât să orneze pereții gri ai halei de producție cu omuleți de carton aduși dintr-un hangar de butaforie muncitorească. Coccoțați la nivelul geamurilor și având aceeași dimensiune cu strungarii-strungari, noile simulacre muncitorești au transformat pereții într-un vernisaj sprintar al virtuții de secție. Omuleții de carton erau dotați cu piele trandafirică și priviri exaltate tâmp, pierdute în cețurile perfecțiunii utopice ale comunismului, zâmbete fericite, excitate, o personalitate de carton scoasă cu arcanul la suprafață într-o încercare sinistă de a impune un model de perfecțiune în câmpul muncii. După adevărul cosmetizat al cartonului, strungarul trebuia să se bage în vaselină până la gât dar să-și păstreze salopeta azurie, imaculată, să-și vâre nasul în strung dar să miroase a trandafiri, să stea cu ochiul la burghiu dar să nu-l violeze, Doamne ferește, vreo așchie sau vreun șpan, să dea la baros dar să aibă degete firave de pianist, să nu mănânce nimic dar să zâmbească supraponderal, să locuiască într-un incubator dar să vină plin de zel la lucru, să vadă abjecția halei de producție, mizeria hiperbolică întinsă ca o pecingine letală pe oameni și mașini, dar să binecuvânteze patria mumă, cu mâna pe inimă, pentru onoarea de a-l fi lăsat să fie strungar.

Un omuleț de carton se aciuase chiar în spatele strungului tatei, în locul unde, cu bucurie religioasă, tata, din când în când își schimba fața. Îi plăcea, la terminarea programului, după ce își scotea griul de fontă de pe chip, să se ascundă în spatele strungului său, să se privească, fără narcisismul individului ce își contemplă mulțumit simetria chipului ci, simplu, ca să-și scoată șpanul din ochi și să-și așeze basca. Imperfecțiunile metalice ale obrazului mașinii îi vălureau chipul, transformându-l când în zmeu bicefal, de o docilitate tandră, în contra naturii sale de zmeu, când în omuleț ciuntit, cât un butoiăș de pulbere, când în gușter simpatic, cu ochișori vii și ușor impertinenți, când în el, când în altul, când în strungar, când în Costică. Misiunea dificilă era să-și aranjeze cărarea pe mijloc, folosind imaginea unui Costel bicefal, o cărare între el și el, între el și strung, între Costică și Strungarul-Costică.

Într-o dimineată, când s-a dus în spatele strungului să-și potrivească basca în lumina aurie, iradiantă, a tablei, a văzut că strungul nu-l mai oglindea doar pe el, proteic, așa cum se obișnuise. Strungul purta pe afișul lui cu semnătură pentru orbi încă un strungar, mai frumos, mai hotărât, mai românesc, după ecusonul cu stemă pe care îl purta. Apariția omulețului de carton în spațiul aseptice pe care îl populase o singură ființă mono-bicefală a fost simțită de stungarul-strungar ca o violare a propriei identități. Omulețul se insinuase șerpește pe obrazul strungului, de unde hotărâse ad-hoc o înfrățire poluantă cu omulețul galben-gri. Intimitatea proaspăt lezată a tatei, familia umano-mecanică abuziv mărită îi solicita imperativ un „ceva” care să păstreze relația înfiripată în ani de concubinaj la aceiași parametri. Accepta, să zicem, tandrețuri ale altui strungar-strungar, se obișnuise cu libertinajul mașinii democratice, dar ochiada de carton a unui fals strungar îl exaspera.

Când își aranja cărarea pe mijloc, între ambele capete ale sale mai vedea sumețit în spate un cap tembel pe cărarea lui, rânjindu-i condescendent. Așa nu se putea. Omulețul de carton era infinit mai curat, mai seducător, cu o mobilitate felină, în vâlurile oglinzii, mult mai constantă, monocefal, mai echilibrat, de o frumusețe apriorică, asemeni unei idei, unui arhetip al strungarului; strungarul din manuale, strungarul din ziar, de la televizor, născut o dată cu plămădirea strungului. Prin comparație cu el, tata avea aspect de avorton chiricit, învins de propria corporalitate.

Infidelitatea mașinii care îi reflecta diferit pe cei doi, fractura dintre om și ideea de om, irevocabil postulată pe obrazul metalic, preferința pentru butaforie l-au adus pe tata în pragul unei crize de nervi. Cum să-și așeze cărarea pe capul unei idei?

Secția, odată cu pogorârea omuleților fără duh, prin redecorare, s-a schimbat într-un soi de sală a oglinzilor dintr-un decrepit castel mecanic: strungari pe ziduri, după chipul și asemănarea strungarilor-strungari, ochea-de muncitorești atemporale, schimonoseli de zâmbete ale celulozei moarte, surescitate până la vid, pentru a întrupa candid niște idei de muncitori, ce sfidau muncitorii fără idei. În intervalul dintre ei, în cezura poeziei sinistre numită glorios secția „Grea I”, zăcea neverosimila diferență dintre omul viu și omul mumie, îmbălsămat, eviscerat pentru a satisface nevoia antropofagă a timpului. Etern e strungarul din imaginația împăclită a tovarășilor, care văd în el nici măcar două brațe, ci o idee de servitute dusă până la sclavie, un zâmbet de dincolo de viață, eterat și satisfăcut de propria obnubilăție. Michelangelo mioritic îl pictase în geneza sa nu pe Costică, nici măcar „un” Costică; în iureșul de sinapse ornante zămislice „cumințenia”, jovialitatea surdo-mută, căreia, printr-o tușa groasă îi puse ochi, nas și urechi. Nu se întrevedea, ca în varianta originală, o eventuală atingere a mâinii divine; în cazul omulețului de carton, mâna muncitorească, întinsă profetic spre fan-

toma divinității comuniste, ținea o cheie fixă de 24, cu care să-l șurubărească, să-i dea la piuliță tovarășului absolut.

Ce-i cu măscăricii ăștia, tovarășe inginer? Îndrăzni tata să-și întrebe șeful.

- Dar ce, ... ? Vroiai să te pun să văruiești? Întrebă mirat tovarășul șef. Așa se mai astupă găurile, tencuiala căzută, petele de ulei ... Facem și noi să fie frumos, tovarășe, să placă ochiului când intră în secție.

-Dar la ce bun să fie frumos într-o hală de producție, plină de ulei și șpan? Muncim mai drăgălaș, ne murdărim mai puțin, sau ni se pare mai ușor?

-Adică nu ești mulțumit aici, nu? Ochii șefului se îngustară de parcă o lumină orbitoare i-ar fi violat opacitatea suficientă. Statul îți dă pâine, te face om, îți creează condiții și tu cărcotești. Costică, după producție, secția noastră e floare între flori, ... printre secțiile de mașini unelte ... să fie și când te uiți la ea! finalizează apoteotic tovarășul , pe un ton pedant, plin de grația elefantină a inginerului doct, supraponderal în materie de cunoaștere absolută. Astfel, tovarășul, întruchipând pletora competențelor privind amenajările interioare, cultivat în ale esteticului, hotărâ, și pe bună dreptate, că secția ar trebui să fie frumoasă și ... a fost frumoasă. Un pererete decorat e net superior unuia gol pentru că așa afirmă expertul. Expertul e expert întrucât, în teroarea vidului, are talentul nativ de a umple golurile (o carpetă, o „răpire din serai”, un „cerb cu ciute”, un mileuaș, un bibelou, un „strungar cu cheie”). Totuși, asta l-ar face expert în problema plinului, nu și a vidului.

Orice gol își expune pervers nuditatea, deținând în mod aprioric vocația plinului, asemeni unei tăceri în expectativă, a unei foi virgine, dar atât de dornică de cuvânt. Deci un zid trebuie să fie plin pentru că ... nu e bine să fie gol.

Tata funcționa după principiul vaselor comunicante: nimic nu era plin sau gol ci doar un șir de potențialități; un eventual plin care să umple un eventual gol, care fusese în prealabil un plin golit. Zidurile umpluseră golul orașului, potențial populabil cu ziduri goale. Zidurile se umpluseră de găuri pe suprafața lor rizibilă iar plinul cartonului umplea deja un prea plin. După același principiu, omul și ideea de om locuiau în aceeași sferă noțională iar o îngărășare excesivă a ideii, inevitabil, conducea la o golire a omului viu.

Tata era din ce în ce mai posomorât, mai apatic, vampirizat de propria definiție. Între el și omulețul de carton crescuseră sârme invizibile, pe care secția pusese rufe la uscat, salopete transpirate, bavețele, pelinci, bătute de vântul agonizant al motoarelor electrice. Dans printre scutece, omuleți galben-gri, dând cu nasul de albul fantomatic al pânzelor ce purtau încă mirosul nelavabil de urină, oameni mari infantilizați, pânze peste tot, fluturări greoaie, fanteșe, zâmbete încremenite. Scutecele neschimbate irită la fund, copiii neprimeniți zbiară, omuleții de carton exaltă - doar din privirile lor

porniseră sârmele-păinjeniș. Să nu ne plângem, tovarăși, secția e frumoasă, e decorată după noua modă de la Moscova: cartoane, pelinci albe, ochi injectați, roșii, zâmbete în formă de seceră.

În ritmul strungurilor, alert ca un Bollero mecanic, strungarii și pelincile se țineau de capete, agitați până la dezagregare. “Nu vrem cartoane!” țipau strungarii, sub privirile înțepenite ale cartoanelor. “Nu vrem oameni!” păreau să strige pe muștește cartoanele.

Pelincile cădeau în straturi.

- Tovarăși! Strigă șeful de secție și dansul încetă brusc, pelincile se reabsorbiră în visceralele strungurilor, unde se facură limbrici sau tenie.

Liniște. Liniște.

- Haideți să muncim! Așa cum ne este menirea, continuă șeful de secție, extinzându-și competența din sfera decorativismului și în zona ocultă a “menirii”. Același cunoscător absolut, cu voce de buhai lovit de revelații. Șeful de secție își ținea întreaga masă corporală pe suprafața lucioasă a unei băltoace de ulei. Nu fuseseră puse postere și cu șefi de secție, doar cu strungari. El și băltoaca formau tot un zmeu bicefal, cu al doilea cap pornindu-i din fund, așa cum se vedea în baltă – un valet de cupă, cu șubleul în două mâini stângi, una din umăr una din fund, două chelii regale, una din gât, una din fund, tovarăș 2 în 1.

În secție mai persista un ușor iz de urină, amestecat cu celelalte miasme, obligatorii procesului de producție. Geamurile erau etanș închise pentru a nu se pierde mirosul travaliului, secția etuvă absorbea miasme și scotea pe coș trandafiri roșii, cu sticliri de drapel, într-o emanație hiperbolică de frumusețe olfactivă, epurată pentru nasurile subțiri ale tovarășilor absoluți, care amușinau, din alte zone ilicite ale realității, duhorile insurgenței, ușor confundabile cu parfumul recunoștinței. Oamenii nu se revoltă, tovarăși, pierd doar din vedere faptul că nu pot fi mai fericiți. Ei, de fapt, sunt recunoscători, insurgențele sunt nebunii de moment, deviații ale iubirii de neam și țară și, cum e și normal, când iubești prea mult, devii gelos, ai impresia că mama dă mai mult lapte altor fii. Nimic mai eronat. Mama împarte în mod egal lapte. Deci dragostea îi împinge pe oameni să strige. Să strige, dar patria va auzi doar imnuri și ode sincere, din inimi curate de români.

În total erau 23 de omuleți de carton, numai buni pentru scos de 23 August în fruntea a 23 de legiuni române de strungari, la defilare, pe sub pasarela cu ghirlande de plastic și drapele, de la intrarea în uzină. 23 de legiuni, care să plece la luptă, să cucerească, să găsească un popor cu care să se împerecheze și să formeze o secție nouă, Grea I, Grea II, Grea Felix. Un popor desenat pe carton, pentru omuleții de carton, o idee de popor, mai frumos, mai curat, mai strălucitor, să merite împerecherea cu omuleții cocheti, mirosind a celuloză.

Era 23 martie când tata și-a desfăcut sandvișul cu salam și muștar pregătit de mama. O zi extraordinară pentru salam. Desigur, puțin pretențioasă decretarea zilei de 23 drept ziua salamului în secție; evident și 24 și 25 ar fi fost bune, dar combinarea altor cifre mai puțin festive ar fi scăzut din valoarea nutritivă a soiei. Pe 23, când s-au întors capetele armate de la est la vest, românul a optat pentru o viață sănătoasă, fără colesterol, fără abuzuri gastronomice, fără ulceratii, fără imperialismul hălcilor suculente tranșate cu satârul din părți esențiale ale vreunui porc.

Pe 23 martie, în ziarul care împacheta salamul, rămăseseră două urme groase de muștar, semănând izbitor cu cele două răme galbene pe care Edward le desenase la grădiniță, primind ad-hoc admirația congenerilor săi, făuritori de steme. Muștar în exces, risipă de galben, lipsă de considerație față de pagina agricolă unde erau declarate, ca într-o somație în fața plutonului de execuție, producții record, predate acum în fața nevoii naționale de basme populare. Stema tatei, iute, cu hrean, contaminată de gustul insidios de soia, nu părea să fie comestibilă. Eu îmi gustasem fluturele cu degetul împuns în galben dar tata, gurmand sensibil și rafinat, nu-și putu înfrâna o greață ulceroasă, contemplând galbenul-verzui, amestecat cu negru de tipar. Pretenția de comestibilitate rămăsese printre recolte și depășiri de plan. Își luă sandvișul între două degete, cu grația chirurgului ce extirpă un apendice zemos iar cu cealaltă mână liberă își igieniză sandvișul, îndepărtând muștarul ieșit victorios dintre felii. Vâră sandvișul în gură, îl ținu între dinți eliberându-și și cealaltă mână și înțepeni.

Ce putea face cu mâinile murdare? Privi în toate direcțiile, dezorientat, căutând o cârpă anti-muștar, sau o hârtie fără recolte, o pelincă rămasă de la dansul ideilor de strungar, o cârpă din lână naționalizată, orice. Vru să se șteargă de strung și să-i maculeze, inconștient, onoarea democrată de strung franțuzesc numai că mașinăria gestantă, cu un făt mic din fontă pe masa de lucru, în timpul travaliului, se umpluse și ea de ulei și vaselină. Atunci privi în sus și îl izbi propria definiție de pe cartonul imaculat. Omulețul pictat șede la înălțime, cu cheia de 24 în sus, de parcă i-ar fi curs sânge din nas și hemoragia ar fi fost o rușine pentru un strungar perfect.

Cu toată urgența situației sale de om cu stemă ilicită pe degete, tata fu suficient de precaut încât să se asigure în stânga și în dreapta, să nu treacă vreun șef sau vreun coleg cu gura slobodă, traversă spațiul dintre el și ideea sa și își lipi muștarul de salopeta omulețului de carton. Apoi efectua două mișcări rapide, descendente, de la piept până la genunchiul omulețului și se îndepărtă cu un aer preocupat (de propriile depășiri de plan). Restul urmelor de muștar le șterse de fundul propriei salopete.

Până la sfârșitul zilei lucră cu teamă, întorcându-și din când în când capul spre omuleț, în speranța că muștarul se va șterge singur cumva. Se înju-

ra în gând pentru lipsa sa de inspirație. De ce alesese tocmai omulețul din spatele mașinii sale, din cea mai incriminantă poziție, când avea la dispoziție alți 22 de omuleți mai docili și mai puțin periculoși. Studia chipurile colegilor care treceau pe autostrada dintre strungar și idee, așteptând o reacție spontană de uimire viermănoasă la vederea muștarului dar, din fericire, nimic. Secția își continuă activitatea în același ritm molcom, la fel de sărbătorește, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum ideea de strungar, devenită idee de muștar cu omuleț nu ar fi fost decât un exercițiu normalizant de aprehendare a unei abstracțiuni. Oamenii lucrau cu aceleași priviri plecate, aceeași afectare meticuloasă și suficientă, robotind ca niște strungari-strungari.

Tata își făcuse ghemotoc ziarul cu recolte și gust de soia și îl dosise în spatele strungului; ascunsese arma crimei dar omulețul care sângera muștar prin salopetă, cadavrul ideii de om îi ardea pielea, îi dădea mâncărimi și un soi de teamă funciară, anxioasă și devoratoare. Nu putea lucra, pur și simplu nu se putea bucura de fătul din burta mașinii ce-și aștepta coborârea întru ființă. Se îndepărtă puțin de mașină și studie galbenul de pe salopetă. Se vedea. Mai făcu câțiva pași înapoi, până la ghereta șefului de secție, mare și pătrată ca o seră în care nu se știe ce se cultivă. Galbenul tot se vedea și de aici. Ajunse până la ieșirea din secție iar galbenul, deși mai difuz, părea fosforescent, monstruos de evident.

Aștepta clipa când toți colegii, absorbiți de procesul de producție nu ar mai fi fost intrigați de plimbarea strungarului Costică, autosustras de la tot ce-i incumbă meseria de strungar. Când lumea nu-l mai văzu, altfel spus, când tata deveni invizibil, șterpeli omulețul de carton de la intrarea în secție, curat și zâmbitor, îl făcu repede sul, și se întoarse la strungul său. Peretele de la intrare își regăsi vocația funciară de gol, pe care o afișa arrogant, oarecum amplificat. Golul era mult prea gol, mai înspăimântător decât muștarul; până la urmă, un omuleț cu galben e preferabil unui perete fără omuleț. Zidul acum arăta știrb, zâmbea hidos fără dintele din față.

Tata repetă operațiunea, de această dată invers, umplând golul cu celălalt omuleț cu muștar. Secția era din nou întregă, butaforia completă, zidurile decorate. Nimeni nu observa nimic iar galbenul, retrogradat la intrarea în secție, pus portar, părea mai puțin fosforescent.

Ziua aceea, putu pleca acasă mulțumit și, mai ales, putu dormi liniștit. Se simțea oarecum vinovat, dar, până la urmă, cu ce să se șteargă? Să ne dea statul cârpe!

Spusesem înainte că și 24 sau 25 ar fi fost bune pentru salam și s-a întâmplat ca și în următoarele zile mama să-i pregătească același pachet; diferea doar ziarul, de fapt difereau paginile din ziar, de fapt, nu difereau deloc. De fiecare dată când pleca de acasă, tata uita să-și ia cârpe de șters, de parcă

un spirit malefic l-ar fi obnubilat sau de parcă obscenitatea gestului de a curăța o idee cu cârpa era atât de neverosimilă încât negăsirea acestuia în registrul acțiunilor umane i-ar fi scos tatei din dicționar inclusiv cuvântul cârpa. La plecarea din casă, cârpa nu se născuse încă. Încă se mai foloseau blănuri și piei, iar ideile se limitau strict la supraviețuire: papa, caca, somn, veghe, procreare. De unde să se ridice strungarul în idee când noțiunea de cârpa era exilată într-un viitor incomprehensibil?

S-ar zice că realitatea toxinei numită uitare funcționa terapeutic. Omulețul cu muștar pe el se vindecase de trufie și căpătase, oarecum, un aspect mai puțin ideal, mai apropiat de strungarul-Costică sau Vasile iar uitarea tatei, mirosul de hrean și gustul de soia îi asigurase pruritul necesar coborârii printre oameni.

Timp de 22 de zile istoria se repetă, până când toți omuleții din secție fură parazițați de muștarul izbăvitor. La intrarea în secție tata îi cuprindea drăgăstos cu privirea și le zâmbea paternal. Nimeni nu observase încă schimbarea; în arhitectura secției, cartoanele cu omuleți, atât timp cât își ocupau pozițiile, nu conta cum și le ocupau. Din jena de a se confrunta cu fotografiile lor contrafăcute, oamenii refuzau să mai privească ideile de strungari. Placiditatea obișnuinței care le hotărâse parcursul zilnic așezase oamenii în insectar, în aceleași poziții fixe, unde roboteau fără să ridice privirile, interiorizați, suficienți cu sine (sau poate cozorocul băștii le îngrădea câmpul vizual, înjumătățindu-l doar la spațiul orizontal, imediat).

- Ia uitați aici în dreapta! Veniți repede! Îți strigă el confrății. Brusc se formă o masă de oameni, mai mult de 23, gălăgioasă și exoftalmică, gata să recepteze actul artistic în toată splendoarea lui.

- Aici în stânga avem un strungar cu galben pe sold și pe mâini! Măi Valerică, cine o fi făcut asta? Întrebă un vizitator isteț.

Ghidul spuse:

- Nu știu, nu s-a semnat. E o opera anonimă, deci o putem încadra fără să greșim în capitoul folclor. Dar haideți să le vedem pe toate! Aici, în dreapta, cu mult curaj s-a pus galben pe nas și pe gura.

- Într-adevăr, mult curaj, spuse un strungar rotofei, pe care până și soia reușea să depună grăsimi. Cu ce o fi dat, că nu e vaselină?

Toți deveniră atenți, încercând să deslușească misterul culorii galbene cu irizații verzui. Se deplasară încet de la un exponat la altul, aprehendând, pe cât posibil, intenția autorului, forțându-și limitele imaginației și pătrunzând dincolo de galben, în carnea diafană a gestului prolix de a aduce culoarea, alta decât cea naturală, pe niște înfățișări la fel de nenaturale ale unor strungari. Comentau zâmbetele enigmatice cu muștar, mâinile împreunate a cu-mințenie, camuflarea șublerului și a cheilor de 24 sau 25, se bucurau de galbenul solar pe albastrul abisal al salopetelor.

- Cred că și-a făcut autoportretul! zise un glas sănătos, cu tonuri grave, vibrante, așa cum învățaseră oamenii de la strunguri, să vorbească gros și hârșăit.

Toată lumea izbucni în râs. Probabil imaginarea unui om adevărat cu muștar pe gură și pe mâini, murdar, cum doar copiii se murdăresc atunci când combină ludic două procese – alimentarea și înțelegerea alimentului prin somarea acestuia de a se supune expertizei simțurilor – această imagine, a unui strungar veritabil ce și-a găsit vocația copilăriei, nu era hazlie, cum râsul de secție nu era vulgar, ci, din contra, duios, dulceag, înțelegător. Paradoxal, nici nu au dat mare importanță omuleților de sub galben, cartoanelor ... ingerința muștarului i-a pus pe alte coordonate, le-a asigurat un văz transvizual, le-a adus în fața ochilor nu ideea de om ci imaginea omului adevărat, ce s-a murdărit în încercarea ridicolă de a-și prinde toate trăsăturile într-un autoportret. Categorie un strungar era vinovat de răstignirea ideii de strungar.

Tablourile definitivate cu mai mult timp în urmă, pe 24, 25, care au avut timp să se usuce suficient, suferiseră o metamorfoză dureroasă a muștarului. Acesta, își pierduse grația galbenului solar, se făcuse un fel de căcăniu scabros, departe de orice reprezentare a muștarului aliment, mai mult, a materiei de după alimentare.

-Aici a făcut cu altceva! îndrăzni să postuleze alt strungar.

Valerică, ghidul, nu știi ce să răspundă, mustăci și el, oarecum dezaprobat, neîndrăznind să întineze în vreun fel frumusețea actului artistic (folosesc „întineze” datorită sărăciei propriului vocabular care nu deține un alt cuvânt cu rădăcina adecvată ... „în...neze”)

- Haidi băi, suntem oameni, ce naiba! reuși să spună, suficient de slab încât să nu fie auzit și, mai ales, crezut.

În timpul vernisajului munca fusese oprită și peste secție se lăsase o liniște muzeală, cum găsești doar în galeriile geniilor, deranjantă, asurzitoare. Părea că munca sucombuse într-un rechizitoriu al artelor ce confiscaseră ideea de muncă pentru niște idei de strungari, și ei umanizați prin pictură. Fără idei de strungari, ideea de muncă s-ar fi autoexilat într-un spațiu al contemplației pasive.

Șeful de secție, fără muștar la gură, prins în lecturi revelatorii de la cine știe ce congres, nu putu binecuvânta liniștea ireală, inadecvată unui spațiu al producției. Ieși din colivia lui de sticlă vălurindu-și grăsimile dansante și gesticulând intens. Se opri în mijlocul vizitatorilor, scandalizat de atrofierea simțului datoriei la subalterni, deveniți brusc contemplativi. Văzu și el minunea de pe cartoane și o paloare de muștar îi acoperi chipul înțelept, extinzându-se până în chelie.

- Ce-s cu astea? urlă isteric. Cine le-a făcut? Să iasă în față cine le-a făcut, altfel! Altfel vă fac raport la toți!

Tata simți golul în stomac cum se amplifică, îl devorează până când vocația copilăriei se maturiză în vocația vidului. Instinctiv vru să facă pasul în față, să rupă rândurile, să se autodenunțe, gest de bun simț până la urmă, dar observă pasivitatea celorlalți, care păreau a nu fi afectați de eventualitatea unui raport funest, trimis autorităților. Abandonul în contemplație îi făcea frumoși, fețele nebărbierite, acoberite de griul acela vâscos din fontă și transpirație, inspirau liniște și, probabil, nici ei, strungarii, nu ar fi vrut autorul pus la stâlpul infamiei. Le simți solidaritatea, le citi în priviri aprobarea.

Valerică, ghidul, își îndreptă ținuta pentru o noua prezentare a galeriei, de data aceasta adaptat la un alt nivel de apprehendare:

- Tovarășe inginer, este o operă folclorică, rezultatul unei întregi comunități de strungari, dar nu noi, să știti!

Înnebunit, șeful, nevenindu-i să creadă o asemenea enormitate, explodă:

- Dar care strungari, tovarăși? Vedeți alți strungari în afară de noi aici? Au intrat alți strungari în secție, în afară de noi?

Valerică efectua salutul hitlerist, cu mâna întinsă spre omuleții de pe ziduri. Toți ceilalți, în ceremonialul de salut al autorității decretate pe ziduri, întinseră mâna solemn, fără șubler sau cheie de 24, spre cartoanele cu muștar, indicând vinovații.

Turbat, șeful de secție dispăru din mijlocul lor bombănind și se întoarse cu foile de pontaj și un instrument ajutător, care să-l scoată din ceață și să-i releve adevărul. Se întoarse, deci, cu Ochelari și foi de pontaj, ochelari necesarmente folosiți în fiecare încercare a sa de a desluși diverse taine de secție: nașteri de revolte, zămisliri de bancuri, zâmbete necomuniste sau înțelepciuni ilicite. Înotând în aerul rarefiat al secției, apoi printre cetaceele cu bască și gri, se apropie de primul omuleț pictat cu galben pe la gură. Inițial vru să-i fugărească pe toți la treabă dar avea nevoie de martori admirativi în exercitarea genialității lui deductive. Îți ridică ochelarii pe chelie, privi întâi cu ochii mijiți, apoi îi lăsă iar pe nas vizualizând afectat galbenul. Doar văzul nu era suficient; ochelarii, în ciuda misiunii lor de spărgători de cețuri, transmiteau tot imagini răsturnate în lobii occipitali, fără ceață, ce-i drept, dar cu galben invers, halucinant.

Categoric, văzul nu era suficient. Șeful mai făcu un pas spre strungarul de carton și își întinse gâtul gros, purtător de cap cu chelie și nas experimentat. Miroși ceva destul de familiar, parcă hrean; în niciun caz nu era ce credeau câțiva strungari exaltați de maroniul galbenului. Categoric, mirosul nu era suficient; doar hreanul nu putea incrimina niciun strungar.

Tovarășul recurse la simțul tactil ce presupune, evident, o unire cu materia supusă înțelegerii. Strungarii își reprimară cu greu o grimasă de dezgust.

Dacă totuși galbenul acela era altceva? Galbenul era întărit dar s-ar părea că avusese talentul de a fi moale cândva.

- E ceva moale care s-a întărit, concluzionă șeful cu emfază, frecându-și maroniul între degete, ca și cum ar fi numărat niște bani invizibili, mirosind a hrean, probabil ușor ilarizanți, judecând după zâmbetul cu potențial de hohot, de pe fețele strungarilor martori.

Ceva-ul moale putea fi orice, chiar nealimentar, deși în amenitatea sa, timpul anistoric oferea cu nonșalanță o alimentație opulentă, bazată pe idei de alimente cărnose, materie ingurgitabilă de diverse forme; timp antropofag, scatofag, ideofag. Dacă materia de pe omuleț are gust de ceva, ceva-ul acela va deține în mod evident gustul omului utilizator de materia ... respectivă.

Șeful se întoarce cu spatele la strungari pentru a nu fi perturbat în vreun fel în demersul său științific de identificare. Își atinse degetele cu vârful limbii, își frecă limba de cerul gurii, trimise gustul direct în sacul sau responsabil de memoria gustativă, îl tăvăli printre alte amintiri de gusturi familiare, apoi se luminează.

- Este muștar, tovarăși! Muștar iute, cu hrean! Excitat de propria descoperire, aproape ca țopăia, recuperând cronologic întreaga istorie a bucuriei de la facerea omului până la descoperirea gustului de muștar cu hrean.

- Muștar cu hrean! mai decretă o dată, întinzând degetele proaspăt supuse expertizei gustative spre asistența ușor dezamăgită. Sincer, strungarii doureau altceva, un gust mai vechi decât gustul de muștar, unul pe care, tot de la facerea omului, se conștientizează în copilărie pentru autocunoaștere.

Evident, nimeni nu dorea să repete exercițiul deductiv al șefului pentru a certifica valabilitatea concluziei, și, cum șeful este depozitarul adevărurilor în stare pură, categoric are și memorie gustativă impecabilă. Galbenul maroniu este muștar cu hrean, fără niciun dubiu.

Șeful îi privi insistent pe subalterni, ca un violator care simte mirosul victimei, în cazul de față, miros de hrean, și decide apoi o intruziune corporală în intimitatea viitoarei victime. Deja tremura, cu neuronii din dotare destinați violului muncitoresc în stare de erecție, pregătit să se arunce fatalmente neerotic asupra muștarofilului.

Se uită pe foaia de pontaj. În decurs de o lună nu lipsise nimeni, deci toți puteau fi vinovați, în afară de sine.

- În cât timp se întărește muștarul și se maronește, tovarăși? întrebă șeful, incompetent în materie de proprietăți fizice ale muștarului. Strungarii ridicară din umeri neputincioși. Niciodată nu își pusese întrebări atât de profunde și nu studiaseră realitatea imediată cu atâta curiozitate aprehensivă. Erau profani, totalmente ignoranți.

- Trebuie să fie de câteva zile, poate chiar de ieri. Cui îi place muștarul?

În lipsă de unt, carne animală sau alte alimente burgheze și occidentale, muștarul era un bun camuflant al gustului de vid al soiei, deci toți se declarară muștarofili, unii mai înfocați ca alții, în funcție de apetit sau înclinații masochisto-gastronomice. Cercul suspecților nu se restrânse în niciun fel.

- Cui îi place muștarul iute, cu hrean? încercă șeful să elimine prin deducție măcar câțiva, deviind de la muștar la hrean, de la hrean la iute, de la iute la vinovat.

- Eu am ulcerații și nu pot mânca iute, spuse un strungar onest, perfect credibil, după burtica rotofeie ce se profila pe sub salopeta, ca un argument masiv al dispoziției pentru alimente sănătoase, de natură, probabil, animală. Lui i se alăturară încă vreo zece cu stomacuri sensibile, neadaptați încă la meniul clasei muncitoare, mirosind încă a cioban reciclat, pentru o altă meserie mult mai virtuoasă și mai productivă.

De pe foaia de pontaj se elimină câțiva, dar insuficient pentru a proba singularitatea vinovației.

-De unde ați cumpărat muștarul? interogă iar șeful. Jumatate din cei rămași răspunseră că și-au procurat prețiosul muștar de la chioșcul din curtea fabricii. Nimeni nu înțelegea unde bate șeful dar, până la urmă, nebănuite sunt căile intelectualului cu școală.

Șeful trimise repede un strungar de încredere până la chioșc să ia un muștar cu hrean, pentru comparație. Cât timp lipsi strungarul în misiune, tăcere și priviri plecate. Pe tata îl ardea să recunoască, mai ales că era conștient de inteligența comunistului cu carte. Totuși alese să tacă, nu din lașitate, ci, probabil, din afecțiune față de omuleții de carton care, umanizați în acest fel, ar fi rămas și ei muștarofili, asemeni replicilor reale.

Tăcere. În cinci minute are să vină strungarul din misiune. Tăcere. Omuleții de carton probau muștarul pe chei de 24 și șublere, măsurând în microcroni vinovația.

În sfârșit, strungarul.

-Tovarășe inginer, la chioșc au doar muștar dulce, de Tecuci. Și n-au avut de două luni muștar cu hrean.

- Hm! De Tecuci! asimilă șeful informația, trecând-o prin alambicul rațiunii. E bun muștarul de Tecuci, făcut cu simț de răspundere, ală nu s-ar fi maronit chiar așa. Deci toți ăștia v-ați luat muștar cu hrean din altă parte. Recunoașteți de care muștar aveți și fiți sinceri. Nu mă forțați să recurg la lucruri neplăcute și să trimit acasă să vă verifice muștarul! Fiți sinceri!

Trei sferturi din cei rămași declarară că aveau muștar iute de Tecuci dar procurat de la alte chioșcuri, care primeau și iute. Cum se dovedise că muștarul de pe omuleți nu era făcut cu simț de răspundere, la Tecuci, mai rămăseră doar șapte strungari care aveau muștar iute, cu hrean, produs la altă fabrică, mai puțin competentă, printre care și tata. Cei scoși din culpă se alini-

ară de o parte și de cealaltă a celor șapte muștarofili fără vocația alegerii unui muștar de calitate. Inginerul îi inspectă pe îndelete. Erau șapte omuleți gri, cu priviri pleoștite, absurd de muncitorești.

- Tovarăși, știu cine este vinovatul. Acum să aibă curaj să iasă în față, fără să fie nevoie să-l numesc eu.

Tata nu mai putu suporta povara vinei; se văzu în situația de a-și trăda omuleții umanizați, de a-i supune reidealizării prin îndepărtarea galbenului maroniu. Făcu un pas în față. Un strungar întrebă admirativ:

-Nemaipomenit, tovarășe inginer! Cum v-ați dat seama?

Șeful își ridică ochelarii pe chelie, misiunea lor fiind îndeplinită cu succes, își plescăi limba, piesa cea mai importantă din anchetă, și privi miop spre asistentă.

- Era singurul cu liceu. Trebuie un băiat deștept să facă așa ceva, trebuie să îl ducă capul, să știe să se ascundă, să știe să mute cartoanele fără să fie prins, unul vigilent. Costică, chiar credeai că nu ne dăm seama?

Tata băigui ceva neînțeles, asilabic, un soi de mârâit de pe la începutul omului, când nu se descoperise muștarul. Ridică privirea și înfruntă căutătura mioapă a inginerului.

- De ce, Costică? întrebă șeful apăsător, accentuând fiecare silabă, sacadat. Criza violatorului trecuse, ca și cum ar fi găsit o victimă nedemnă de viol. Tata răspunse voalat, de parcă iuțea hreanului i-ar fi solidificat coardele vocale:

- Păi ... dacă statul nu ne dă cârpe, cu ce să mă șterg pe mâini? Dimensiunea adevărului divulgat, evidența incontestabilă a acestuia, reaprinse focul solidarității de secție. Toți confirmară. „Așa-i, statul nu ne dă cârpe de ajuns!”

- Și de ce nu mi-ai cerut mie cârpe, Costică? Crezi că nu-ți dădeam? Dar nu cârpele sunt de vină. Nu de asta ai mâzgălit tu planșele noastre. De la început nu ai fost de acord cu ele, de parcă ți-ar fi făcut ceva. Ai vrut să te dai cocoș, să fii tu mai cu moț. Nu vreau să te pedepsesc, știi și tu că eu fac totul pentru oamenii mei, dar sunt nevoit să-ți fac raport, că planșele sunt trecute în inventar și eu răspund de ele. Se va stabili în consiliu cum vei plăti. Dacă mi-ai fi spus de la început, ți dădeam altceva să colorezi, Costică! Încheie șeful zâmbind afabil, felicitându-se pentru perspicacitate, ironie și, mai ales, clementă.

Fiind elucidat misterul muștarului, fiecare se duse pe la strungul, freza, raboteza lui, jurându-și că de acum, să ia doar muștar de Tecuci, făcut cu simț de răspundere, muștar de calitate, care nu se maronește și nu provoacă ulcerării sau, în cel mai fericit caz, să cumpere doar de la chioșcul din curtea fabricii, unde se aduc numai alimente destinate strungarilor.

Daniela Iordănoaia și Andreea Mondan,

Dacă închid un ochi...

Căutarea de sine în Celălalt, aceasta este supratema nuvelei. Nimic mai greu, mai ales atunci când psihologia grupului potențează incertitudinea. Ne este decriptat lent, un enigmatic mecanism social, omolog, dar nu identic celui real.

Autoarele investesc portretul fizic cu rolul de complement al celui moral și intuiesc, fără complexe, psihologia tânărului.

Petre Isachii

Dacă închid un ochi...

Alerg, alerg. „Bă cum reușesc mereu să întârzi. De când zic să mă trezesc mai devreme da' nu pot... Ce îmi tot bat eu capul cu asta că acum nu mai contează, oricum am întârziat.” Alergam în timp ce mă gândeam ce îmi spun lu' Tănase (profesorul de istorie), iar o să mă pună ăsta să îmi povestesc despre „toate fețele istorice purtătoare ale numelui Mihai” (pedeapsa pe care Tănase o aplică celor care întârzie: îți cere să povestești despre toți oamenii importanți din istorie, care au numele tău). Mă rugam să uite de pedeapsă și alergam. „Am uitat și să mă pieptăn.” În sfârșit școala: urcam scările, încercam să îmi prind părul și mă chinuiam să îmi strâng toate șuvițele, uite ăsta e un moment în care urăsc că am părul lung, că în rest știu eu că tipele se dau în vânt după părul meu: „Ce păr frumos ai, blond și ondulat, vreau și eu păr ca al tău”, eram deja obișnuit cu replica asta. Mergeam cu privirea în jos și cu mâinile încleștate în păr, încercând să îl prind cât mai repede, înaintam. Îmi ridic privirea și văd o mare de păr în fața ochilor, și nu era al meu, cărți, hârtii, pixuri împrăștiate și eu încercând să prin ceva în cădere. Am dat peste cineva, mă uit, o tipă, mă bucur că am prins-o, că asta mai îmi trebuia acum, să urlu una în capul meu că am trântit-o. Mă aplec și îi adun toate câte i le-am dat pe jos și mă ridic să i le dau. Frate!, da' e drăguță rău. Are părul lung, și cât îmi plac mie fetele cu părul lung, o privire melancolică și niște blugi ca ai mei, tăiați în genunchi. De ce poartă tricoul ăsta negru și larg? Nici nu știe cât bine ar face lumii dacă ar purta un tricou mai strâmt.

Îmi place, asta e sigur, trebuie să fac ceva, nu o pot lăsa să plece pur și simplu. Îmi cer mii de scuze și apoi:

- Mihai, și îi întind mâna împreună cu toate lucrurile ei, cerându-mi iar scuze.

- Mara, răspunde ea aruncându-mi o privire atât de melancolică și de profundă, încât mi-a tulburat până și străfundul sufletului, făcându-mi inima să tresară.

Rămân un timp uitându-mă ca prostit la ea, când vocea lui Tănase, care se auzea din clasă, mă trezi complet din uluire. O salut și intru la oră. Când mă întorc să închid ușa, aceeași privire mă izbește, aducându-mi aminte parcă de ceva ce odată am prețuit foarte mult și cu care mă întâlnesc din nou. Mă întorc spre clasă și pentru un moment se face liniște, iar apoi toată lumea începe să râdă zgomotos. Râsul lor mă trezește, și totuși de ce râd? Tănase se uită peste ochelari la mine și spune, cu un ușor zâmbet ironic pe buze:

- Cred că domnul Mihai a uitat să treacă prin fața oglinzii în dimineața asta.

De asta râdeau: aveam tot părul răvășit. Reușesc să mi-l prind și aștept lângă catedră întrebarea: „Ce știi tu despre toate fețele istorice portătoare ale numelui Mihai?”. Dar nu a venit nicio întrebare ci:

- Având în vedere că și eu am avut o mică întârziere, toată lumea care a întârziat este scuzată astăzi, ceea ce înseamnă că poți merge la locul tău.

Nu prea îmi venea să cred că am scăpat așa ușor, dar mă duc și mă așez la locul meu, lângă sora mea dragă, Alexa, prietena mea cea mai bună. Se uita la mine întrebător și am înțeles din priviri că mă întreba ce e cu mine și de ce am ajuns în clasă așa răvășit. Am încercat să îi spun că am întâlnit o fată foarte drăguță pe hol, dar parcă nu vroiam să știe de asta. De regulă, discuțiile despre tipele care îmi plac sunt la ordinea zilei, mereu îi spun când îmi place cineva, dar acum parcă nu vroiam să știe de Mara. Nu înțelegeam de ce, doar era pur și simplu o altă tipă drăguță pe care o poți întâlni la orice pas, care trece pe lângă tine, îți place, dar nimic mai mult. E pur și simplu o dragoste, dacă o poți numi așa, carnală: îți plac ochii ei, părul ei și, deși nu știi nimic despre ea, îți place. Dar acum parcă era ceva diferit. În ochii mei ea nu era decât „fresh meat”, dar cu toate astea, privirea ei spunea multe, poate prea multe. De multe ori când iubeam câte o fată îmi plăcea să mă pierd în privirea ei, să caut în noianul de vise, gânduri, tristeți. Poate să găsească o parte din mine, o oglindă care să reflecte lumea mea privită prin ochii ei. Privirea Marei mă fulgerase dureros, parcă îmi amintea de o lume pierdută pe care ea încerca să o găsească în mine, iar dorința ei de a găsi se răs-pândeă ușor între dorințele mele, căutând și eu aceeași lume, pierdută oare?

Un zgomot de carte trântită de bancă mă făcu să tresar și să mă scutur de toate gândurile. Iar se prinsese Tănase că eram departe.

- Și acum, domnule Mihai, citește-ne te rugăm primul paragraf.

Și încep fără nicio vlagă să citesc. Cuvintele sunau clar în mintea mea, însă nu le puteam percepe, gândul îmi era tot departe, la priviri pierdute și lumi negăsite. Încercam să mă concentrez, pentru că știam că va trebui să vorbesc despre ce am citit, dar nu reușeam, parcă și somnul mă cuprinde, ploapele îmi cad grele și, fără să îmi dau seama, capul le urmă căzând zgomotos pe carte: adormisem. Ciudat, așa, deodată! M-am trezit zguduit de Alexa, mi se păru că am dormit ore în șir, dar cred că trecuseră doar câteva secunde. Am terminat de citit și, sub privilegii reci și indignate ale lui Tănase, îmi este luată cartea de sub ochi și dată altcuiva.

- Ce cu tine azi? mă întrebă Alexa.

- M-am trezit rău azi dimineață și sunt răvășit rău de tot. Refuzam să îi spun de Mara. Oare de ce? Nici eu nu știu.

În sfârșit pauza, cât am așteptat. Vroiam să vorbesc cu Alexa, dar ea plecă repede cu fetele la locul lor, în curtea liceului. Băieții se adunaseră să joace cărții, mă chemaseră și pe mine, dar nu aveam chef. Mi-am scos Eliade din geantă și am citit. Mereu mă uimise Eliade prin modul său de a descrie femeile: „orice femeie pe care o iubesc mă apasă, mă sugrumă și, fără voia ei mă destramă și mă topește până la descompunere finală”. Poate că avea dreptate, poate chiar așa era. Dar eu nu n-am simțit niciodată asta, de parcă eu am iubit cu adevărat vreo fată, cu atâta pasiune încât să simt că mi se descompune sufletul.

Și gândul mă purtă departe, încât nici nu mi-am dat seama că se suna și Alexa era din nou lângă mine. Îmi spuse ceva, dar cuvintele trecură pe lângă mine, deși am dat de înțeles că am receptat tot. Eram ciudat în ziua aia, toată lumea a spus-o. Nu știu cât se datora „Nunții în cer” sau întâlnirii cu Mara.

Orele au trecut monoton și încet, parcă timpul le lungea intenționat, ca să îmi împingă răbdarea cât mai aproape de limită. Nu schimbam aproape nicio vorbă cu Alexa în ziua aceea, și asta era de neimaginat. Noi mereu comunicam mult și râdeam de toate tâmpeniile care ne veneau în cap. Dar era vineri, venea weekend-ul și sigur ieșeam la bere. Gândul ăsta mă înviora puțin, însă am continuat să citesc, ceea ce făcusem mai toată ziua.

Venise și sfârșitul orelor. Mi-am strâns lucrurile bucuroși și mi-am sărutat colega de bancă zgomotos pe obraz, era un obicei de-al nostru. M-am uitat pe fereastră să văd dacă mai rămăsese cineva să joace baschet și o văd din nou. Același păr lung și tricou negru. Avea un mers legănat și mâinile afundate în buzunare. Nu înțeleg de ce voia să fie așa băiețoasă, era așa dră-

guță, dacă și-ar fi arătat mai multă piele... Am oftat supărat de nedreptățile vieții (cât de ironic am fost).

*

M-am trezit sâmbătă dimineța cu o poftă nebună de bere și de distracție. Știam că trebuie să ne întâlnim cu toții după-amiaza și trebuia să îi anunț și pe băieți. Îmi place să îmi petrec timpul cu ei, suntem o adunătură de oameni diferiți, dar uniți sub un singur gând: urâm superficialitatea și dorim să ne trăim viața în mod diferit de restul lumii. Noi nu respectăm modelele și curente actuale, asta pentru că dorim mai mult de la viață, mai mult decât imagini și aparențe. Până seara, când mă întâlneam cu restul găștii, am fost străbătut de mii de gânduri care îmi aduceau aminte de revoluțiile din capul meu.

Doream uneori să fiu primul om care să nu se îndrăgostească niciodată. Mi se părea o prostie să iubești. Pentru ce? Irosești atâta timp făcându-ți griji pentru altul, începi să te schimbi pentru a-i fi pe plac altcuiva și ajungi să fii un sclav, un sclav al sentimentelor. Nu cu mult timp în urmă acest lucru mi se părea o mare deviere de la noțiunea de libertate, în toate formele ei. Eram atât de însetat de evadare, de detașare, încât combăteam orice formă de încătușare. Orice restricție mi se părea un zid care se opunea dorinței mele de a face și de a fi ceea ce vreau. Și acum cred că libertatea este mult mai importantă decât orice și sunt convins că poți fi liber chiar dacă ești prins în cătușe. „The freedom comes from within!” Este adevărat, ca orice alt sentiment, și libertatea vine din străfundul sufletului nostru, trăiește în noi, trebuie doar să știm să o lăsăm să zboare, iar atunci vom zbura și noi cu ea. De altfel, sunt convins că dragostea nu mă împiedică să fiu liber, ba mai mult, nu poți iubi dacă nu ești liber.

Am ajuns unde trebuia să ne întâlnim. Eu eram cu Mircea, Matei, Luca, Radu, Teo și Marius, prietenii mei, și îi cântam de zor Suzanei: „Suzana, eu te spun lu' mama, mi-ai furat banana”. Și râdeam de săraca fată, pentru că mereu se supăra pe noi și îi blestema pe cei care cântau tâmpenia aia. Se adunase toată lumea și totuși unde era tipa nouă care trebuia să vină, căci Alexa îmi spusese că mai vine și cineva nou. Am auzit un râs necunoscut în spatele meu, m-am întors și am văzut părul lung și mersul legănat, era tipa, era Mara.

Ne-am așezat toți la masa noastră preferată, cea rotundă, care se învârte, și Mara a fost prezentată tuturor. Nu puteam să îmi dezlipesc ochii de la privirea ei care emana atâta fericire, se simțea bine cu noi. Continuam să îi zâmbesc și, spre surprinderea mea, și ea îmi zâmbea, ceea ce îmi dădea un continuu sentiment de curiozitate amestecată cu plăcere. Îmi plăcea să mă pierd pur și simplu în privirea ei, să aflu ce caută, ce îi răpește atenția, unde se pierde când privirea îi este ațintită în podea. Era ca un nou ținut pe care

doream să îl dețin și pe care să îl descopăr în fiecare zi diferit de ziua precedentă.

Ne așezaserăm pe grupuri, după interese și gen. Adică fetele se adunaseră toate și au început să se contrazică, în timp ce eu și băieții mai analizam ultimele jocuri, filme, mașini și nimicuri. Noi nu ne certam niciodată, nici măcar nu ne contraziceam, doar foarte rar. Eu nu mă pot supăra pe un prieten de-al meu numai pentru că muzica pe care o ascultă este comercială, mi se pare o prostie. Fetelor li se pare o catastrofă dacă cumva una dintre ele se abate de la „regulă”. Uneori fetele nu sunt decât un cârd de găște, care atunci când una țipă se iau toate după ea și urlă pentru un fleac.

- Mihai... Mihai, mă strigă Mircea, ce e cu tine, bă, azi?

- Nimic, bă, îi răspund eu accentuând „bă”-ul, pentru că nu îmi plăcea să mi se spună așa și, mai mult, mă trezise din ale mele.

- Auzi, cine e tipa cea nouă? Pare drăguță! și își freca barba în timp ce vorbea. Veșnicul Mircea, mereu „în căutări”. Ce să îi răspund și eu, cum putea el să întrebe de Mara.

- E prietenă cu Alexandra. Nu-mi zi că îți place. El aprobă cu o privire ciudată în ochi.

- Hai, bă, fii serios! Tu nu vezi ce mică e, e a 9-a și nu vezi că nici măcar nu are..., și am făcut un semn cu mâinile, care contura un trup de femeie. Știam că am să îi închid gura cu asta. Nu am înțeles de ce am mințit, însă eram prea pătruns de magia privirii ei ca să pot lăsa pe altcineva să se apropie de ea.

- Oare de la ce tot se ceartă? întreb eu arătând cu capul spre grupul fetelor, pentru a devia subiectul.

- Aaa, aceleași prostii ca întotdeauna, a răspuns Radu.

Și avea dreptate. Trebuia cumva să opresc furtuna de replici dintre Alexandra și Alexa, care acum se resfrângea și asupra Marei. Mi-am adus aminte că atunci când i-am ridicat lucrurile de pe jos am văzut o poezie care era semnată în josul paginii „Eu”, deci ea o scrisese.

- Recită-ne o poezie de-a ta, Mara, te rugăm.

Ea s-a uitat puțin dezorientată la mine și s-a înroșit.

- Nu pot recita, am să îți scriu.

Și mi-a întins o hârtie pe care era scris un vers: „Viața mi se scurge printre degete, ca nisipul printr-o sită”, atât. L-am citit de câteva ori și apoi m-am uitat în ochii ei, în speranța că se va trăda în vreun fel și îmi va dezvălui fără cuvinte ceea ce a transmis prin acel vers.

- Știi, e doar un vers, poezia e mai lungă, dar versul e destul de sugestiv.

M-am uitat din nou la ea și am spus:

- Viața... care se scurge, vorbești de parcă ai avea leucemie și mai ai puțin de trăit. S-a încruntat și privirea i s-a schimbat brusc. Se trăda, o vedeam. Se uita la mine de parcă aș fi fost un imbecil căruia trebuia să îi explice mișcarea de revoluție a Terrei. Bine, și replica mea a fost pe măsura reacției sale. Dădusem un răspuns tâmpit, știam doar că era mult mai profundă ideea, dar ceva se întâmplase și nu puteam gândi cum trebuie, sunt sigur că nu se datora ei, prezența ei nu mă intimidă, inima nu îmi bătea cu putere, doar privirea ei poate ajungea mai departe decât vroiam eu.

- Vezi tu, continuă ea, viața reprezintă timpul în care trăim aici, pe această lume materială. Pentru moment este tot ce putem cunoaște noi, ca ființe limitate și conștiente de existența noastră ca indivizi. Fiecare dintre noi este în căutarea răspunsului, dorim să aflăm cine ne-a aruncat în viață și cu ce scop, pentru ce trebuie să pățim, ca la sfârșit să ne alegem doar cu moartea. În viață suntem datori să cunoaștem cât mai mult, să nu treacă o zi în care să simțim că nu am realizat nimic, care a trecut ca un tren gol printr-o gară. Eu simt că viața asta trece atât de repede și că nu am timp să adun tot ce e de cules. Simt că oamenii, circumstanțele mă țin de haine și nu mă lasă să înaintez, să fiu mai mult decât ceilalți.

Era destul de profundă ideea ei, era mai mult decât versul, dar îmi plăcea.

- Și de ce ai asemuit viața cu nisipul?

- E simplu. Viața nu este în mâinile noastre, noi suntem doar aparent stăpâni, pentru că avem dreptul de a ne decide alegerile și de a fi cum vrem noi, fără a avea nimeni dreptul de a ne schimba. Însă noi trăim independent de dorințele noastre, viitorul nu îl decidem noi, deci cât din viață ne aparține nouă, cât putem noi influența cursul destinului? Viața este ca nisipul care se scurge printre degete, iar dacă îl arunci, se pierde în vânt și nu îl mai vezi.

- Ai dreptate... Avea dreptate, eram surprins de cât de profund putea să gândească și nu părea decât o simplă fată care ascultă Nirvana și care crede că viața trebuie neapărat să se sfârșească prin suicid.

- Tu ce crezi că este viața?, m-a întrebat ea.

- Viața este un test, un mare test care scoate la lumină cât de tari suntem, cât de mult putem rezista în fața provocărilor materiale care ne stau în calea ascensiunii noastre către absolut. În viață trebuie fii în acord cu tine și condiția ta, este ca un lung hol plin cu muzică de diferite stiluri, tu trebuie să înveți să dansezi pe un stil pentru a putea merge mai departe, ignorând celelalte zgomote.

- Ciudată idee, dar îmi place.

Îi zâmbesc, iar ea îmi răspunde în același fel. Îmi plăcea să vorbesc cu ea, era un om cu care aveai ce discuta, știa destul de multe pentru vârsta ei. Niciodată nu cred că am putut fi atât de fascinat de o fată, vroiam să aflu din

ce în ce mai mult din ceea ce ascundeau cuvintele ei, să se dezvăluie în fața mea fără niciun val, fără niciun zid de liniște și distanță. În momentul acela doream ca toată lumea să se spulbere și să rămân doar cu ea, poeziile, visele și iluziile ei. Aș vrea atât de mult să îi pot da eu răspunsurile pe care le caută, să am puterea de a pătrunde în noianul de gânduri ce îi împăienjesește mintea.

Privirea îi era acum ațintită la foaia pe care era scris versul, când am auzit din nou: „Suzana, mi-ai furat banana”. Am început amândoi să râdem.

- Săraca Suzana, mereu i se întâmplă la fel, i-am spus eu. E o fată așa de bună la suflet și de puternică, poate de aceea încă acceptă să îi cântăm. Eu știu că în interiorul ei și ea râde de toate astea și poate îi și place să i se cânte.

*

Am plecat împreună cu Radu, pentru că locuim amândoi în aceeași parte a orașului. Am răs tot drumul de toate lucrurile pe care le făcusem în acea zi. Chiar eram fericit și mulțumit, mă bucurasem de seară, iar Mara îmi lăsase în suflet urme de bucurie și mister cu care aveam să mă hrănesc până o voi vedea din nou.

Ajuns acasă, i-am spus mamei că sunt incapabil să leg două cuvinte și am căzut cu fața în pernă și am adormit. Am avut o noapte cu multe vise amestecate și fără sens. Am visat că mergeam cu Alexa spre școală și mă rugam de ea să îmi vorbească, dar ea refuza să scoată un cuvânt, de parcă eram invizibil pentru ea. Am luat-o de umeri și am scuturat-o pentru a-i atrage atenția, însă ea a căzut peste mine fără suflare, și m-am trezit. Apoi am visat că eram într-o pădure și încercam să urlu, dar nu puteam. Deși simțeam că o să mi se rupă corzile vocale, niciun sunet nu se articula. Și în disperarea mea am întâlnit-o pe Mara, care mi-a spus că nu mai este nevoie să urlu, căci s-a făcut dimineață. Și chiar așa era, mă trezisem într-o nouă zi. Buimăcit și cu părul claie, cum îmi stă mie de obicei când mă trezesc, cobor din pat. Mă durea capul, „asta trebuie să fie berea”, am gândit eu. Aveam mintea plină de fracțiuni de imagini, dar și de întrebări fără răspuns.

*

Mereu mi-am dorit să cunosc dragostea, să pot renunța la tot ce este meschin și material și să mă pot dărui complet unei persoane, să fiu în stare să trec și peste mine numai să știu că ea este fericită. Erau vorbe mărețe, dar care îmi erau ca un imn, o dorință ce ardea fără flacără în mine. Vreau ca Mara să fie fata de care să mă îndrăgostesc, pe care să o iubesc. Gândeam lucrurile astea, dar nu le credeam, eu nu puteam să iubesc, nu pe ea. Mara nu este aproape nimic din ceea ce caut eu la o fată, dar cu toate astea, doresc mai mult ca orice să aflu ce ascund privirile ei, să pătrund în adâncul lor, să îi aflu tainele. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât dorința mea de a

rămâne lângă ea creștea, mă făcea sclav al propriei mele fascinații. Chiar dacă nu știam ce se întâmpla cu mine, chiar dacă eram conștient că în mine se dădea o luptă necunoscută între mine și eu, eram fericit. Mă plimbam prin casă și chiar m-am apropiat să o sărut pe mama pe obraz, ceea ce nu mai făcusem de foarte mult timp.

*

Prins de fericire am uitat de Alexa și de comportamentul ei ciudat. Alexa... este cea mai bună prietenă a mea, este sora mea. Cred că este singura fată pe care nu o văd mai mult decât ca pe o prietenă, în rest pe toate celelalte mi le-am imaginat de mână cu mine. Ceva în atitudinea ei nu îți dă voie să o privești altfel decât îți impune ea, asta admir cel mai mult la ea. Noi doi semănăm mult, amândoi aveam același stil de a ne îmbrăca și ascultăm aceeași muzică. Țin foarte mult la ea, deoarece de multe ori mi-a fost aproape când aveam nevoie de cineva, și eu o susțin de câte ori este nevoie. Ne ascultăm unul altuia durerile și frustrările. Printre șuvițele brunete ce îi acoperă fața îi poți vedea privirea încărcată de gânduri și suferințe. De fiecare dată când nu poate să se elibereze de gânduri își pleacă ochii în pământ, iar pleoapele îi cad greu, acoperind uneori și lacrimile care îi năpădesc ochii. Ea este prietena mea... și o iubesc pentru asta.

Restul zilei mi l-am petrecut aiurea, nu am făcut nimic productiv, nimic care să mă îndepărteze de la gândurile mele pline de entuziasm. Am adormit târziu, cu o carte pe față, căci mă apucasem într-un final să citesc ceva.

*

M-am trezit neobișnuit de devreme și de bine dispus. Am plecat la timp spre școală și nu a mai fost nevoie să alerg. M-am întâlnit cu Radu, care era și el surprins să mă vadă așa devreme. Când am intrat pe poartă m-am întâlnit și cu restul băieților care râdeau de nu știu ce prostie, despre care nu am vrut să știu. Dacă râdeau ei, era clar că nu putea fi decât ceva foarte tâmpit. Erau așa cretini uneori, da' îmi plăcea de ei, la urma urmei erau prietenii mei.

Am urcat în clasă și am început să citesc. Eram prea fericit pentru a mai da atenție „decorului”. Starea de ieri nu trecuse ușor, încă mai simțeam efectul privirii fetei asupra mea. Cu fiecare secundă care trecea, vraja ei devenea tot mai puternică și mă prindeam și mai strâns în acest joc al necunoscutului. Totul era nou pentru mine, nu știam exact ce simțeam, dar eram tot mai legat de acel necunoscut.

În oră am încercat să vorbesc cu Alexa.

- Și... cum ai ajuns acasă? am întrebat-o.

- Destul de bine, având în vedere că abia mai știam ce e cu mine, cred că instinctul m-a condus spre casă. Când am ajuns, m-am trântit cu capul în pernă și am adormit.

Am zâmbit căci și cu mine se întâmplase la fel.

Restul orelor am râs amândoi ca de obicei și păream destul de bucuroși. Cu toate astea, refuzam să îi spun despre ceea ce simt pentru Mara și apăram acest secret destul de bine, pentru că, întrebat despre părerea mea în legătură cu Mara, am dat un răspuns ambiguu și clasic: „E de treabă”. În pauza mare m-am rugat de Alexa să mă ia și pe mine la locul lor, eram sigur că va fi și Mara acolo și îmi doream mult să o mai văd să îi mai vorbesc. Dar nu vrut nici în ruptul capului, mi-a dat niște motive tâmpite, cum că locul ăla e al fetelor și că băieții nu au ce căuta și că fetele se vor supăra tare dacă vin. Și m-am rugat iar și iar, am prins-o de picioare, numai să mă ia, dar tot nu a vrut, parcă ceva se întâmpla acolo iar mie îmi era cu desăvârșire interzis. Am renunțat și m-am dus furios afară.

- Ce-ai mai pățit acum? m-a întrebat Luca.

- Nimic, doar că nu înțeleg de ce nu ne lasă fetele niciodată să mergem cu ele la „locul lor”. Mare chestie: „locul lor”. Ce să spun.

Luca a râs și mi-a spus:

- Nu știi de ce ai vrea tu să mergi acolo. Nu ai nimic de pierdut, crede-mă.

- Stau și vorbesc despre haine, „chestii colorate”, și tâmpenii de genul ăsta, a adăugat Matei.

- A, da! Odata, mi-a povestit Georgiana că au făcut ele nu știu ce pact că acolo nu are voie niciun băiat să meargă, că e un loc sacru, a spus Mircea.

Ne-am uitat toți la el și am început să râdem.

- Bine, cel puțin așa cred că mi-a spus ea.

Dar nu îi spusese nimic Georgiana, era doar imaginația lui bogată. Așa era Mircea, îi plăcea să dea o culoare personală tuturor faptelor cotidiene.

Am fost foarte surprins să aflu că Mara nu era la școală și că urma să lipsescă toată săptămâna. M-am simțit descurajat aflând asta, îmi era dor de privirea ei și mai vroiam să vorbesc cu ea, să îi mai cer poezii. M-am întors resemnat la cartea mea, în ideea că o să pot conserva toate sentimentele până la următoarea întâlnire. Visam cu ochii deschiși la o întâlnire foarte emoționantă, în care ne privim în ochi și, deși nu schițăm niciun gest, amândoi știm cât de entuziasmați suntem de revedere. Mă simțeam, sincer, ca un idiot când mă gândeam la asta, dar cu toate astea, nu îmi alungam gândul. Îmi plăcea chiar să cred că pot ține la cineva, de fapt îmi doream asta, doream să iubesc o fată. Mara îmi hrănea sufletul cu necunoscut și, deși opus dorinței mele, mă atrăgea și mai mult ființa ei.

*

Cel mai mult îmi place să stau cu Matei, hipiotul. Este un om profund, care nu pune prea mult preț pe vorbele goale ale oamenilor, de aceea ne asemănăm foarte mult. Și lui îi place să citească Eliade și de multe ori ieșim împreună în oraș și vorbim ore în șir despre viață, moarte, vis, iubire. Este un tip foarte tăcut, dar care vede și știe mai multe decât credem noi că este el capabil.

În seara aceea am stat mai mult cu el, asta pentru că și el avea nevoie de mine.

- Mihai, îți voi spune ceva, dar te rog să nu râzi de mine.

- Ce s-a întâmplat Matei?

- Am nevoie de cineva căruia să îi spun că îmi place Ana atât de mult, încât simt că trebuie să țin.

Am schițat un zâmbet, îmi venea să râd, dar îi promiseseam că nu o voi face. Cum să îi placă de Ana? Era așa haios când o spunea. Chiar îi plăcea, o puteam citi în privirea lui.

- Păi e simplu, prietene. Te duci, o iei de mână și îi spui.

- Tu ai înnebunit, vrei să îmi rădă în nas? Doar știi cum e Ana!

Ana era o fată foarte deschisă și sinceră, dar foarte tăioasă. Nu puteai să te apropii așa ușor de ea, îți dădea impresia că își întinde sufletul în fața ta ca un covor, dar de fapt adevăratele sentimente și le ascundea foarte bine. Nu o făcea din răutate, pur și simplu asta era ea și trebuia să fii destul de atent cu ea. I-am sugerat să o calce destul de mult pe nervi, încât ea să cedeze și să-l întrebe ce are cu ea și atunci îi va spune. Eu știam că va merge, pentru că la fel îi făcusem și eu, numai că mie mi-a spus că mă urăște și că nu mă poate suferi. Dar la Matei avea să fie altfel. Ei doi se potriveau atât de bine, încât nu avea cum să nu îi placă de el.

Am fost foarte bucuroși să aflăm că veneau Cargo în oraș, asta însemna iar concert, iar distracție. Stăteam toți în fața afișului și săltam de bucurie, închinându-ne zeului neștiut numit afiș.

*

Săptămâna trecea greu și apăsător. Fericirea pe care o aveam în mine pierise, fiind înlocuită de vechiul sentiment de neant și de nonsens. Amintirea Marei era ștearsă și nu puteam regăsi în ea nicio urmă a privirii pline de mister pe care o doream așa de mult. M-am îngropat în cărți, în ideea că voi putea merge mai departe, trăind prin ceea ce citeam. În fiecare dimineață mă trezeam cu vise ciudate în minte, cărora nu le puteam găsi sensul.

Însă timpul nu sta pe loc și vinerea a venit. În drum spre școală ascultam „Friday I'm in love” și un zâmbet ironic mi se așternuse pe buze, era vineri și urma să mergem la concert. Parcă mă simțeam mai bine și parcă și lumea din jur devenise mai colorată sau poate era doar o senzație a mea.

Până seara am stat singur în camera mea și am ascultat Cargo, ca să intru în esență. Gândul că o voi revedea pe Mara îmi dădea curaj să sper că voi putea fi mai aproape de ea. M-am îmbrăcat în grabă, aruncând pe mine un tricou la întâmplare, și am pornit voios către locul unde trebuia să ne întâlnim. Pe drum mi-am imaginat scenariile ale revederii cu Mara, voiam cumva să o impresionez, nu prin hainele sau gesturile mele, ci mai mult voiam ca ea să fie impresionată că mă vede, voiam să simt că i-am lipsit, că ceva o lega totuși de mine. Probabil atunci mi-am pus pentru prima oară, cu adevărat, întrebarea: „Eu ce vreau de la fata asta?”. Ce vroiam? Dacă spun că voiam să mă placă e prea puțin. Nu, eu vroiam ca ea să fie a mea, să împartă cu mine lumea ei, iar toate dorințele și visele ei să fie ale mele. Dar preferam să nu îmi bat capul cu astea atunci, eram prea prins de febra concertului pentru a mă gândi la asta. Vroiam să mă las condus de spontaneitatea.

Ajunseseră toți, mai puțin Mara, așa că ne-am hotărât să mergem înaintea ei. A apărut la un moment dat îmbrăcată ca de obicei cu hainele negre și cu mersul ei legănat. Mi-a tresărit inima când am văzut-o și am avut un impuls de a o strânge în brațe, însă nu am putut, pentru că a fost imediat asaltată de Alexa și Ana. Eu am rămas în spate cu Matei, Suzana, Radu și Mircea. Acum Suzana îi luase locul Anei, dar glumele noastre se opreau la a-i cânta: „Suzana, mi-ai furat banana”. Oricum ceva mai original nu puteam inventa. Se săturase să se tot supere pe noi, așa că a început și ea să cânte, iar toată lumea din față s-a întors și s-a uitat mirată la ea.

După intrarea noastră „gratuită”, căci nu am plătit pentru că ne cheluiserăm toți banii pe bere, ne-am căutat un loc în care să ne terminăm „proviziile”. Pe iarbă era perfect. Aceste momente în care ne așezăm într-un loc pentru a bea sau pentru a cânta mă duc cu gândul la adunările hipioților din anii '60-'70. Ca și ei nu aveam niciodată un scop anume pentru care stăteam acolo, ci pur și simplu ne strângeam la un loc, aparent preocupați de același lucru, dar de fapt cu gândul fiecare în altă parte.

Acum lumea s-a împărțit după cum a vrut. Luca chinuia un șobolan pe care l-a găsit din greșeală și căruia vroia să îi dea foc, dar plânsul Anei, care iubea natura și animalele, ne-a făcut pe toți să îi oprim pornirea sadică. Eu am încercat să mă așez pe iarbă liniștit, însă am auzit în spatele meu o bufnitură: era Alex care sărise din copac și ratase aterizarea. Deși privit din afară, era o mare aiureală pe care noi o percepeam ca pe ceva normal, doar eram parte din ea.

Am stat lângă Mara și Alexa, fiind singurii care nu aveam preocupări anormale. Am discutat despre Dumnezeu, un subiect destul de neobișnuit pentru o seară în care mergeam la un concert rock. Mă așteptam ca Mara să nege orice existență a divinității, cum fac mulți din ziua de azi, dar nu, chiar

era foarte convinsă că ceva superior există și că noi suntem conduși de o forță ascunsă. Și eu credeam la fel, însă convingerea mea era mult mai profundă: pentru mine, Dumnezeu înseamnă Binele suprem și nimic nu este deasupra Lui.

Concertul a început, iar noi ne-am grăbit spre scenă pentru a nu pierde nicio secundă. Ne-am făcut loc printre oamenii care oricum se fereau de noi, de frică să nu-i doborâm. Cargo a început în forță cu „Doi pași în urma ta”, care era melodia mea preferată, nu îmi păsa că ceilalți erau potoliți, eu mi-am desprins părul și am început să dau din cap. La concerte nu îmi pasă că sunt oameni în jurul meu, mă dezlănțui, și un alt „eu” se descătușează. Acel „eu” erau de fapt prejudecățile și ideile preconcepute ale lumii, care atunci țipă din mine. Nu mai îmi pasă de reguli, de etică, de nimic, sunt doar eu și rock-ul, sunt eu, eu liber. Au urmat și alte melodii și grupul s-a consolidat, formând un mare cerc, ca o masă nedefinită de simțire și unitate. Era ceva unic în acel dans care părea banal. Sentimentul acela... simți cum viața îți curge prin vene, picătură cu picătură. Te ții strâns de prietenii tăi și sari, sari și toată lumea sare odată cu tine. Apatii acelui loc, acelui moment, cu fiecare particică a corpului tău și a sufletului. Stăteam alături de prietenii mei și îi vedeam fericiți și furați de muzică. Mi-am aruncat privirea către Mara, care era ca ruptă din altă lume, muzica îi intrase în sânge iar acum își făcea efectul. O priveam printre șuvițele mele blonde și îmi doream să dansez cu ea, să mă prind în lanțul ei și dansul nostru să treacă dincolo de realitate și de material.

*

Fugeam de propriile mele temeri, care știam că mă vor acapara într-o zi, dar doream să întârzii momentul, ca să fiu sigur că pot acumula destulă putere pentru a trece peste. Pe la școală nu am prea trecut decât într-o zi când am venit pentru a ne întâlni ca să stabilim niște detalii în legătură cu o ieșire pe dealuri, cu cortul. Școala era așa pustie, niciun amărât care să treacă pe acolo și să tulbure liniștea, doar erau ultimele zile ale anului școlar. Tot piesajul era în acord cu sufletul meu, ca o proiecție în real a simțirilor mele.

Evitasem atâtea zile să mă gândesc la Mara, dar se apropiase momentul în care trebuia să iau o decizie, să analizez situația cu toată obiectivitatea de care eram capabil. Alexa mă rânise cu indiferența ei, iar Mara îmi înșelase toate așteptările. Eram totuși prea dur. Până la urmă, ce putea fi între ele două decât o apropiere datorată faptului că se asemănau foarte mult. Exagerasem, era clar. M-am dus la locul fetelor, acum că aveam voie să mergem, unde toți mă așteptau. Mara era cu Alexa și vorbeau, dar când m-a văzut a zâmbit și a venit lângă mine.

- Ce e cu tine în ultima vreme? m-a întrebat. Până și băieții sunt îngrijați din cauza ta.

- Nu am pățit nimic, doar că finalul școlii mă face mereu melancolic. I-am zâmbit și am luat-o prietenește pe după umeri, zâmbindu-i în continuare.

Mara a început să cânte la chitară tot felul de melodii. Mă întristam că nu eram eu cel care să viseze alături de ea pe acorduri de chitară, era Alexa cea aleasă de ea. Totuși era și o parte bună în toate astea: cele două se înțelegeau atât de bine, încât era sigur că vor deveni foarte bune prietene. Dar cu mine ce avea să fie? Cine va fi de acum înainte Alexa mea? Cine?

Am plecat împăcat și resemnat. Poate totuși mai exista o mică speranță în toate astea, poate Mara mă plăcea și poate timpul o va dovedi când va fi momentul potrivit.

*

Seara am ieșit la bere cu Matei, care era în culmea fericirii, ieșea în oraș cu Ana și ea îl plăcea la fel de mult. Era frumos ce i se întâmpla, era îndrăgostit. Cât visasem și eu la iubiri fără margini și fără obstacole, dar acum toate păreau niște vise prăfuite și uitate.

Am adormit târziu, cu gândul departe, la vacanță și la ceea ce voi face. Voiam să plec din oraș o vreme, în speranța că voi putea redeveni ce am fost. Voi încerca să mă întorc în timp și să uit totul, începând cu dimineața în care am cunoscut-o pe Mara. Nu eram furios sau frustrat că nu se petrecuse totul cum voisem eu, dar simțeam că se schimbase ceva: o pierdusem pe Alexa și nici nu știam din ce motiv eu eram altul. Mi-am amintit de vremurile în care credeam că orice fată era gata să îmi cadă la picioare. Eram conștient de propriul farmec și știam cum să îmi valorific „potențialul”. Ce colorată mi se părea atunci lumea, dar erau doar măști și imagini. La ce bun să ai farmec fizic de invidiat dacă nu ești capabil să găsești o fată care să te prețuiască pentru ceea ce ești, să nu iubească pletele și bocancii tăi, ci să iubească modul în care tu ești gata să renunți la tine pentru ea.

Am adormit cu aceste gânduri. Dar dimineața a adus cu ea nu numai bagajul care trebuia făcut, ci și noi gânduri de care nu puteam să scap.

Am plecat zgomotoși către dealurile ce înconjurau orașul. Nu știu de ce, dar mereu m-am simțit protejat de aceste dealuri. Când merg în sudul țării, unde este multă câmpie, mă simt ca dezgolit în fața vântului și nu mă pot apăra în niciun fel. Iubeam dealurile, mă născusem cu ele în jurul meu și orice proiecție a viitorului meu era înconjurată de acele dealuri. Poate că între noi și locurile în care ne naștem există o legătură de care nu suntem conștienți, dar care ne va urmări toată viața.

Toți în jurul meu râdeau și cântau, numai eu contemplant viitorul și trecutul, însă am fost trezit de brațul lui Mircea, care a căzut greu pe umărul

meu. M-am prins în lanțul lor și am început să cântăm, iar Matei se chinuia, din mers, să ne acompanieze cu chitara, fetele s-au luat și ele după noi și am creat astfel, ca de obicei, un mare haos.

Am ajuns în poiana noastră, de unde puteam vedea apusul minunat, dar eram în același timp ferțiți de ochii celorlalți. Noi, băieții, am rămas să întindem corturile și să adunăm lemne, în timp ce fetele au plecat după flori. Era atât de cald și atmosfera era sufocantă! Deși ne dezbrăcasem, tot curgeau apele de pe noi. Enervat, Teo a strigat:

- Nu suntem noi fraieri că stăm aici și muncim, iar astea, adică fetele, se plimbă fără nicio grijă, culegând flori? Auzi și tu: culeg flori. Hai să desfacem și noi berea aia.

Acesta era impulsul de care aveam nevoie pentru a ne rezezi toți asupra sticlei care în câteva minute era goală. Revigorați, ne-am apucat din nou de treabă, iar când fetele s-au întors, corturile era deja ridicate. Apusul era aproape, așa că toată lumea și-a întrerupt activitatea și am privit toți culorile soarelui. Iubeam apusul. Mereu mă fascinase portocaliul cerului atunci când soarele apune. Am stat așa strânși de mână minute întregi. Era atâta liniște, cred că nici dacă ar fi murit cineva nu am fi tăcut atât de mult, tot se găsea un Radu sau un Luca să spună ceva sadic și toată lumea să izbucnească în râs. Acestea erau momentele care ne împing către maturitate, ne fac să fim mai profunzi, să înțelegem viața și natura până la esență. Deși uneori părem lipsiți de orice formă de profunzime, sunt clipe în viață când te trezești că trebuie să fii mai mult, trebuie să cauți forțe pentru a înțelege. Este ca și când un duș rece te-ar trezi din somn, asta înseamnă „să îți crească mintea”, cum zicea mama uneori.

Apusul a murit și, odată cu el, a pierit și toată gloria maturității noastre, fiecare și-a reluat firul vieții de unde îl lăsase. În timp ce eu și Mircea ne chinuiam să aprindem focul, fetele s-au dus să se schimbe. Le era cald, așa ziceau ele, eu cred că se schimbau pentru a nu fi cărat inutil toate hainele după ele. Aveau o plăcere în a-și umple bagajele cu tot felul de lucruri fără folos. După ce am suflat până m-am învinețit în foc pentru a se aprinde, a venit Luca cu soluția: a început să facă vânt cu chitara lui Matei, care era acum în culmea enervării. Au început să alerge unul după altul, și toate își reluau cursul obișnuit, adică dezordine totală.

Ne-am adunat toți în jurul focului, de acum ne pierise și pofta de mâncare și de băut, singura preocupare reală era focul, fiecare arunca în el ce găsea, până când s-a transformat într-un adevărat incendiu. A trebuit să aducem crengi verzi și să îl stingem. După toate incidentele periculoase, lucrurile păreau că se liniștiseră și ne-am așezat cu adevărat în jurul focului. Matei a început să cânte la chitară și toată lumea l-a urmat, fiecare în legea lui, și aici mă refer în special la Mircea, care ne uimea mereu cu vocea sa.

În final au apărut și fetele. Printre flăcările galbene am văzut ceea ce nici nu îndrăznisem să visez. Era Mara îmbrăcată într-o rochie hippie foarte draguță și avea flori în păr, era o adevărată Mara, își merita numele, imaginea ei aducea cu ielele lui Eliade. Nu îmi venea să cred, ce o determinase să se schimbe? Nu puteam spune nimic însă, ochii mei străluceau de fericire.

S-a așezat lângă mine și ne-am întins pe spate. Tot ceea ce făceam era din instinct și părea că amândoi eram conduși de aceeași dorință. Uitasem și de foame, și de sete, tot ceea ce vroiam să fac era să o privesc pe Mara, să o privisc și atât, toată existența mea să se rezume doar la a o privi. Totul se spulberase în jurul meu, nimeni nu mai exista alături de mine, doar ea, EA. Deși nu știam ce este, căci până atunci nu o cunoscusem, vedeam în ea o oglindă în care eram eu, însă un „eu” într-o altă culoare, o culoare a ei. Ea îmi aducea ceva diferit, mă descoperea altfel decât sunt eu, mă vedea complet și lipsit de mine. Când priveam în ea, vroiam să mă sparg și să mă recompun în esența ei, în ea. Acum știam ce ascundeau privirile ei, mă ascundeau pe mine. Nu, nu pe mine Mihai. Ascundeau un „el” în căutare, îl căuta pe cel care să îi dea curajul de a zbura.

Stăteam lângă ea, dar nu îi spuneam nimic, nici nu era nevoie, înțelegea ea totul, de parcă o conexiune se formase între sufletele noastre. Puteam înțelege că și ea simțea la fel și că știa tot ce gândeam doar privindu-mă în ochi. Mă uitam la ea printre firele de iarbă, era atât de frumoasă în lumina focului, i-am trecut mâna prin păr iar ea a zâmbit. Erau gesturi simple, care ascundeau simțiri mult mai profunde.

„Iarbă prin păr, pe obrajii ei și pe ochii căprui, ce plângeau la Zei”, l-am auzit pe Matei cântând. Niciodată nu simțisem muzica atât de vie în mine. Poate pentru că era și Mara acolo și simțeam că fiecare acord, fiecare cuvânt i-l spuneam ei, și ea înțelegea și se bucura. Am rămas unul lângă altul ținându-ne de mână mult timp, până târziu în noapte... până dimineată.

...văd mâna mea mai mică decât cu amândoi.

RALUCA-MIHAELA MAFTEI, Coroana Inocenței

După încă o zi de școală, încărcată și extenuantă, mă grăbesc să ajung cât mai repede acasă. Părăsesc curtea liceului și continui să merg pe alea dintre blocuri, pe care o străbat mereu pentru a scurta din drum.

Afară e cald, soarele mă orbește și se reflectă în fiecare frunză și fir de iarbă. Aerul este din ce în ce mai greu de respirat și un fior mă cuprinde deodată. Încep să simt mirosul florilor de castan, căci mă apropiu de parcul unde adesea îmi plăcea să-mi pierd după-amiezile răsfoind romane, în zilele călduroase de vară și de care mă leagă atâtea amintiri, încă din primii ani ai copilăriei. Brusc, îmi trec prin față multe scene și îmi amintesc cum mă jucam alături de prietenii de la bloc. Acum ei se îndreaptă pe drumuri diferite, însa cu toții păstrăm legătura și ne bucurăm mult să ne revedem.

Astfel gândurile și grijile cotidiene care mă apăsau pe drumul obositor spre casa sunt înlocuite de aduceri-aminte; continui să-mi port pașii tot mai ușori pe străduța din jurul parcului plin de castani înfloriți. Neobișnuit, mi se pare ca peste tot nu sunt decât pomii care își scutură mănunchi de fluturi albi și mov, ce se ridică în bătaia unei adieri fierbinți în căderea lor pe iarba verde și fragedă. Îmi zic :”Nu este nimic în imaginația mea, totul pare atât de real!” Deschid ochii mai bine și văd la capătul aleii, stând pe o bancă, un bătrânel îmbrăcat sărăcăcios și neglijent. Îmi pare cunoscut chipul lui...pe care se văd atâția ani de muncă și atâta suferință. Caut în buzunar și găsesc câteva monede;sunt ultimii mei bani. Îi scot și îi țin strâns în pumn. Mă apropiu de dânsul, întind mâna și încerc să-i caut privirea. Cred că s-a obișnuit să fie mereu singur și a renunțat să-și mai adune puterile să câștige încrederea și sprijinul cuiva. Îl privesc în ochi și îi spun cu un glas plin de compasiune:

- Mi-ar plăcea să-ti ofer mai mult, dar aceștia sunt ultimii mei bani pe care îi mai am. Poate altădată...și-mi cobor privirea înspre pământ.

Bătrânelul nins de vremuri îi primește și-mi zice:

- Mi-ai oferit puținul tău fără ca eu să-ți fi cerut ceva. Se vede că ai un suflet bun, lucru din ce în ce mai rar de găsit la tinerii din ziua de azi. Am și eu ceva pentru tine...și vreau să-mi promiți că nu o să te schimbi niciodată!

Bătrânelul scoate din buzunarul de la piept al jachetei pe care o purta peste umeri, o lupă de sticlă pe care mi-o pune în palmă și spune:

- E ceva simplu, dar pentru mine e lucrul cel mai de preț. Dacă vrei să cunoști lumea cu adevărat, primește și folosește acest dar al meu!

Mi-am continuat drumul, grăbindu-mă spre casă. Mă așez în pat și încep să reflectez aspra întâmplărilor. O carte stătea deschisă pe masă, uitată de ceva vreme. Mă apropiu de ea si citesc câteva frânturi cu voce tare. Deodată îmi aduc aminte de întâlnirea din parc. Scot lupa din ghiozdan și o stu-

diez curioasă. Între timp Petic, cățelușul meu jucăuș, venise lângă mine. Apropii lupa de rândurile din carte și deodată:

Totul strălucește în jurul meu cu sclipiri de diamant. O insulă mare, o insulă cu un numai special, se numește Fantezia-nume predestinat, tărâm al idealurilor și al fericirii. Marea de culoarea azurului emană reflexe metalice, în contopirea lor cu razele dulci ale soarelui. Aerul are un miros plăcut, cu arome florale. Țărnul mării este scăldat de valurile generatoare de prospețime și energie ale acestora. Nisipul ce-l simt sub pașii de dorința descoperirii necunoscutului, este atât de fin, iar senzația este una de plutire pe nori, atât de ușori îmi simt pașii. În Zare, cerul albastru se contopește cu verdele smarald al palmierilor. Simt o căldură puternică, dar nu este una ca cea pe care o cunosc, pentru că nimic din lumea aceasta nu m-ar putea face să mă doară. Aici domnește pace, fericire, armonie și elementul principal, iubire...

Mă apropii de Petic să am siguranța că ceea ce văd nu este numai un vis. Acesta mă privește blând și se așază lângă piciorul meu. Deodată, adulmecă ceva și se îndepărtează cu pași repezi. Într-o clipă îl ajung.

-Petic, de ce ai fugit de lângă mine?

Drept răspuns îmi arată o scorbură. Ciudat e faptul că nu arată precum gura unei nopți de iarnă înfrigate, ci răspânda raze ce se contopeau cu nisipul mărunț și lucitor.

Cu inima prinsă într-un clește mă apropii, întreg corpul era invadat de teamă, numai curiozitatea nestăpănită nu mă lăsa să mă opresc. Privesc înăuntru și constat că lumina se răspânda de la o frumoasă floare albă ce avea un miros special. Mă apropii, o ating și fără să vreau o rup. Totuși mă bucura faptul că am să o scot din locul acela ferit de soare. Deodată simt cum pământul îmi fuge de sub picioare, Petic scoate un lătrat speriat și se aude o voce, de undeva, din necunoscut:

- Rupând această floare, ai distrus echilibrul pe insula Fanteziei, căci ea susține armonia și pacea. Acum totul va fi un haos, toate florile se vor ofili, vietățile vor suferi, iar discul de foc nu va mai binecuvânta insula cu razele lui mângâietoare. Si oamenii vor suferi, căci nu se vor mai putea bucura de darul Copilăriei.

- Vai, nu! Nu se poate! Cum să nu mai avem Copilărie?

- Acestea sunt consecințele faptei tale...

- Nu aş putea cumva îndrepta greșala făcută?

- Există doar un singur mod, dar trebuie să îndeplinești niște condiții...

- Spuneți-mi care sunt acelea!

- Ca să poți rupe legământul trebuie să ai sufletul curat, căci doar așa poți culege boabe de rouă de pe malul celălalt și să împletești o frumoasă cunună.

- Voi încerca, promit!...rostisem cu glasul aproape stins.

Dându-mi seama că am greșit, ies din scorbură plângând. Mă simțeam vinovată și mai ales mă gândeam cum să împliesc acea cunună, căci de cules boabele nu era așa de greu. Mă așez la umbra unui arbore. Petic se învârtea neastâmpărat în jurul meu ca și când ar fi vrut să-mi spună ceva, dar nu-mi puteam da seama ce. Deodată trei fluturași cu aripile colorate armonios se opresc în fața mea.

- Nu mai plânge, copilă! îmi rostesc ei blând.

- Aș vrea să mă liniștesc, dar nu pot pentru că mi-am însușit un lucru ce nu era al meu și acum trebuie să plătesc pentru asta...

- Spune-ne ce putem face pentru a te ajuta.

- Tocmai am rupt floarea din scorbură și acum trebuie să împliesc o cunună de boabe de rouă de pe malul celalalt. Problema e că nu știu cum să ajung acolo.

- Noi te putem ajuta. În seara aceasta te vom plimba pe deasupra apei și astfel vei ajunge la florile de unde trebuie să culegi boabele.

- Ooo da! Vă mulțumesc...vă mulțumesc...

Nici nu adormise soarele bine, că fluturașii erau deja la locul de întâlnire. Întinzându-mi un cufăr, îmi rostesc:

- Uite, aici vei pune boabele culese și acum hai să pornim la drum, căci Petic ne va aștepta aici!

În drumul spre locul cu pricina, în inima mea izvoră o rază de speranță. Ajunsă acolo parcă întreaga natură îmi zâmbea, deși era un pic adormită. Cu grijă am umplut cufărul cu boabe de rouă și m-am îndreptat spre fluturași. Noaptea se instalase peste întreg ținutul până am ajuns din nou la Petic, care ne aștepta nerăbdător.

- Bine! Acum odihnește-te, mâine dimineața cununa va fi gata.

Din cauza oboselii acumulate întreaga zi, am adormit repede, cu Petic lângă mine.

...Soarele îmi alina obraji și din cauza luminii deschid ochii. Se făcuse ziua și am constatat că fluturașii dispăruseră. Lângă mine strălucea o minunată coroniță ce-mi umplea sufletul de bucurie. O ridic ușor și mă îndrept cu sufletul la gură către misterioasa scorbură. Cu teamă o pun în locul florii rupte.

- Văd că ți-ai îndeplinit promisiunea. Acum Fantezia este salvată și omenirea se poate bucura din nou de Copilărie.

Tresar brusc. Deschid ochii. Cartea stătea nemișcată, pe masă, cu paginile răvășite, iar corpul îl simțeam amorțit. Oare totul fusese aieva? Oare salvasem într-adevăr omenirea? Dar totuși, totuși lupa nu mai era pe masă...

NICOLEȚA LILIANA CIOBANU, Să ucizi e atât de ușor... să reinții și mai ușor

Nuvelă atipică

Își aprinse o țigară și mai ceru un whisky dublu. Barmanul îl privi nervos, dar nu-l putu refuza... la o adică, cu toate că tânărul era un străin dubios ce intrase în bar și se așezase departe de ceilalți, nu putea să-l dea afara – era un client de care doar el știa câtă nevoie avea. Privi în jur și văzu aceleași fețe de zi cu zi, care cereau o bere ieftină sau un lichior și zăceau toată ziua în fața lui. Asta nu prea era afacere, își zisese el de mult, dar, din păcate, nu prea avea alte opțiuni în acel orașel uitat de Dumnezeu în mijlocul deșertului. Los Angelesul era la doar 150 de km... de zeci de ori se gândise să închidă barul și să-și încerce norocul în locașul îngerilor, dar îi era frică de necunoscut, de riscurile ce puteau apărea, îi era teamă de eșec... de încă unul, căci viața lui fusese un lung șir de eșecuri, de lovituri dureroase pe care le primise de la destinul-i potrivit... și toate acestea, de la acel divorț nenorocit și dureros, care-l lăsase falit, fără copii – singura bucurie zilnică a vieții – și pe drumuri.

Așa că scâpă un oftat prelung și-i mai turnă tânărului încă un whisky dublu, al patrulea din dimineața aceea.

Tânărul își stinse țigara și sorbi licoarea cu sete. Măinile îi tremurau... emoție, frică, oboseală? Nici el nu știa exact. Tot ce simțea acum era metalul rece din buzunarul hainei. Era cald în bar, dar el tot simțea răceala armei pe care o cumpărase în urmă cu câteva zile din Los Angeles. Intrase furios în magazinul acela de arme și ceruse vânzătorului, ce-l privea îngrozit, o armă ușoară, dar care să facă un cât mai mare dezastru, fără prea mult efort. Îl încântaseră detaliile tehnice pe care omulețul de la teștea i le furnizase cu jumătate de gură. O cumpărase cu bani cash și, părăsind magazinul, realizase că poliția va primi un telefon peste câteva zile, după tragedie, de la acel vânzător. Era o armă rară, sărea în ochi și nu se îndoaia că batrânelul ar fi dorit să-l știe desconfinat. Când îi ceruse un act de identitate nu schițase niciun gest și i-l înmânase degajat.

Acum însă zăcea în orașelul ăsta uitat de Dumnezeu, în barul ăsta nenorocit și aproape gol, cu urma în buzunar, cu sângele clocotind în el – efect al băuturii pe care o tot îngurgita de o jumătate de oră – și nu știa dacă era timpul... mda, dacă era timpul să moară... Acesta era singurul său gând de când părăsise orașul îngerilor: să moară, să-și zboare creierii într-un loc unde nimeni nu ar fi putut să-l identifice. Pe drum aruncase actele în deșert, valiza cu haine în mlaștina aia împuțită de la marginea orașului și-și făcuse

intrarea doar cu ce avea pe el, la volanul aceluia hârb furat dintr-o parcare. Era un om fără identitate pentru locuitorii acestui orașel, fără vreo posibilitate de a o afla, era un NIMENI... exact ce-și dorea...

Privi în jur: barul era destul de sărăcăcios, avea un aspect de tavernă împuțită, așa cum se găseau zeci în ghetourile de la marginea Los Angelesului. Căuta cu privirea un chip, o privire cât de cât umană, ceva, cineva care să-l determine să nu-și ducă până la capăt hotărârea.

La intrarea în bar, în stânga, la o măsuță dărăpănată, zăcea un bătrânel tremurând, cu o sticlă de rachiu în față. Părea că plânge dar, privindu-l mai atent, își dădu seama că suferea de ceva. Acel tremurat nu se oprea, era ceva dat de o boală dintr-aceea groaznică, despre care auzise că e tipică boxeurilor împătimiți. Toată viața luptă în ring pentru glorie, încasează sute de pumni în cap pe meci, sperând că într-o bună zi viața le va zâmbi și vor ridica deasupra capului o centură de aur, de diamante... Dumnezeu știe din ce, dar numai glorie să fie. Și după ani în șir de lupte sângeroase, de bani puțini, de pariuri pierdute, privind în jur și realizând bogăția și opulența agenților și promotorilor care-i susțin și care mereu îi puneau să piardă motivându-le că drumul spre victorie trebuie presărat cu sacrificii și compromisuri – ei bine, abia atunci le venea mintea la cap... dar prea târziu... bolile specifice meseriei își făceau apariția și ravagiile fizice și mentale puneau stăpânire pe acele corpuri distruse și secate de orice picătura de energie. Sfârșeau în stradă, cerșetori, vânzători de ziare sau simpli hamali, mereu în mizeria și sărăcia de care încercaseră să fugă toată viața.

Zâmbi amar și îl privi pe bătrânel cu compasiune... încheieturile zdrobite de pumnii dați în ring îi confirmară acest joc al deducției. Începea să devină interesant... când ei se iubeau, mereu își propuseseră un astfel de joc... să intre într-un bar și să înceapă a ghici cu ce se ocupă fiecare, ce era în viața lui, ce îl frământa... dar nu reușiseră să pună jocul în aplicare, căci nenorocirea îl lovise, și acum... zăcea singur aici...

... mai ceru un whisky, luă paharul și se așeză în fața bătrânelului: „ai fost boxer, ai rămas falit, nevasta te-a lăsat, copiii te-au renegat, iar acum îți plângi singur de milă, sperând ca poșirca asta nenorocită să te ducă într-un paradis pe care ești conștient că nu-l meriți...”, aruncă tânărul prima replică... „Dar... ahh, de unde, de unde știi?”, bâigui plin de sudoare bătrânelul”. „Se citește pe tine, patetică ființă, că viața te-a înfrânt... recunoaște că ai pierdut și, cine știe, poate pe lumea cealaltă, El te va ierta... ha, ha... stai liniștit, nu cred în El, te tachinam, biet bătrân nebun ce ești... uită-te la mine: par eu un om ce mai crede în Dumnezeu și toate prostiile ce țin de el? Spre deosebire de tine, am o altă vârstă și o altă putere de recunoaștere a tragediei: nu am așteptat o viață să conștientizez că nu am rost pe lumea asta și am venit aici să mor... dar privindu-te pe tine, văd că moartea e mai nece-

sară în cazul tău decât la mine... așa că mă voi gândi serios dacă mă voi sinucide sau doar îți voi zbura ȚIE creierii ăia nenorociți în mizeria asta de cârciumă!” „Eu, nu, eu... sunt... ah”, bâigui bătrânelul, înghețat de frică și căscând ochii mari la tânărul acela ce stătea în fața lui, cu un rânjel hidos și forțat... îl surprindeau ochii ce păreau plini de candoare și nu înțelegea nepotrivirea din vorbele lui cu privirea aceea ce tânjea după viață, dragoste și remuşcare... „Eu... nu vreau să mor”, reuși el să spună... „Mă mai gândesc, bătrâne”, urlă tânărul și se ridică pornind spre bar... mai ceru un whisky dublu barmanului din ce în ce mai nervos și privi iar încăperea aceea prost luminată, spre o altă victimă a terorii sale psihice.

Ochii îi căzură pe cuplul acela între două vârste, ce se privea cu scârbă la masa de lângă intrarea spre toaletă... încercă o nouă deducție... ea îl privea cu scârbă, el cu ură... amândoi beau din aceeași sticlă încălzită de bere și din când în când oftau... mda, un cuplu prăfuit de vreme... măcinat de drame, scufundat în rutina mizerabilă a vieții lor anoste... corpurile lor urlau a durere înăbușită în suflute, cearcănele mari și profunde trădau lungile nopți de insomnie și certuri interminabile... „Mda”, își zise în sinea lui, „ăștia sigur sunt un cuplu dintr-ăla nenorocit, în care s-au chinuit toată viața unul pe celălalt și nu a avut vreunul din ei curajul de a spune «gata, să o luăm fiecare pe drumul lui!»”. El avea trăsături interesante, accentuat masculine, barba nerasă de trei zile, niște ochi mari și frumoși în care, dacă te adânceai pentru o clipă, puteai citi la nesfârșit pasiuni și iubiri nenumărate. Ea părea mai bătrână, dar nu urâtă. Avea ceva dramatic în înfățișare: parcă toată durerea din lume se acumulase în sufletul ei, apoi erupsese pe întreg corpul-i, într-o sumedenie de riduri, cearcăne și tumefieri ale feței. Peste toate acestea însă se citea o delicatețe și o distincție pe care uitase de multă vreme să și le mai cultive.

Se apropie hotărât de ei, își trase un scaun de la masa alăturată și se așeză. Cei doi tresăriră, dar rămăseră calmi și cu ochi triști îl priveau acum pe acel tânăr nervos din fața lor... „Hei”, tună tânărul, „voi sunteți cel mai patetic cuplu pe care l-am văzut în orașelul ăsta nenorocit...” „Te putem ajuta cu ceva?”, bâigui bărbatul, puțin surprins de reacția tânărului, dar neschițând vreun gest mai speriat. „Gura, ticăloșilor!” urlă iar tânărul. „Azi este ziua mea, azi toată lumea ascultă ce am eu de spus, nu sunt dispus a face vreo concesie în favoarea dialogului civilizată, azi am venit aici să mor, dar văzându-vă pe voi, nu știu dacă aș face un bine lumii sinucigându-mă sau luându-vă vouă zilele astea spurcate, pe care cu greață le trăiți. Tu, de pildă, bag mâna în foc că pe vremuri, când erai tânăr, ți-au plăcut femeile la nebunie, zeci de femei ți-au trecut prin brațe, le iubeai pe toate cu aceeași pasiune fizică, dar erai un don juan, nu-ți rezervai sufletul și inima pentru niciuna. Le ofereai plăceri de nedescris, le subjugai mințile și corpul, apoi treceai

cu ușurință la următoarea victimă, lăsând în urmă durere, lacrimi și iubiri neîmpărțite. Într-un fel, nu erai prost intenționat, adorai plăcerea și o ofereai oricui și oricând doreai. Te considerai creat pentru acest rol, iar nenorocitele alea flămânde după plăcere și dragoste acceptau totul, ba dimpotrivă, te încurajau. La un moment dat, te simțeai pierdut în această lume, faceai aceleași lucruri zi de zi, din reflex, fără să mai simți ceva plăcut, deveniseși o simplă mașină care-și exercita rolul pentru care fusese creată în această lume... până când... până când, idiot ce ești, te-ai îndrăgostit! Ha, ha... ești un biet prost... îți trebuia dragoste? Doar aveai dragostea lor, a tuturor, nu trebuia să o oferi și pe a ta... sentimental îndobitocit ce ești. Ai întâlnit-o pe femeia asta, ți-a subjugat inima cu un simplu zâmbet de fecioară și ți-ai semnat printr-un simplu «da» nenorocirea pentru tot restul vieții. Visai la o fericire veșnică alături de ea, la iubire paradisiacă, la copii frumoși și viață liniștită. Te-ai înșelat! La prima ceartă mai aprinsă ai căutat refugiu în brațele vechilor himere și fantasmă care abia te așteptau. Una, ai zis, una singură și apoi poate o să fie mai bine între voi... dar una e întotdeauna doar începutul... apoi încă una, iar una... și tot așa... până la tragedie. A fost de ajuns să te prindă o dată, apoi toată viața v-ați rezervat-o chinurii reciproce... de ce? Pentru că ea nu avea puterea să ierte, era prea slabă, dorea răzbunare, cu aceeași monedă, dacă se putea. Pentru ea nu mai contau remușcărilor și lacrimile tale, nu mai conta că ai încercat și reușit să te schimbi. Nu! Pentru ea, tot ce conta era să te știe lângă ea și să te vadă cum urla de indignare, scârbă și durere, toate contopite într-un amestec greșos care vă macină de câțiva ani buni. Tu nu ai curajul să fugi departe, deoarece sufletul îți este încătușat pe veci în ochii ei mari și copilăroși, iar ea... ehe... ea te iubește și te urăște... nu s-a hotărât doar într-o singură direcție și nu se va hotărî vreodată, câte zile va avea... de ce? Uită-te la ea... e prea slabă sufletește să te accepte așa cum ești și să înțeleagă că dragostea eternă are și defecte. Nimic nu e perfect pe lumea asta, nimeni nu poate primi garanții pe veci. Dacă ar fi așa, nu am mai fi oameni, nu ar mai fi viață... ar fi doar o teoremă a vieții, pe care nu trebuie vreodată să o demonstrezi, deoarece așa ți se dă și trebuie să o iei ca atare. Vorbesc prea mult? Vă văd groaza din suflete care vi se revarsă pe fețe. Am dreptate, nu? Ha, ha... se pare că va trebui să aleg între voi și nenorocitul ăla bătrân de vis-a-vis...”, urlă tânărul și se ridică iar, îndreptându-se spre bar. Cuplul privea silueta aceea hotărâtă cu o groază de nedescris. Uimirea se amesteca pe fețele lor în această groază și nu înțelegeau cu cine aveau de a face, cine era străinul acela ce știa totul.

„Încă unul”, țipă către barman, gătit de efortul aceluia discurs. Barmanul se uită fix la el și îi spuse: „Ești diavolul, nu? am auzit totul... și cu bătrânelul... și cu nenorociții ăia doi... îi știu de câțiva ani, de când am

aterizat în această magherniță... ai dreptate în privința lor... nu poți fi decât diavolul... Dumnezeu nu ar ucide pe nimeni...”

„Crezi tu, barmane? Zici că Dumnezeu nu ar ucide niciodată... hm... poate că nu la modul cum o voi face eu, dar el ucide mai rău, mai dureros, el îți lasă cicatrici sângerânde și dureroase toată viața în inimă, în suflet, în conștiință. El ucide lent și decisiv. Te face să-ți simți moartea asta nenorocită ani de zile la rând, încerci să te vindeci de moartea-ți, dar eșuezi în a-i intensifica durerea și durata. Uită-te la tine, nenorocitul: de ani de zile mori cu zile în spelunca asta împutiță, visezi cu ochii deschiși la copiii tăi și la nevasta care te-a părăsit după ce ți-ai pierdut slujba din oraș. A fugit cu primul bogătaș ce i-a ieșit în cale, iar pe tine te-a lăsat la mâna lui Dumnezeu... iar el te-a ucis mișelește și fără să se gândească de două ori... ți-a purtat pașii în deșert, în orașul ăsta lipsit de viață și viitor, și te-a înmormântat aici... după tejeheaua asta găunoasă, servind alte victime ale maniei lui, zi de zi, ca să nu uiți o clipă că ești un biet suflet sclav al deznădejzii pe vecie...”

„Hey, ticălosule, ieși afară din barul meu”, urlă barmanul terifiat de spusele alea... „Nu poți fi decât diavolul, decât diavolul...” bâigui el și se prăbuși pe scaun.

Tânărul bău până la fund whisky-ul, își verifică arma, era tot acolo în buzunar, iar răceala oțelului se simțea și mai puternic, parcă îl striga. Se îndreptă spre toaletă, se spală pe față și privi în oglindă, curios, nu mai vedea durere, lacrimi, ură, mânie, deznădejde... nu mai vedea nimic, nici măcar motivul ce-l împinsese la această decizie, în acest deșert, în acest orașel. Zâmbi amar, gândindu-se la ultima jumătate de oră. Își aprinse o țigară, trase cu poftă, se gândi că ar trebui să-și schimbe jobul – își descoperise un alt talent – încarcă arma și ieși din toaletă.

Trei zile mai târziu...

Titlurile din ziarele din Los Angeles abundau în știri despre tragedia din deșert: cinci victime, împușcate brutal, niciun suspect, niciun motiv... mister total... Peste câteva săptămâni, poliția avea să claseze cazul... din lipsă de dovezi.

Două săptămâni mai târziu...

Toate televiziunile se băteau în știri despre noul clarvăzător ce apăruse în Los Angeles... o nouă vedetă se năștea pe micile ecrane...

Morala: Câteodată, în viață, trebuie să ucizi pentru a renaște. Ce să ucizi? Asta depinde de fiecare...

ELENA MIHAELA MARCU, Viki are febră!

O zi ce a început banal... și un telefon de la Ivona...

Discutăm banalități ca de cele mai multe ori, ne face plăcere doar să ne auzim; distanța dintre microbuzul în care mă află eu în drum spre Moinești și mașina Ivonei care circulă sute de kilometri zilnic în jurul Sibiului e nesemnificativă, povestim de parcă am fi față în față și de ce nu și cu ceașca de cafea în mână, zeci de minute. Ne lăudăm cu isprăvile copiilor și cum ei ne dau de fiecare dată subiecte ample de discuție și dezbateri de-ar fi invidioși pe talentele noastre oratorice organizatorii de congrese, nu mai prididim cu povestitul...

- Și ce-ați făcut duminică? întreb. Bine, răspune ea, am petrecut, am mâncat tort...! – pauză, trebuia să sesizez că urmează ceva „drăguț” dar ce să spun, nu prea mă așteptam și totuși am procesat informația: suntem în noiembrie, nunți, botezuri nu are, ne-am văzut în urmă cu o lună și mi-ar fi spus, ea e născută în ianuarie, Viviana în februarie, Tudor în septembrie și continui așa cu fratele, cumnata ei, am o scăpare în ce privește tatăl și cred că am găsit răspunsul, dar asemeni mie are o familie numeroasă, mulți veri, unchi și mătuși, spre norocul ei are bunici în viață, ceva prieteni buni...sunt deci multe opțiuni, așa că nu pot decât să pun întrebarea pe care o așteptă, indiferent în ce formă o îmbrac.

- Cine-a fost sărbătoritul?

- Păpușa Viviane!

- Poftim? ceilalți călătorii întorc capul către mine, mă fac mică și încerc să nu mai atrag atenția, dar creierul meu procesează... aud bine, înțeleg limba, deci cred că ce-am înțeles eu coincide cu ceea ce a spus ea... a fost ziua păpușii (și cred că ar trebui să folosesc majuscule – are zi de naștere, parte de o petrecere)

- A fost ziua păpușii! zice ea reproducând ceea ce eu în gând spuseseam.

- Și a fost nevoie de tort? pun o întrebare stupidă, clar, aniversare fără tort mai rar.

- Aniversare fără tort mai rar! replică ea și încep s-o bănuiesc că mi-ar citi gândurile, sau poate mă tâmpesc, gândesc cu îngrijorare – pun întrebări tâmpite și stupide.

- Văd că-i ții hangul nu glumă Viviane!, replic, ai dat în mintea copiilor!

- Ai să vezi tu când va avea Vero (numele de alint al fiică-mi, prescurtare de la Veronica) 5-6 ani, sau poate mai devreme!

- Nicio șansă! – gândesc, tort păpușii?... n-o duce pe ea mintea la așa ceva...

Râd, e clar, nu mai reușesc să mă abțin, călătorii din microbuz, fără a încerca să ascundă că au tras cu urechea- de parcă mai era nevoie la cât de tare vorbesc, am plămâni buni și corzile vocale de asemenea- chicotesc. Râsul meu îi molipsește și pe ceilalți, râdem de-a-binelea, dacă aș fi acasă cred că aș încerca chestia aceea cu tăvălitul pe jos.

- Nu râde, până aici a fost cum a fost, nu-i așa greu să faci tort, dar când a fost să-l mâncăm m-a trimis să mă schimb... chipurile nu eram la țol festiv...

- Și erai?

- Nu! normal, eram în familie, dar asta nu-i un motiv să nu te îmbraci duminica la amiază, în casă, elegant pentru ziua păpușii!

- Ai dreptate, spun, tu știi mai bine decât mine, doar ai avut parte de așa ceva! ne luăm la revedere cu regrete, după mai bine de 40 min. Eu am ajuns în Bacău, trebuie să cobor, iar ea a ajuns în fața cabinetului medicului și trebuie să între... Cobor râzând, zăresc urme de regret pe fețele par-tenerilor de călătorie, dar, asta e ! Râd în continuare și credeți-mă că am râs o săptămână și aș mai fi râs dacă într-o seară... după o zi ce a început banal... și promitea să se sfârșească asemenea, nu mi-aș fi primit lecția...

ora 19 și câteva minute – Ce bine e să te relaxezi după o zi de muncă îmi zic ...ar merge și o baie fierbinte, dar mai am de lucru. Mă resemnez și mă aflu în studiu, încerc să pregătesc câteva materiale pentru ora de consiliere de mâine, îmi place să citesc și asta mă destinde...

- Mami, Viki are febră!

- Sărăcuța! răspund și mă întorc la cărțile mele.

Copilul nu se lasă, e hotărât să îmi atragă atenția.

- Mami, Viki are febră!

Câtă insensibilitate din partea mea gândesc, cum pot face copilul să sufere, așez cărțile lângă mine și mă decid să îi acord atenție.

- Bine mami, hai să vedem ce putem face... Are febră spui? și încerc să-i acord bolnavei un soi de zâmbet de compasiune, dar nu prea reușesc. Nu vreau să mă considerați insensibilă, dar nu știu cum a putut Vero face o pasiune pentru Viki. Înțeleg că e păpușă, sau aduce a așa ceva, știu că toți copiii personifică jucăriile și uneori se atașează de ele ca de membrii familiei dar, totuși, de ce ea ? are o păpușă de firmă (nu dau nume începe cu B și se termină cu e) care e și fotogenică și pe deasupra costă cât o pereche de cizme de piele, tot de firmă, desigur, și încă o duzină de alte păpuși – câteva foarte frumoase, trimise de mătușa fetiței din Italia și niciuna nu a primit un nume, dar ce să faci, ce pot spune cu certitudine despre fiica mea e că are gusturi ciudate la jucării- se joacă cu capacele de la bidoanele de suc, cu prosoapele de față, la 1 an îi plăceau oalele din bucătărie, așa că m-am consolată de multă vreme în privința asta. Și să ne întoarcem la Viki care

e o combinație între o păpusă și un recipient, da am spus bine, are forma unui ou mare cu roți unde se aflau inițial piese gen lego, șiretul de rigoare și capul-capac pe umeri, sau cum s-o numi chestia aia. Dacă privești capul – capac, care de cele mai multe ori e plasat, fără corp desigur, strategic de copil în diverse locuri ai putea zice că e totuși draguț chiar într-o ureche cum e, căci pe cealaltă și-a pierdut-o în ziua în care ne-a trecut pragul, la aniversarea Veronicai de 2 ani, probabil de emoție, copilul nefiind implicat în nici un fel, ca întotdeauna, jucăria s-a stricat „singură” – să o citez pe fetiță și nici ea nici prietena ei, care i-a adus-o cadou, nu au nici un amestec.

Ce inima largă are fiica mea, mă gândesc, dacă încape în ea și hidoșenia asta scuzați-mi expresia, auzi, tocmai ea să concureze cu mine la iubirea junioarei, și cât de afectată-i mititica că Viki are febră... Intru în jocul copilului, de dragul lui evident, că „păpușii” i-am pus gând rău- o prind eu, vede ea când e Vero la cămin, dar până atunci...

- Ar trebui să-i dăm ceva să-i treacă! zic eu aruncându-i păpușii de data asta o privire caldă, plină de compasiune, cursurile de actorie din școala generală dau în sfârșit roade.

- Mami, dă-i mneam-mneam, e bun și-i trece! decretează șefa și ar fi cazul să mă execut. Așa că mintea începe din nou să proceseze: medicamentul copilului costă destul și în plus nu mai este mult în sticlută, dacă i se face rău și ei ? ce-i dau ?...încerc să induc în eroare mica doctorița cu o seringă muiată în medicament dar cu un conținut ridicat (95%) de apă și îmi reușește. Zâmbesc, am câștigat, gândesc aruncându-i o privire superioară păpușii – să o numesc așa totuși, îți vin eu de hac definitiv, mai așteaptă tu câteva zile, zâmbesc iarași crezând că am rezolvat problema.

ora 19 și 15 minute – Ce bine e să te relaxezi după o zi de muncă îmi zic ...ar merge și o baie fierbinte dar mai am de lucru. Mă resemnez și mă aflu în studiu...

E destul de greu să te concentrezi asupra lecturii dacă îți distrag atenția scene duioase. Veronica leagănă hidoșenia și-i cântă ceva în surdină, din când în când îi verifică febra punând mânuța ei mică pe fruntea pacientei, o întreabă duios: - iti mai e lău? Primește, cred, răspuns pentru că vine replica: - da, te înțeleg! Off!... Și suspină de țî se rupe sufletul, nu alta. Mă stăpânesc să nu dezvolt sentimente de gelozie în ce privește păpușa și pe deasupra nu vreau să-i dau satisfacție... Da, cred că am o problemă sau încep să am, îmi zic, oare n-am nevoie de psiholog? După 4 ani de Psihologie, la zi desigur, un an de profesare, nu cunosc decât câțiva peste o suta...dar pe mâna cui m-aș lăsa? Da, cred că am o problemă, sau încep să am, imi zic, oare cum de m-am gândit să merg tocmai la psiholog? Nu! încă fac față situației, totul e sub control, nu pot fi geloasă pe papușă...sau pot? dar nu sunt, sunt doar surprinsă...

ora 19 și 20 minute – Ce bine e să te relaxezi după o zi de muncă îmi zic ...ar merge și o baie ferbinte dar mai am de lucru.

Fetița se îmbracă, își trage o gecuță pe ea, își pune căciulă, o învește pe Viki într-un prosop și mă decid să intervin când o văd că se luptă cu pantofii – nu are încă 3 ani și nu se încălță singură.

- Ce faci iubita? Pleci undeva? e evidentă intenția dar încă nu înțeleg unde și de ce singură? ea și la baie merge însoțită de când nu mai merge lumina.

- Mami, Viki are feblă!

- Săracuța! răspund și intenționez să mă întorc la cărțile mele, dar fetița-i îmbrăcată, păpușa –i împachetată...

- Melg cu ea la doctol. Îmblacă-te! Decretează șefa și ar fi cazul să mă execut. Așa că mintea începe din nou să proceseze: cum la doctor? adică D...O...C...T...O...R? Mă uit la ceasul de pe perete de parcă ar cunoaște el soluția. E trecut de ora 19 la dispensarul de la colțul blocului e închis, aș fi mers să fac hatârul copilului, zâbeam doctoriței, speram să înțeleagă, mă recompensam pentru înțelegere dar așa? să merg la Urgență? Dumnezeu! parcă și văd titlurile ziarelor locale de mâine PÂNĂ UNDE DUCE IUBIREA UNEI MAME! UN PSIHOLOG ÎSI DUCE FIICA LA URGENȚĂ PENTRU CĂ PĂPUȘA ACESTEIA ARE FEBRĂ! și să te ții comentarii...am șanse să ajung celebră, nu asta mi-am dorit încă din copilărie?...poza mea in ziare! apoi poza Veronicăi! dar și poza hidoșeniei? Și la spital, parcă văd cum medicul de gardă își va chema toți colegii să vadă una nemaivăzută, vor zâmbi cu înțelegere copilului, iar în ce mă privește... nici nu vreau să mă gândesc!

- Poftim? mă agăț de un capăt de ață. Poate totuși nu am înțeles bine, mă încurajez singură...

- Viki are feblă! vocea Veronicăi e sugrumată de emoție, buza de jos e căzută, lacrimile îi strălucesc în ochi, suspină și e pe punctul de a izbucni în plâns.

- Melg cu ea la doctol. Îmblacă-te! da! clar, am auzit bine, cunosc limba, am și înțeles ce vrea să zică, dar trebuie să existe o soluție... mintea începe din nou să proceseze: patru ani de psihologie în zadar? un coeficient de inteligență de peste 130 și să mă învingă ...o păpușă? așa că începe procesul de manipulare. De data aceasta voi manipula eu copilul și nu el pe mine...sper să meargă- trebuie să recunosc că uneori mai câștigă și copilul, chiar dacă nu are studii de psihologie ...

- Mami, îi zic, știi medicamentul își face efectul după un timp! trebuie să mai așteptăm, febra nu scade imediat! Viki se va face bine. Cred că nu-i mai fac nimic păpușii- încă, ma pot răzgândi, prea ține Vero la ea.

Increzătoare în ceea ce îi spun rămâne în hol- aproape de ieșire desigur, dar e bine, nu mai insistă să plecăm, renunță la papucii pe care oricum nu a reușit să-i încălțe și leagănă în continuare păpușa așa învelită în prosop cum e.

ora 19 și 40 minute – Ce bine e să te relaxezi după o zi de muncă îmi zic ...ar merge și o baie ferbinte...

Fetița își dă jos căciulița și descheie geaca, păstrează papucii lângă ea alături de căciuliță. Mai sunt speranțe să scap... aș vrea să o întreb dacă i-a mai scăzut febra păpușii, dar nu vreau să-i aduc aminte în eventualitatea (aproape nulă desigur) în care a uitat de ce e în hol aproape de ușă. Secundele trec greu, nu-mi mai stă mintea la studiu, stau în așteptare ca la război. Aș putea număra, dar ce folos, timpul trece la fel. Aud ticăitul ceasului, cântecul în surdină al fetei și în sfârșit, încă un semn că e bine, Viki e dezvelită. E tot legănată, se aude în continuare cântecul.

Evit să le privesc direct, trag cu ochiul în timp ce am cartea în față, încerc să mă destind întorcându-mă la lectura.

ora 19 și 50 minute – Ce bine e să te relaxezi după o zi de muncă îmi zic ...

O bătaie scurtă în ușa, aceasta se deschide și în prag își face apariția verișoara mea, Gabriela.

- Ce faci, Vero în hol, îmbrăcată? pleci undeva?
- Viki are feblă!

OLTEA NEACȘU, Iubiri și regrete

Mi-am înjunghiat prietenul!

Bunicul intră în bucătărie val-vârtej aproape strigând:

- Mi-am înjunghiat prietenul! Se trânteste pe un scaun, își pune coatele pe masă și cu capul în mâini se tânguie repetând:

- Mi-am înjunghiat prietenul! Ce-am făcut?

Bunica iese repede din cămară, speriată se îndreaptă spre el.

- Ce-ai făcut, Ioane? Doamne, ferește, pe cine zici că ai înjunghiat?

- Mielul, mielul meu, prietenul meu!

- Doamne, că m-ai speriat de moarte. Nu știam ce te-a apucat, cum să înjunghii pe cineva așa din senin. Și ce te văicărești acum, că doar astăzi trebuia tăiat și ai mai tăiat tu miei și altădată.

- Taci, Anică, tu nu știi ce vorbești, tu n-ai văzut privirea lui!

Într-o zi a venit la ei Petrică, nepotul de la sat și pe lângă cartofii noi, salata verde și alte legume ce le ducea la piață, a pus în căruță unul dintre cei doi miei gemeni, cel mic și pricăjit, căci celălalt era mai puternic și îl dădea la o parte de la supt.

- Uică, ți-am adus mielul ăsta, că uite și uite, care-i treaba, noi n-avem timp pentru el, dumneata cu mătușa puteți să-l creșteți cu șticia și poate că până la Paști să vă fie bun de tăiat...Și i-a lăsat mielul lor. Încă în ziua aceea, bunicul a cumpărat un biberon, bunica încălzea laptele cât trebuie și bunicul pe un scăunel, în curte îl ținea lângă genunchii lui cu o mână după gât și cu cealaltă îi dădea biberonul.

Bunica îi legase în jurul gâtului un șnur împletit din lână roșie ce se încheia cu un ciucure în față și l-au botezat Ciucurel. Bunicul îl lua de pe culcușul lui de fân, din șopronul din curte sau din curte trăgându-l ușor de șnur, chemându-l totodată:

- Hai, Ciucurel, să mâncăm! După scurt timp nu mai era nevoie să-l tragă de șnur când îl striga Ciucurel ! Crescuse, se îngrășase, bunicul a început să-i dea câte un smoculeț de iarbă, de trifoi verde și... azi așa, mâine așa... Ciucurel a început să se ia după bunic prin curte, prin grădină. Bunicul îl mângâia și îi vorbea, iar Ciucurel îl privea blând.

În acea sâmbătă bunica îl trimite să taie mielul, să pregătească drobul, căci mâine, după Înviere vor veni la ei nepoții și părinții lor să le spună: „Cristos a înviat”.

Bunicul era un om rațional și paradoxal fatalist. Dădea bice cailor, când era mai tânăr și locuia la țară, și îi ținea în galop iar când bunica îi zicea „lasă-i mai încet, Ioane”, el îi răspundea „Dacă sunt cai să tragă, asta le este menirea și eu îmi fac datoria să îi hrănesc bine!”. Fatalist – căci el zicea că,

dacă e găină trebuie să moară de cuțit când îi vine rândul, a sta e soarta ei, căci așa s-a pomenit ca omul să se hrănească din carnea ei. Mielul a fost sacrificat și la mahomedani și apoi la creștini chiar din timpul lui Cristos. De aceea în virtutea inerției a luat cuțitul de la bunica, să taie mielul de Paști.

Chiar în curte lângă cișmea, bunicul înfinge cuțitul în gâtul mielului. Ciucurel culcat cum era, pe cimentul din jurul cișmelei nu scoate nici un sunet, se uită mirat la sângele care se scurge lângă el, își întoarce privirea către prietenul lui și nici măcar nu-l roagă pentru vreun ajutor iar în ochii lui era o mare nedumerire și întrebare:

- Ce este? Ce se întâmplă? căci mângâierile de până acum nu semănau cu aceasta, erau făcute cu mâna goală și erau moi și pline de căldură, nu dureroase ca acum. Și privirea lui tristă nu cuprindea nici un reproș, căci nu știa ce i se întâmplă, nu credea că iubirea poate să doară într-atât și de aceea aștepta de la prietenul său să-l lămurească și să îl mângâie să-i treacă răul, nici prin cap nu-i trecea că însuși acesta i l-a făcut.

De acele Paști, bunicul nu s-a atins de ciorbă, n-a mâncat drob, u friptură, a mâncat doar sarmale și prăjitură.

- Ce ai, bunicule, de ce nu mănânci ciorbă? întrebă nepotul cel mai mare, cel de șapte ani.

- Nu mă simt prea bine.

Și într-adevăr bunicul s-a scuzat și s-a retras înainte de a se sfârși masa, s-a dus în dormitor să se odihnească.

Nepoții au crescut, bunicul, om puternic și-a revenit curând, mănâncă din nou carne de miel, căci timpul așterne uitare cât poate, dar și acum peste ani, într-o zi a povestit nepoților trista lui întâmplare căci zăbranicul uitării nu era atât de gros ca să acopere de tot chipul durerii și mai zărește prin el regretul.

De atunci bunicul nu a mai tăiat niciodată miei.

Secțiunea Dramaturgie

RADU CORNEL MĂDĂLIN, *Nu ești niciodată singur*

Piesa „La chatte orange et le cheval bleu” propune personaje credibile și un conflict actual, soluționat veridic.

Potențialul scenic al textului este notabil și permite mai multe variante de ordonare a secvențelor dramatice, cât și redistribuirea replicilor pentru un număr definit de personaje care ar putea constitui distribuția.

Ioan Stoica

La chatte orange et le cheval bleu

Piesă într-un act cu 10 scene

Personajele:

Oana

Radu

Andrei

Andreea

Luiza

Alex

Profesorul

Diriginta

Elevi

SCENA I

Întineric deplin. Reflector asupra personajului care se află la balcon, înspre spatele sălii, astfel ca spectatorii să se întoarcă spre a-l vedea. Este îmbrăcat în smocking și poartă joben și baston. Poate purta ochelari și mustață. Are un aer fantastic și o floare în mână.

În sfârșit, v-am găsit, domnilor! (Pauză)... Bineînțeles nu știți cine sunt și nici de unde vă vorbesc... Dacă ați întoarce capul și ați privi în sus, m-ați vedea... Bună seara, doamnelor și domnilor (pauză ca și cum i-ar răspunde

cineva)... Permiteți-mi să mă prezint: eu sunt DRAMATURGUL, cel care niciodată nu se vede pe scenă... (*Coboară repede scăările și se apropie de spectator*)... Știți, de fapt mă aflu în căutarea personajelor mele care s-au revoltat împotriva mea. Sunt autorul în căutarea personajelor sale. Vă amintiți de Luigi Pirandello? În căutarea căruia plecaseră cele șase personaje?... Ei,... eu am fost ghinionist... Știți, în școli se spune că naratorul este omniscient, impersonal și omniprezent. De fapt, mi s-a furat personalitatea... Dacă ați ști ce bine mă simt acum, aici, printre dumneavoastră... (*Pauză*) Dumneavoastră (*face o scurtă reverență în fața unei spectatoare și-i oferă floarea*) aveți inimă, nu sunteți obligați să fiți obiectivi, mereu obiectivi, impersonali... Eu nu am voie să-mi exprim afecțiunea față de niciunul dintre personajele mele... (*Merge și se așează pe marginea scenei*)... Ce viață, domnilor... Când am scris „Hamlet”, acum vreo 600 de ani, sau despre Oedip, sârmanul rege al Tebei, am plâns... Da, domnilor, am plâns, dar nimeni nu a spus asta în cronicile despre piesa mea... (*cu umor*) Pentru că nimeni nu știa, evident, de lacrimile mele... (*Tare abătut*): Ce trist este să nu ți se permită să ai sentimente... Aș vrea să mă încurajați puțin... Mulțumesc, mulțumesc tare mult... De fapt, eu sunt un om ca și dumneavoastră și am încercat să scriu o piesă despre voi și despre mine... Numai că ele au fugit pentru că au vrut alt titlul pentru piesa lor. Ceva tare trăsnet: **La chatte orange et le cheval bleu**. Adică pisica portocalie și calul albastru. Ce idee... Dumneavoastră ați fi acceptat?... Da???? Chiar ați fi fost de acord?!... Ei, și uite așa, am rămas fără personaje, iar piesa mea fără final... Pe unde or fi umblând... De fapt dumneavoastră pe cine sau ce așteptați? (*Așteaptă ca sala să răspundă*)...O piesă... Piesa mea?... (*Cineva din sală îi dă un afiș*)...La chatte... Nu se poate... Chiar s-au descurcat singure... Și chiar credeți că vor veni?... Dacă ați ști de când le caut!?!... Le-aș fi recunoscut după costume, după mers și voce... Le-am căutat în marile orașe, în culisele tuturor teatrelor din lume... Londra, Helsinki, Metropolitanul new-yorkez... (*Se apropie de un scaun gol, din primele rânduri*) Permiteți, stimată doamnă, aș vrea să rămân și eu în sală... (*După o scurtă pauză vecinului, vecinei sale*): Chiar credeți că vor veni... Dacă ați ști ce rebeli sunt... (*Peste ultimele replici se aude o rumoare, crâmpii de cântec, o ușă trântită*)...Ia, liniște, vin, vin în sfârșit... Personajele intră în scenă... Da, ele sunt, chiar ele, personajele mele...

SCENA II

Întuneric. Iluminare parțială a scenei. În fața cortinei, un disc auriu, auriu. Apare un arlechin care lovește discul cu un instrument auriu, ca o măciucă stilizată. Lovitură de gong de trei ori. Cortina se ridică încet.

Intră Oana. Îl salută pe Radu care încearcă ceva la chitară.

Oana: Ave, Cesar! *(Radu nu răspunde, ci îi cântă un fragment dintr-o piesă)* Mulțumesc, Radu. Mă bucur că ți-a revenit graiul?! Ai fost cam tăcut în ultima vreme și nu am reușit să aflu despre tine prea multe.

R: Chiar ai vrea să vorbim mai mult? Îmi păreai atât de rece și distantă...

O: Despre ce ai vrea să discutăm?

R: Aș... Aș dori să... să discutăm puțin.

O: Ce ai? Arăți din nou de parcă ți-a murit familia.

R: Deci mă ajuți... *(după o ezitare)*... la engleză?

O: Nu avem azi engleză.

R: Pardon, la psihologie.

O: Nici psihologie nu avem.

R: Atunci, la istorie. Te rog, mă ajuți?

O: Ce-i cu tine? *(Zâmbește puțin și spune răspicat)* Nici asta nu avem azi! Spune o dată ce ai de zis!

R: Văd că nu esti dispusă să mă ajuți!

O: Bă, băiatule, te-ai scrântit la cap?... Nu mi-ai zis ce vrei!

R: *(resemnat)* Da, sigur, mulțumesc pentru nimic!

O: Dacă te mulțumești doar cu atât... Cu plăcere!

R: Nu mă mulțumesc cu puțin, dar tu nu vrei să ascuți.

Intră un grup de patru elevi vorbind. Doi intră în a treia bancă, randul din mijloc, și încep să-și caute cărțile în pupitru, ceilalți doi discutând aprins în fața clasei.

Elev 1: Băă mâncă, de ce nu ai intrat pe "Insomnia" la Counter, ieri seară? Erauăștia, vreo douăzeci.

Elev2: Mie-mi spui? Când să-l țintesc și eu pe unu'... *(E1 îl întrerupe).*

E1: Băă, da' ai zis că n-ai intrat!

E2: Păi, cum nu? *(Cu o față uluită, E1 îi dă una peste cap lui E2 și-i spune):*

E1: Băă, da'... parcă eram în echipă?! *(Supărat, dar și ironic, E2 îi spune):*

E2: Țapă fraiere! Dacă aveai arma descărcată și nu ți-ai luat gloanțe la timp, eu ce să-ți fac!

E1: Băă, boule... *(Nu termină și continuă uluit):* Da' de unde știai că am rămas fără gloanțe?!

E2: Dacă ești prost și tragi ca fraieru' după cai verzi pe pereți până rămâi cu ciuciu gloanțe...

(Oana, martoră la această scenă, se ridică supărată din bancă și spune):

Oana: Mă, n-ați mai citit o carte de cât timp? Vorbiți numai onomatopeic... Toată ziua nu pronunțați decât aceleași cuvinte fără rost. Ce frumoasă ar fi lumea fără de limbajul vostru afurisit.

E2: Hooo! Și, mă rog, ce te interesează pe tine? N-ai decât să tocești până rămâi fără creier. N-am chef deloc de școală, asta e perfect adevărat. (*Îi ia ochelarii de la ochi cu un gest rapid și privește prin ei*). N-ai decât să citești până ai să porți dioptriile lui tata-mare! Poftim, nu am nevoie de ei. (*Îi întinde Oanei ochelarii cu un gest destul de atent. Se apropie de ea cu o intenție de tandrețe*). Tocilară fără vicii, asta ești, domnișoară!!!

Oana: Idioților, era un sfăt. Văd că sunteți incurabili! (*Iese nervoasă, trântind ușa*).

E1: Fă pași!!! (*E1 și E2 continuă discuția aprinsă, mutându-se însă în ultima bancă, din rândul de la perete*). Intră alți trei elevi, discutând despre tema la română.

E3: Băă, să vezi ce eseu tare mi-am tras!

E4: Să vezi ce 3 tare ai să-ți tragi!

E5: De ce, băă?

E4: Că l-a tras prostu' de pe net!

E5: Da, știu. ...stai pe-un scaun, ții de gât o lebădă, și-i spargi capul lu' 9!

E3: Lasă bă, profu-i dobitoc, nu-și dă seama!

E4: Vedem noi care-i dobitocu', la urmă!

E3: Risc eu pentru voi, mă, ca să vedeți care-i dobitocu'!

Radu încearcă un refren cântat la chitară.

E5: (*enervat de "zgomotul" făcut de acesta țipă*): Băă, orfanule, nu mai zdrăngăni chitara aia că ți-o fac guler!

Radu continuă, însă mult mai încet. În alt colț al clasei, un grup de elevi se strang în jurul elevilor 1 și 2 discutând despre noul telefon cu care E2 a venit la școală.

E3: Marfă, da' de unde l-ai șterpelit?

E2: Hai, destramă-te. Tu și întrebarea ta.

E3: Hai, mă, glumeam și eu, ce pui botu' așa? Acum serios, cât ai dat pe el?

E2: Șase!

E3: Băă, să fiu al doilea! Cum? Așa puțin?

E2: Păi, l-am luat de la un prieten.

E3: Ce prieten, mă? Ăla-i fraier cu F mare și cu diploma de doctorat la colegiul fraierilor, dacă ți l-a dat doar cu atâta!

E1: Ce dacă, băă! L-a luat baiatu'?! L-a luat!

E2: Păi vezi?!

E1: Băă, da' nu-mi zici că doar atât e meniu'! E mai nasol decât parciu' meu. Vezi. ăsta are touch screen.

Între timp se apropie elevii 4 și 5.

E5: Ha...ha... ce prostie... ha... ha...

E4: Dacă-ți zic!

E5: E prea de tot! Ha...ha...ha...

E2: Da' de ce râdeți?

E4: Eee, de un fraier de la mine de la bloc care a încercat să facă o schemă cu skaet-ul și a dat cu bila de un stâlp.

Toti: Ha ha ha...

Cade cortina.

SCENA III

Încet, se adună toți elevii în clasă. Sună clopoșelul de intrare, profesorul întârzie, iar E1, stând în picioare în fața clasei, țipă la toți, moment în care intră profesorul de limba română.

E1: Băă, nu mai vine bătrânul astăzi. Știu eu! Mi-a spus cineva. E sigur... Hai să chiulim!(*Imediat toți elevii se ridică în picioare și salută profesorul, la care E1 spune încet ca să-l audă câțiva:)* M-am ars, asta-i... (*Fuge în bancă*)

Elevii chicotesc în bancă. Profesorul se duce la catedră suparat și, aruncând catalogul:

Profesorul: Bună ziua!

E3: La revedere! (*Râd toti*)

Pr: Aa, ești impertinent de dimineață?! Poate îmi spui și ce ați pregătit pentru astăzi?

E3: Un eseu.

Pr: Nu așa, mă, spune într-o frază!

E3: A... Am avut, pentru astăzi, de pregătit un eseu pe tema: "Opera lui M. Eminescu".

P:Să auzim!

E3 începe să citească, iar după ce citește primul paragraf, profesorul îl intrerupe și-l întreabă:

Pr: Auzi? Nu cumva l-ai copiat de undeva? În timpul orelor nu vorbești așa nicidecum.

E3: Nu, nu, nuuu, domn' profesor. L-am scris din capul meu. (*Profesorul cu ironie:*

Pr: Aaa, atunci înseamnă că l-ai printat de pe net! Nu?!

E3 (*Grăbindu-se să nege, gafează*): Da... ăă... adică nuuuu... (*Toată clasa râde în hohote.*)

Pr: Nici nu te-ai mai chinuit să mai copiezi de undeva. Scurt și la obiect!

E3: Nu, domn' professor, nu fac eu așa ceva!

Pr: Nu, tu doar primești un trei pentru temă nerezolvată! Asta se numește, foarte simplu, copiere. Și nu se iartă. Stai jos! (*Trece nota în catalog. Pentru câteva momente este liniște deplină. Câteva bucăți de hârtie zboară prin*

clasă. Una se oprește pe catedră. O bucată de hârtie îl lovește pe Radu. Nervos, îl descoperă pe Alex care aruncă în toți cu hârtii)

Radu: Nu ai ce face?... Vezi de găurile tale negre...

Alex: Taci, bă! Ai făcut gură? Ia te uită la nemernicul astă! Tot timpul tace și acum îl găsi cuvântul. Logosul moralizator... (*Râde Alex și râd și alții cu el. Radu tace, nervos, întorcând hotărât capul spre tablă. Alex aruncă în alții cu hârtie mototolită.*)

Pr (*Profesorul ridică privirea dar nu vede pe vinovat*): Ce-i asta, ingraților? Nu puteți fi nicodată atenți? (*Nimeni nu răspunde*). Radu, tu ești în spate, deci trebuie să fi văzut. Cine deranjează atât de grosolan ora?

Radu își încrețește fruntea. Colegii se întorc speriați și furioși spre el. Toți sunt siguri că va trăda.

Pr: Ei? (*Radu tace*). Spui sau primești doi pe loc... Chiar acum...!
Urmează un moment de tensiune. Dar se vede că Radu se abține.

Pr: Băiețe, îmi place că îi acoperi pe colegi, dar nu am ce-ți face. Ai doi. Stai jos și la sfârșitul orelor rămâi în clasă. Aș vrea să vorbim.

E3: ăă, știți că nu aveți dreptate!...

Pr: Daa... Înseamnă că tu nu știi regulile... Regula 1: Profesorul are întotdeauna dreptate! (*Zâmbește*)

E3: Da' nu aveți dreptate!

Pr: Regula nr.2: Dacă profesorul nu are dreptate, atunci se aplică regula nr.1!

E5: Regula 3, domn profesor: elevul nu copiază. El se inspiră! (*toată clasa râde în hohote*)

Pr: Dacă tot aveți chef de joacă azi, vă propun un exercițiu care ar trebui să vă demonstreze că uneori limbajul ne joacă feste, că devenim victime ale lui când nu mai știm să gândim cuvintele. Se vorbește foarte mult, zgomotos, dar, de fapt, comunicăm extrem de puțin.

Oana: E un limbaj de lemn, de cupru, de ce vreți, dar nu mai seamănă cu nimic omenesc. M-am săturat de clișee. În reviste, aceleași trucuri ieftine. În filme, idem. În pauze, nu aud decât onomatopee și mă întreb: am uitat cu toții să vorbim? (*Nu mai termină de spus cuvântul și un elev strănută puternic și zgomotos*)

E6: Acesta se transformă, domn' profesor!

Toată clasa: Ha ha ha...

Pr: Da, da, într-adevăr, se transformă și el într-un... clișeu. (*Toată clasa izbucnește în râs*)

Pr: Liniște!!! (*Se uită prin clasă*). Andrei, în picioare!!! Ai fost atent la ce am discutat? (*Elevul nu schițează niciun gest. Se poate proiecta în acest timp un fragment din Lord of the dance*) Ridică-te în picioare și spune-mi despre ce am discutat până acum!

Se ridică fără chef. Trec câteva momente.

Pr: Nu auzi? Ce-i cu tine?! Răspunde o dată la ce te-am întrebat!

A: Nu știu! Nu eram atent!

Pr: Da' nu ai fost în clasă? Eu cu cine am vorbit?

A: Ați predat, nu ați vorbit cu nimeni.

Pr: Și nu era datoria ta de elev să ascuți?!

A: Dar nu să și vorbim.

Pr: Vezi că depășești măsura și nu-mi place!... voi vorbi cu părinții tăi și am să le spun că ești obraznic.

A: Spuneți dacă aveți cui și dacă vă face așa mare plăcere. Nu-mi pasă de nimic.

Pr: De ce?

A: Pentru că oricum nu am deloc noțiunea unui sens... în tot ceea ce mi se întâmplă.

Pr: Dar ce-i cu schimbarea asta la tine, Andrei? Îmi amintesc bine că înainte erai un copil sensibil și respectuos... iar acum nu te mai recunosc!

A: Nu vă privește pe dumneavoastră ce am și ce mă framântă. Și mai lăsați-mă cu interogatoriul ăsta stupid!!!

Pr: Mai bine vorbim după ore. Stai jos! (*Apoi adaugă după o scurtă pauză*). Pentru că nu am avut timp să terminăm tot ce ne-am propus, aveți ca tema de transcris o conversație de pe Messenger. Vreau să fie cât mai reală. O vom folosi pentru a ilustra ideile afirmate de Alina. Ați înțeles?

Toți (*sarcastic*): Daa....

Cade cortina.

SCENA IV

În clasă. Totul e pustiu. Pungi pe jos. Lumina e mai scăzută. Se aud elevi pe hol. Andrei stă în banca sa, punându-și foarte încet lucrurile în ghiozdan. Cu două bănci mai în față se află Radu. Intră profesorul de limba română.

Pr (*apropiindu-se de Andrei, cu un ton părintesc*): Haide! Spune-mi ce te framântă, poate te pot ajuta.

An: Nnumai Dumnezeu mă poate ajuta, dacă există unul...

Pr: Adică? Exprimă-te mai clar.

An: Nu pot și nu vreau să vă explic. Puteți să fiți atât de înțelegător și să renunțați la a da buzna în viața mea?

Pr: Vom găsi noi o soluție.

An: Nu mă puteți ajuta și nici nu permit altora să-mi rezolve problemele. O zi bună! (*Iese lăsându-i uluiți pe cei doi.*)

Pr: Tu înțelegi ceva? (*Radu clatină din cap a negație și se apleacă deasupra chitarei sale.*)

R: Parțial nu...

Pr: Hmmm. Radu, nici ceea ce ai făcut tu azi nu a fost bine.

R: Ați fi făcut altfel?

Pr: Poate că da. Când știi că nu ai destui bani pentru școală, că ai o bursă și că trebuie să o păstrezi, trebuie să treci peste multe.

R: Adică să suport mojiția, prostia și umilința la nesfârșit? De ce eu, domnule profesor, de ce eu? Și de ce dumneavoastră? De ce 2? De ce m-ați ales tocmai pe mine? Întotdeauna eu?

Pr: Da, într-adevăr... Mă enervează colegii aștia ai tăi câteodată, încât... *(Se bâlbâie, se așază în bancă, abătut)* nu mai reușesc să rămân calm. Se adună prea multe la un moment dat și pentru noi...

R: Uneori, viața aruncă tot ce are pe tine. Ca să nu reușești. Dumneavoastră, dacă erați într-adevăr cinstiți, v-ați fi gândit înainte să acționați. *(Se îndreptă spre tabla pe care începe să o șteargă.)* Dar mărul a căzut, ce rost are să-l mai culegem?

Pr: Uneori nu știi ce e cu voi. Aproape că nu vă mai înțeleg... Voi, adolescenții, parcă ați fi o altă specie... Noi nu eram așa... Și apoi, Radu, doar nu e sfârșitul lumii... E doar un doi.

R: Ce simplu este pentru dumneavoastră: doar un doi. *(Îl imită pe diriginte.)* Mai am un opt și un șase. Deci media cinci... Dar nici asta nu rămâne un lucru atât de simplu... Trebuie să am toate mediile peste nouă... Vedeți problema?... În plus, mai apare o metafizică întrebare: cum e cu justificarea morală a frumuseții și a existenței?

Pr: Mda... Îți spun ceva, dar tu nu vorbești cu nimeni de asta. Facem așa: din doi facem șapte, mai punem vreun zece dacă înveți și... gata. Dar numai de data asta. Și să nu te prind că nu înveți bine.

R: Adică o altă formă, „elegantă” credeți dumneavoastră, care mă aranjează. Nu-mi plac deloc aceste lucruri aranjate, care ne mistifică viața și ne umilesc. Iar de învățat, învăț cât îmi permite timpul. De fapt cred că mai interesant este să citești, decât să înveți. Chestia asta cu învățatul nu o pricep. E o gogoriță. A învăța înseamnă a înțelege, iar eu nu înțeleg nimic din această imensă amestecătură ce se numește viața mea și a altora. Nu mai am timp... pentru înțelegere.

Pr *(foarte mirat):* Cum adică?

R: Nu pot vorbi despre asta *(Izbucnește înplâns)*

Pr: Bine, vorbim altă dată, când vei avea dispoziția necesară.

(Iese din clasă. Radu continuă câteva clipe apoi luând chitara se îndreaptă spre catedră, se așază și începe să cânte ceva trist, apoi din ce în ce mai antrenant, făcând game și schimbând mereu piesele muzicale)

Ușa se deschide și apare Oana.

Oana: Nu știam că ești artist... și că îți place să stai la catedră... Ți-ar plăcea să fii profesor?

Radu: Ca profesor... a, nici gând...

Oana: De ce? E frumos, îți trec prin mână atâtea generații încât nici nu ai ști când îți trece viața.

Radu: De ce mi-aș lega destinul de alte destine? Trebuie să fii cât mai departe de cei pe care îi modelezi.

Oana: Nu trebuie să intervii prea mult în viața altora, ca să nu fii dezamăgit. Dăruindu-te profesiei pe care o faci, și nu schimbând abuziv oamenii, așa cum ai vrea tu!

Radu: Atunci, nu ar există evoluție, ci doar soluții, fiecare pentru sine... E tare... trist.

Oana: Nu, e recomandat... Nu intrăm toți pe același calapod, ca niște cizme sau modele în serie. Îmi place să mă consider unicat. (*Pauză*). La tine trebuie să intervină o schimbare majoră. Ceva nu-ți dă impulsul de a vedea frumusețea vieții, dorința de a merge, oricum, înainte. Ești prea abstract și devii ideolog.

Radu: Ai spus că trebuie să merg oricum înainte? Oricum?... chiar și în situații de criză?

Oana: Și asta face parte din viața noastră. Doar așa ne simțim utili.

Radu: Să ne jucăm de-a viața.

Oana: (*râde*)

Radu: Ce te amuză așa?

Oana: Mă amuză viziunea ta asupra vieții, dar mă gândeam și la niște lucruri pe care le-am putea face împreună.

Radu: Și care ar fi acelea? Mă faci curios.

Oana: Arzi de curiozitate?

Radu: Îmi plac provocările!

Oana: După câte am putut să-mi dau seama, de când am venit, tu ai fost un elev bun.

Radu: Și?...

Oana: Ai devenit altul, de câtva timp. Ai note mici, ești irascibil...

Radu: Tu nu ai avut note mici? Ai fost premiantă tot timpul?

Oana: Nu chiar! Dar până la plecarea mamei aveam note bune, învățam și totul era perfect.

Radu: De ce a plecat? Te-a părăsit?

Oana: Nu! Nu prea ne descurcam... Și apoi pentru femei se găsește mai ușor de lucru în străinătate. După plecarea ei, parcă ceva s-a rupt între noi. La început ne era foarte greu tuturor. Dorul meu de ea, grija pe care mi-o acorda dispăruse, distanța ne-a transformat în străini. Ca mai târziu, să nu

mai trimită bani, tata a plecat după ea, iar eu sunt acum la bunici. Mi-am părăsit orașul, prietenii, colegii...

Radu: Și acum...

Oana: Toate astea m-au transformat și pe mine. Din premianta care eram... era un început de depresie... Psihologul mi-a recomandat o schimbare, ca un început de la zero. O dădusem în bară...

Radu: Iar acum?

Oana: Mi-am revenit. Mi-a fost greu, nimic nu este ușor.

Radu: Cine te-a ajutat? Cum de ți-ai revenit?

Oana: Eu m-am ajutat, singură. Doream să-mi demonstrez mie însămi că pot să-mi revin. Dorință am, puterile mi le-a dat viața, tinerețea îmi dă speranță.

Radu: E o adevărată poezie.

Oana: Și acum să aud și poezia ta! Sau este mai dificilă, mai obscură?

Radu: Aș zice că e mai dificilă, pentru că la mine mama l-a părăsit pe tata. Totul era perfect, ne înțelegeam de minune toți trei. Era o armonie de invidiat. Nu erau certuri, ci dragostea mamei și a tatei mă făceau să le mulțumesc prin cuminenția mea. Eram un elev eminent. Nimic nu era greu pentru mine, căci am iubit întotdeauna cartea.

Oana: Nu au fost probleme de loc în viața ta...

Radu: Nu, dar după ce a plecat mama, nu mă mai înțeleg cu nimeni. Sunt sigur că eu sunt de vină

Oana: De ce?

Radu: Poate că nu pot merge înainte fără ea, și tata nu se descurcă în absența ei.

Oana: Dar ai încercat?

Radu: Ce să încerc?

Oana: Să-ți dovedești că poți merge înainte și să te descurci fără ea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat... De fapt, ea este încă lângă tine, dar e ca și cum n-ai vedea-o...

Radu: Nu știu...

Oana: De ce să depinzi de alții, chiar dacă acești alții sunt părinți.

Radu: Cum?

Oana: Vom învăța împreună și vom vedea!

Radu: Să refaci Paradisul. Sau universul tău utopic. Tu vrei să spui că nu există drum decât înainte.

Oana: E falsă afirmația lui Proust că poți regăsi timpul. Eu una, nu-l mai cred.

Radu: Îmi este atât de dor de universul acela perfect... Nu știu dacă era într-adevăr așa, dar eu așa îl simțeam, ca pe un Paradis.

Oana: De fapt, totul nu există decât în mintea ta. E proiecția ta de argint. Iar intrarea în real te revoltă. De aceea ești un rebel. Hai, mai cântă-mi ceva, artistule...

Cade cortina.

SCENA V

POVESTITORUL: Andrei tocmai se întorcea de la firma unde lucra. Era fericit, dar se simțea vinovat. Căci, avea și el un viciu: mergea în fiecare vineri la un net-café și chat. Mulți fac asta. Alții nu se pot opri. Unii devin roboți, cu monitor în loc de ochi și boxe în loc de urechi... Unii găsesc astfel o modalitate de a fi acceptați. Anonimi, au aceleași drepturi și mai puține restricții. Pentru o jumătate de oră, era altcineva: era ca ceilalți. Fără metafizică, fără cărți. Singur printre ceilalți. Nu-i înțelegea și nu râvnea să fie înțeles. Se apropia de ei cu uimire infinită.

În timp ce Povestitorul vorbește, Andrei, mergând în planul doi, în semiobscuritate, intră într-o cafenea, vorbește cu băiatul de la casă (se vede cum Andrei îi dă bani și gesticulează, băiatul aprobă) și, radiind de fericire, se așază la un calculator începând să tasteze.

Pe lângă lumina în care e Marius și calculatorul său, apare o alta iluminând o fată imbrăcată lejer, stând acasă (se văd o mică bibliotecă, un tablou; fata stă cu spatele. Dialogul dintre ei este rostit și proiectat). Sunt cu spatele spre scenă, în timp ce vocile se aud iar pe ecran este proiectată o discuție on-line pe Messenger.

Le cheval bleu: (pentru sine) Să vedem cine e on-line în seara asta... A, e iar ăla care nu vorbește,... ăla cu șaptesprezece x-uri..., mda... (Aici vorbește târâgănat, enumerând)

Le cheval bleu: „Le cheval bleu” cred că ar fi un nume potrivit pentru ca nimeni să nu-și dea seama cine sunt

Pisica portocalie: Comment ca va?

Le cheval bleu: Pot vorbi românește? Mă exprim mai bine așa decât într-o limbă străină. Nu am ajuns să gândesc nici în engleză, nici în franceză. Dacă nu te deranjează... Ai un ID care sună destul de românește.

Pisica portocalie: Asta-i bună. Doar știi că-s eu. Am mai vorbit ieri.

Le cheval bleu: (Pentru sine) Mă confundă! Mai bine o închid.

Pisica portocalie: Vroiam să te întreb cum ți s-a părut *Moartea căprioarei* de Labiș. Spuneai ieri că ai citit-o.

Le cheval bleu: (pentru sine) Mai bine îi spun adevărul. (*Scrie fetei*) Stai! Trebuie să știi că mă confundzi. Noi nu am mai vorbit. Deci eu nu te cunosc, dar poezia am citit-o și... am plâns ca un sentimental...

Pisica portocalie: (*după un moment*) Știi ce... nu contează cine ești. (*Cu un ton mai personal*) Spui că ai plâns?

Le cheval bleu: Mi se pare o barbarie să omoari o vietate atât de fragilă și inofensivă cum este o căprioară. Și asta sub ochii unui copil. Întâmplarea mi s-a părut o scenă din vechile vânători rupestre. O scenă de sacrificare... mai curând... Și cred că are și un sens inițiativ. Dacă ar atribui să aleg o culoare pentru această scenă, aș alege nu roșul, e prea violent și vinovat, ci albul... Mă orbește. E așa, ca și cum nu aș înțelege nimic din tot ce ni se întâmplă. Tu înțelegi ceva din Marele Bâlci?

Pisica portocalie: Uneori este greu să fii sincer așa, până la lacrimi... Tu nu te rușinezi de lacrimile tale. Alții... nu ar recunoaște. Nu mi-e rușine nici mie să recunosc faptul că nu înțeleg nimic, dar vreau să pricep ceva din existența mea și a altora.

Pisica portocalie Cine ești de fapt?

Le cheval bleu: Eu! Le cheval bleu. M-a pictat Franz Marc. (*Îi arată pictura celebră*). Mi-ar plăcea să fii La chatte orange.

Pisica portocalie: E un pseudonim frumos. Și totuși, cine ești? N-ai nume?

Le cheval bleu: Ba da, dar aș vrea să-l uit. Sunt un eu trist, tare trist! Eu!

Pisica portocalie: Dacă nu -mi spui cine ești, renunț să-ți mai vorbesc!

Le cheval bleu: Sunt un cal albastru. Pasc ierburile otrăvite ale minciunii și tristeții. Mă plimb purtându-mi povara despre care nu știu și nici nu pot să vorbesc, deși aș vrea.

Le cheval bleu: Bine, mon petit cheval bleu! Dar dacă îmi este permis, cum ai ajuns în situația asta?

Le cheval bleu: Definițiile mă obosesc. Simt că am pierdut tot ce aveam.

Pisica portocalie: Vrei să-mi spui o poveste cu final deschis și trist?

Le cheval bleu: Offf, Doamne! Moartea n-a avut cum să-mi ia iubita pentru că nu am avut una, însă a fost mai crudă și mi-a luat ceva mult mai drag! Mi-a luat părinții... Știu că nu știi ce să spui. Nici eu nu am spus atunci nimic. Parcă mi se spălase creiurul. Un teribil accident i-a despărțit de mine!

Pisica portocalie: Văd, mon cher, incidentul acesta s-a ivit brusc în viața ta.

Le cheval bleu: Draga mea felină portocalie, orbecăiesc prin lumea asta fără rost. Asta e tot ce simt. În rest, nu mă interesează nimic. Poate doar această mică și salvatoare discuție cu tine. Greu de crezut că un căluț, și albastru pe deasupra, să înțeleagă limba unei mici pisici cu balana asemeni unei portocale. Nu-mi rămâne decât să mor.

Pisica portocalie: Ba te rog sa nu știrbești memoria părinților tăi cu astfel de gânduri. Eu cred că trebuie să-ți revii cât mai curând pentru a-i face mândri de băiatul lor.

Le cheval bleu: N-am puterea să mă urnesc din întunericul dezastrului care mă apasă.

Pisica portocalie: Ai putea să găsești o persoană care să te ajute să ieși la liman. Uite, ai putea veni în fiecare seară când vei simți nevoia și să-mi vorbești. Ar fi bine așa?

Le cheval bleu: Nu am avut puterea să mă confesez nimanui, deși mulți au dorit să mă ajute. Nici măcar profesorilor nu le-am spus nimic. Iar azi am dat o replică necuviincioasă unui prof, dar nu m-am putut opri. Știam că-mi vrea binele, dar nu m-am putut opri să nu ripostez. Uf.....

Pisica portocalie: Domnule, așa nu ieși nicăieri. Primul pas l-ai făcut acum confesându-te mie, unei străine.

Le cheval bleu: Îți mulțumesc pentru asta...

Pisica portocalie: Cât despre persoana care te-ar putea ajuta...dacă aceasta nu poate fi unul dintre prietenii tăi...

Le cheval bleu: Ce altceva aș mai putea să fac? Nu mă mai interesează nimic pe lumea asta.

Pisica portocalie: Te rog, pentru amintirea părinților tăi, trebuie să mergi mai departe. Acum te las. Ai grijă de tine, blândul și tristul meu căluț albastru.

Le cheval bleu: Au revoir, ma chatte orange!

Cade cortina.

SCENA VI

La ora de română, la verificarea temei.

Pr: Foarte bine ai lucrat, Oana, însă nu cred că ceea ce ai scris este foarte real. Nu cred că așa vorbiți voi pe messenger.

O: Ba da, domn' profesor. A fost un fapt real. Și eu am fost luată prin surprindere. Conversația asta a infirmat opinia mea de ora trecută. Și cred că e foarte reală.

Pr: Mie mi se pare că e luată dintr-o piesă de tetru deosebit de dramatica, întrucât nu ai folosit limbajul de lemn pe care îl folosiți voi de obicei. Sunt acolo expresii elevate, nume de artiști.

La auzul acestor expresii Andrei tresare nervos, atrăgând atenția colegilor din jur.

Pr: Andrei! Ți-ai mai revenit? Aș vrea să ascult și tema ta.

Profesorul o ia și o citește și devine din ce în ce mai mișcat de cele citite. Se oprește:

Pr: Andrei, dar... nu înțeleg! Același lucru, mot-a-mot, ai scris și tu. (*Andrei și Oana se uită uimiți unul la altul*).

O: Dar e imposibil, eu nu i-am dat să copieze nimic...

Pr: Atunci poate că tu ai copiat-o de la el?

Andrei și Oana într-un glas: Nu!!!

Andrei: Nu este adevărat! Nu am copiat-o de la ea și nici nu i-am dat să copieze.

Pr (*uitându-se la ei și dând mâhnit din cap*): Sunt profund mâhnit de atitudinea voastră. Este evident că ați copiat unul de la altul.

Andrei și Oana (*într-un glas*): Dar...

Pr: Nici un dar, va trebui să vă stric media amândurora pentru ca pe viitor să nu mai faceți una ca asta. (*Cei doi rămân în clasă uluiți, uitându-se în gol. Iese profesorul, ies o parte dintre elevi, iar Oana izbucnește în plâns.*)

O: Egoistule! Nu ai mai suportat faptul că nu mai ești primul în clasă și mi-ai furat tema ca să-mi strici și mie media! (*Ii dă o palmă.*)

An: (*uluiit*) Nu ți-am furat nimic.

O: Nu, doar ai luat-o fără să-mi spui și ai copiat-o.

An: Ba nu, asta-i tema pe care am făcut-o eu aseară după ce am vorbit cu cineva pe Mess. Da' de unde știi eu că nu tu ai luat-o pe ascuns și ai copiat-o, iar acum dai vina pe mine...

O: Ah, ești și ingrat... Cum poți să minți în halul ăsta?! Asta e conversația mea de pe messenger cu un anume Le Cheval Bleu, tu ai copiat-o de la mine, mincinosule!!! (*Andrei o privește încordat.*)

O: Ce te holbezi așa la mine? Nu mai ai argumente? (*Andrei se uită în continuare la ea uluit.*)

O: O să mergi cu mine chiar acum să-i spui că ai copiat-o.

An: (*trezindu-se din soc*) Nu merg nicăieri pentru că nu am copiat-o. Și dacă într-adevăr ai vorbit cu un anume Cal Albastru pe Messenger, cu mine ai vorbit pentru că și eu am vorbit cu o anume La chatte orange.

Andrei se lasă obosit pe scaun uitându-se în gol spre catedră.

O: Andrei... e... e... a... e adevărat!

An: Da! Este foarte adevărat!

O:... Îmi pare rău, Andrei, pentru tot. Poți să mă ierți? Nu aveam cum să știu.

An: Nu-i nimic. Hai să mergem la domn' profesor să-i explicăm situația.

Scena se încheie cu cei doi ieșind din clasă.

Cade cortina.

SCENA VII

În fața cancelariei. Profesorul este ajuns din urmă de cei doi.

An: Domn' profesor! Stați puțin!

Pr: Nu vreau să aud nicio scuză!

O: Dar, domn' profesor niciunul dintre noi nu a copiat

Pr: Cum...

An: Da, așa e, avem aceeași temă pentru că personajele suntem chiar noi, doar că până acum nici noi nu am știut.

Profesorul se uită consternat la el. Într-un târziu spune:

Pr: Asta înseamnă că știm care este motivul purtării tale din ultima vreme.

Andrei ca trezit la realitate pleacă capul.

An: Da, îmi pare rău că v-am necăjit, dar nu... nu am... avut puterea...

Pr: Andrei, te rog, bine că știm acum și te putem ajuta. Gândește-te că ai o viață în față și... nu știrbi eforturile pe care le-au făcut părinții tăi să te aducă până aici printr-un gest necugetat. Eu cred că prietenia și dragostea celor din jur, a prietenilor și a rudelor îndoliate, te vor ajuta să treci peste asta. Un singur lucru să nu-l uiți: nu ești niciodată singur. Și niciodată să nu eziți să ceri ajutorul cuiva când ai nevoie. Tu ești un băiat excepțional, cu mult potențial pe care trebuie să-l exploatezi, pentru a-i face pe parinții tăi, de acolo de unde sunt, să fie mândri. Noi promitem că te vom ajuta.

An: Vă mulțumesc pentru sfaturi, domnule profesor! Vă promit că voi trece peste și voi merge mai departe. Dar îmi este tare greu.

Pr: Gândește-te că toți au trecut sau vor trece prin suferință. Viața e aceeași pretutindeni. Tebuie numai trăită altfel de fiecare. Ea este adevăratul pedagog. Și sunt convins că și prietenii tăi (*se uită la Oana*) te vor ajuta. Îți repet: nu uita: **NU EȘTI NICIODATĂ SINGUR!!!**

Cade cortina

Scena VIII

Ultimul an. Andrei nu mai e boboc (se vede asta pentru că are un ecuson sau o banderolă la mână pe care scrie : "Ultimul an", sau ceva asemănător)

Oana: Andrei, tu crezi în relațiile veșnice?

Andrei: Nu.

Oana: De ce?

Andrei: Toți am învățat să râdem. Am uitat gravitatea... întodeauna există un sfârșit. Vrei să vezi ceva ce-mi sugerează veșnicia? Uite! (*Deschide un leptop, are loc o proiecție*)

Oana: Dar te-ai gândit vreodată că „relația veșnică” nu înseamnă că va dura veșnic? Ci că acea scânteie de la început, acel moment poate fi veșnic. Veșnicia nu ca durată și... cantitate. Veșnicia este, de fapt, o calitate a timpului. Un fel straniu de intensitate a acestuia... Nu știi, nu mă pricep la filosofie... Te-ai gândit că un sfert de oră poate fi veșnic? De ce să nu vorbim măcar puțin despre etern cu un surâs ștrengar? Nu prea îmi stă bine serioasă. (*Vorbind, se așează amândoi pe o bancă*).

Andrei: Nu am încercat, deoarece fericirea și veșnicia mi s-au părut lucruri prea grave,... prea depărtate. Și apoi, veșnic pentru cine, dacă nu mai e nimeni care să-și amintească?

Oana: Veșnic în sine, ca energia din univers ce am învățat că nu se pierde, ci doar se transformă.

Andrei: Adică?

Oana: Adică o amintire să fie veșnică în sine. Am citit undeva, cred că în *Gargantua și Pantagruel*, că navigând, un grup de aventurieri ajung într-un loc feeric, înghețat. Aici, plutind, cad încet cuvintele ce nu au fost niciodată rostite și care ar fi putut fi spuse. Mi s-a părut tare trist dar și foarte adevărată această eternitate a cuvintelor nerostite vrodată. Nu era nimeni care să-și aminteascăde ele. Rostite, i-ar fi făcut pe muritori fericiți. Așa sunt lucrurile veșnice. Veșnice pentru ele însele, nu pentru alții.

Andrei: De ce trebuie să ne amintim întotdeauna câte ceva? Adică de ce trebuie să uităm? Și, la o adică, de ce nu am uita?

Oana: Iubirea adevărată nu se uită. E veșnică în sine. E vis și cenușă. It is dream and dust altogether

Andrei : Și chiar numai pentru asta trebuie să iubești. Uneori însă viața nu mai îngăduie și iubirea ta... Iubesc alții pentru tine și... poate că e de ajuns.

Andrei se ridică încet, dar Oana îl oprește.

Oana: Poate e de ajuns să te iubească cineva ca să înțelegi iubirea.

Andrei: Ce vrei să spui?

Oana: *(vorbește, lăsând privirea în jos și coborând tonul)* Andrei, nu mai știu ce e cu mine. În ultimul timp... m-am simțit ciudat. Andrei,... eu,... te iubesc...

Andrei cade înapoi pe bancă. Se privesc de parcă ar cauta ceva unul în ochii celuilalt.

Cade cortina.

SCENA IX

Interiorul clasei. Este ora de dirigenție. Diriginta stă la catedră. Este o femeie grăsuță, poartă ochelari, îmbrăcată îngrijit. Fața este radioasă.

Diriginta: Văd că în ultimul timp v-ați dat pe brazdă.

(În clasă încep șușoteli).

Diriginta: Liniște! Parcă ați fi niște găște!

Luiza: Știți că nu mai avem necazuri cu Radu și Andrei. S-au îndreptat!

Diriginta: Tu să-l lași în pace pe Radu. Mai bine vezi ce faci la română. Ți-au luat-o cam mulți înainte.

Luiza: Nu mă suportă profa. Are și ea... simpatii.

Diriginta: Nu este adevărat. Uite ai și o notă de nouă.

Oana: Pur și simplu nu a știut. Nu învăța așa când am venit eu, la începutul semestrului.

Luiza: Doamne! Tu vorbești? Nu ești decăt o tocilară și l-ai atras și pe Andrei de partea ta.

Diriginta: De ce nu l-ați ajutat voi, Andreea sau Luiza?

Luiza: Nu are decât să învețe și singur. Nu e nimeni dator să-l ajute. Tata nu este de acord cu acest lucru. Fiecare e pentru el.

Diriginta: Ei, Radu, ce spui? Andrei? Cum ai reușit? De când a venit Oana, ai redevenit băiatul pe care-l știam noi. Așa că mergi înainte.

Radu: (este alt băiat acum; tuns scurt, îmbrăcat îngrijit, privirea îi este vi-oaie) Așa ar cam trebui să fim cu oricare dintre noi. Să-i întindem mâna de care are nevoie la momentul potrivit.

Diriginta: Și la ce te aștepti de acum înainte? Ai putea da sfaturi altora?

Radu: Ajutorul dat de noi nu impune și plată, cum cer alții, sau... cum o gândesc cel puțin.

Radu: Toți avem această putere, dar nu vrem să ne complicăm și mai mult viața.

Luiza: Lupta pentru supraviețuire ne face să fim diferiți unii de alții. Diferența este socială, nu există diferențiere în absolut.

Luiza: Asta nu-ți dă dreptul să-mi judeci părinții!

Diriginta: Terminați cu asemenea istorii ! Nu aveți decât să învățați!

Diriginta: S-a întors mama la voi?

Radu: Da...

Diriginta: Nu prea ești mulțumit?

Radu: Mulțumit sunt, dar nu este ea. Suntem schimbați toți, dar e important că imaginea este întreagă.

Luiza: O mamă schimbă imaginea casei.

Oana: Prețuim mai mult după ce suferim pierderea.

Andreea: Tu nu știi ce este o pierdere în familie.

Oana: De aceea te comporți tu așa de ciudat?

Andreea: Nu am libertate deplină!

Oana: Și dacă ai avea, ce-ai face? Oricum tu faci ce-ți trece prin cap!

Andreea: Mereu mă provocă! Tu de ce nu faci ca mine?

Oana: Nu-mi place ! Și nici nu găsesc util astfel de chestii.

Radu: Când omul nu are probleme, și le face singur.

Andreea: Nu te amesteca tu în problemele mele!

Diriginta: Care mai sunt problemele pe care le aveți?

(în clasă încep din nou șoșoteli. Câțiva elevi râd, printre care și Radu).

Diriginta: Ce aveți de râs?

Radu: Pregătim un spectacol la sfârșitul săptămânii. Am vrea să vă invităm!

Diriginta: Despre ce este vorba?

Radu: Sus, in sala de festivități. Sperăm să veniți. Spectacolul se numește
Nu ești niciodată singur

SCENA X

Decor specific unei scene de clasă dar cu mult loc în față pentru mișcarea dansatorilor. Elevii stând în bănci. Liniște deplină. Intră profesorul. Scena trebuie să sugereze ideea unei constrângeri din partea profesorului pe care în final elevii o vor refuza. Ține un arătător lung în mână. Scrie pe tablă și apoi, indicând de la distanță, cere elevilor, din ce în ce mai rapid, să repete. Aceștia vor repeta din ce în ce mai tare, mai rapid până vor începe să strige și să danseze.

P: Deux et deux quatre. Repetez!...

E: *(Elevii repetă supuși)*

P: Quatre et quatre huit. Repetez!

E: *(Elevii repetă supuși)*

P: Huit et huit seize.

Se reiau aceleași replici de 2-3 ori din ce în ce mai repede într-un crescendo. Unul câte unul se ridică din bancă și în pași de dans înaintează spre scenă recitând.

E1: Mais voila l'oiseau lyre / qui passe dans le ciel

E2: l'enfant le vois, / l'enfant l'entend, / l'enfant l'appelle

E3: Sauve-moi / joue avec moi / oiseau.

E4: Alors l'oiseau descend et joue avec l'enfant.

P: Deux et deux quatre. / Quatre et quatre huit. / Repetez!....

Elevii repetă

P: Et seize et seize qu'est qu'ils font?

Elevii: Ils ne font rien seize et seize / et surtout trente deux...

P: Et l'enfant chache l'oiseau / dans son pupitre

Toți: Et tous les enfant entendent la musique

Pe fondul muzical al piesei lui Pink Floyd (Another Brick in the Wall)

toți elevii dansează timp de trei patre minute

Cade cortina.

Sfârșit

ANCA IFRIM, Improvizăm. Improvizăm. Improvizăm.

Autorul deține o foarte bună stăpânire a mijloacelor dramatice, deși se pare că-i cam place să se joace de unul singur. Trama narativă este condusă cu exact atâtea detalii câte sunt necesare pentru a-i configura cititorului / spectatorului tabloul dorit.

Ioan Dănilă

Improvizăm. Improvizăm. Improvizăm.

Personaje:

- 8 copii, fără nume: **A, B,C, D, E, F, G, H.**
- Subconștientul similar lui **B: S**
- Clovnul
- Moartea: **M**

Props-uri :

- 2 păpuși identice
- lanternă, cretă, sfoară, foarfece, carte de bucate
- mașinuță de jucărie roșie, balon roșu, o floare (preferabil galbenă)
- 2 acadele mari, late, colorate
- plăcuța: „*spre cutia cu zâmbete de copil*”
- cutia învelită în alb: „**CUTIA CU ZÂMBETE DE COPIL**”
- cât mai multe chibrituri + o cutie (de chibrituri)
- punga imensă – „*placenta*”

Întineric total. Cortina trasă (deschisă). În față, pe marginea scenei, o păpușă. Se aprinde un reflector pe păpușă.

A: (din culise) Ești? (Se stinge reflectorul, intră în scenă cu o lanternă, aprins, și o agită prin sală, nu nimerește păpușa) Unde ești? (Voce scăzută, misterioasă) Te caut... Nu te mai ascunde în spatele umbrei tale. Am să te găesc. (strigă) Te găesc și de-ar fi să sparg în mii de bucăți mirosul regiunilor nopții... HA! HA! O să vină și rândul tău să mă cauți și n-ai să mă găsești. EU câștig mereu!

Începe muzica puternică, joc de lumini. Intră toți 8 în scenă (moment coregrafic). Machiați ca niște păpuși, îngheață într-o anumită poziție. Se stinge lumina, Întuneric. A luminează fiecare „păpușă” în parte cu lanterna, căutându-și adevărata păpușă. Stinge lanterna, muzica se oprește brusc. Se aprinde reflectorul pe păpușă. După 3 secunde, se stinge. Păpușa dispăre. Se reaprinde reflectorul, în locul păpușii este clovnul.

[Începe un joc de lumini, muzică veselă, cei 8 aleargă unul după altul, mișcare continuă. MOMENT COMIC – clovn...]

După acest moment, lucrurile se liniștesc brusc. Cei 8 își propun să joace un joc. Stau cu toții în cerc.

A: Ne

B: Jucăm

C: Semnul întrebării???

D, E, F, G, H: (în cor) Da

C: Semnul exclamării!!!

A: [în timp ce desenează șotronul în mijlocul cercului descris de copii]

A fost odată ca-n povești,

Și moartea-n cet se prelingea,

A fost ca niciodată,

Pe urme de pași de copil,

Un joc ce nu te lăsa să trăiești,

Iar întunericul umbrea,

Ce-ți fura viața toată.

Întreg al vieții zid umil.

Zboară-n cet, du-mă departe,

Arată-mi ce n-am mai văzut.

Moartea azi ne va desparte,

În al jocului minut.

C: Punct.

La „Punct.”, toți îngheață în câte o poziție caracteristică, diferită, în cerc, în jurul jocului. A, cea care a desenat, este cu pietricica în mână, gata să sară prima. Lumina se stinge. Lumina se reaprinde în flash-uri, de sus coboară încet păpușa „spânzurată” în mijlocul cercului copiilor, deasupra capetelor lor. Lumina conică, de sus. A se dezgheață, taie sfoara de care atârna păpușa și îngheață în acea poziție. Când păpușa atinge solul, ceilalți fug țipând, lăsând-o doar pe A cu păpușa la picioare pe scenă.

Lumina se stinge pentru 2 secunde și se reaprinde cu A pe marginea scenei jucându-se cu păpușa.

A: Te-ai gândit vreodată că trăim într-o lume violet? Nici alb-negru, nici roz, ci violet. Cum așa? Gândește-te! Jos, sub ceea ce noi numim pământ, este ROȘU. Iar sus, dacă vezi bine, e ALBASTRU. Ridicăm în sus o fâșie de roșu... Apucăm și tragem în jos cu putere un colț de albastru... Și le înno-dăm AICI, la mijloc. [în tot acest timp, gesticulează mișcările, trăgând în jos de sfoara de care atârna păpușa, și legând nodul în jurul gâtului ei]

Undeva, in nodul acesta ambiguu e Lumea. Iar roșu + albastru = violet...
[moare]

A: Lumea voastră e prăfuită, e gri-violet. A mea... A mea e fără praf și fără N. În lumea mea sunt doar EU și EA. Nu vreau să cad în roșu, nu vreau să mă ridic la albastru. Vreau doar să respir violetul meu.

*Joc de lumini și muzică (aceleași de prima dată), intră toți 8 în scenă și-și continuă În timpul monologului, A se spânzură, apare clovnul/(moartea), îi desenează *semmul* și o scoate din scenă. jocul. Își fac rotația de poziții: intră în scenă în poziția inițială, apoi A ia locul și poziția lui H, B merge în locul lui A, C în locul lui B, etc... B rămâne în dreptul jocului, urmând să sară. Intră moartea în scenă, îi desenează *semmul*. Lumina pâlpâie, întuneric/lumină/întuneric, cei 7 ies, rămâne doar B. Din sală, urcă și se așază în șezut pe marginea scenei **Subconștientul**. Trebuie să arate cât mai asemănător lui B.*

B: Oare va ninge?

S: A nins deja, nu-ți aduci aminte?

B: (fără să audă ce a zis S) – Vreau să prind toată ninsoarea pe limba mea. Și apoi să nu-mi mai fie sete niciodată. E obositor să tot bei apă.

S: Știam că vei spune asta. Acum nu ți-e sete.

B: Acum nu mi-e sete. [ultimele 2 replici sunt spuse amândouă odată]

S își acoperă urechile anticipativ.

B: (țipă) TAAACI din gură!! (scâncete)

S: Eu nu zic nimic. Tac. E vina ta că mă auzi.

B: (ne mai luând în seamă ce zice S) Nu-mi amintesc... Nu-mi amintesc... De ce mașinile roșii nu au faruri?... Nu-mi amintesc...

S: (citește dintr-o carte de bucate) Stă pe ceea ce credea că e pământ, se uită într-un punct fixat pe alt punct fixat pe nimic. Își duce mâna la frunte și simte nimic. Încearcă să-și aducă aminte și-și aduce aminte nimic. Se lasă pe spate și pătrunde în nimic, sperând să se găsească pe sine. Și s-a găsit. A găsit nimic.

[În tot acest timp, B mimează întocmai mișcărilor dictate de S]

S: (schimbă tonul) Iar acum te rog nu mă întreba...

B: (ridicându-se de pe spate, în fund, strigă) DE UNDE AI ȘTIUT?

S: (ridică din umeri) Am citit.

B: Unde? În stele?

S: În cartea de bucate.

B: Ai dreptate. Aici nu sunt stele...

S: Acolo erau...

B: Unde acolo?

S: Dincolo! Un „adult”, îmbrăcat la costum, traversează scena, jucându-se cu o mașinuță roșie. **B, S** nu observă.

B: Alb...mult alb...

S: Ț-am zis că a nins!

B:... și pe alb, două fășii topite de gri... sau de gri topit. Iar tot albul și griul, neamestecat, puse într-o sferă de negru... iar din sfera de negru se desprinde un dreptunghi roșu întunecat. Roșul era rapid. Roșul vine spre mine... Și apoi, întuneric.

La „întuneric” se sting toate luminile. Se aude vocea S. (eventual muzica pe fundal)

S: Albul era nins. Griul topit era asfaltat. Iar roșul... n-avea faruri.

O fășie de lumină se aprinde brusc. Intră iar „adultul” în costum cu mașina roșie, o izbește de picioarele lui B, care se ferește și țipă. Fâșia de lumină se stinge brusc. B aprinde o lumânare. S la fel.

B: Corpul meu nu mai are temperatură proprie. Corpul meu nu mai are formă proprie. Corpul meu nu mai are culoare proprie. Mai am doar o existență fragilă. Abia mai tremur aerul în lumina unui far stins.

S: Știam că ai să spui asta.

B: Cine ești? *Amândoi suflă în lumânări. Întuneric. S își reia locul inițial pe marginea scenei, în șezut. B, pe scenă, joacă după ce citește S. O lumină se aprinde.*

S: *(citește din aceeași carte)* – Nu sunt farurile de vină pentru neființa ta. Nici albul, nici negrul, nici roșul. În acea noapte, te-ai strecurat din pat și te-ai dus să mănânci dulceață de mătrăgune, preparată dintr-o carte de bucate mai...specială. Apoi ți s-a făcut o sete arzătoare, chinuitoare. Te-ai repezit afara. Simțeați că poți cuprinde pe limba ta întreaga ninsoare. Privirea-ți era înecată de albul ce picura din negru, iar picioarele ți erau lipite de griul topit. Te-ai prăbușit la pământ sub greutatea otrăvii. Dreptunghiul roșu nu avea faruri doar pentru că tu nu mai vedeai lumina, așa cum nu mai vedeai nici stelele. Dreptunghiul roșu a trecut prin umbra ta, dar mătrăguna furase deja temperatura, forma și culoarea corpului tău...

B: De unde știi?

S: Din cartea de bucate...

B: Cine ești?

S: Subconștientul tău...

Întuneric. Intră iar toți 8 pe scenă (același fundal muzical și joc de lumini ca de fiecare dată), își rotesc din nou pozițiile.

*C este următorul la joc, cu pietricica în mână. Sare toate căsuțele, iar pe căsuțele 7-8 se întoarce și vrea să sară în sens invers. Luminile și muzica se opresc. Intră moartea în scenă, grăbită, îngrijorată. Ceilalți 7 ies. Rămâne C și Moartea. *copilul C este foarte vesel, nu are *semnul* desenat încă.*

M: (*intrând grăbită în scenă. Scapă o acadea pe jos*) Stai! (*se apropie foarte tare de C, încercând s-o oprească, dar se oprește brusc, ferindu-se să nu o atingă*)

C: (*se oprește din sărit. Privire seacă*) Relaxează-te.

M: Ce faci?

C: Mă joc. Tu?

M: Când ajungi la capăt... te oprești. Nu trebuie să te mai întorci...

C: Ba da!

M: Ba nu!

C: (*sare de pe șotron. Se plimbă*) Ba da!

M: Ai bilet?

C: Ce?! (*găsește acadea. O desface și mănâncă*)

M: Bilet. Dus-întors. Ai?

C: Aaa... Aici nu suntem în tren!

M: De unde știi?

C: (*uitându-se împrejur*) Trenurile au ferestre... Aici nu e nicio fereastră.

M: Ferestrele nu se văd. (*șterge un geam imaginar*) Uite, e una chiar aici!

C: Acea nu e o fereastră de tren!!!

M: (*indignată*) – Huh?!

C: Nu! Pe ferestrele de tren, lucrurile se mișcă repede, fug de mine, se ascund mereu în spatele vagonului. Așa că toate obiectele parcă sunt avioane cu reacție și lasă un fum colorat în urma lor. Îmi place fereastra din camera mea. De pe ea nu fug lucrurile.

M: (*gânditoare, scărpinându-se în bărbie*) S-ar puteeeea... să ai dreptate. (*izbește cu ceva în „fereastră”*). Se aud cioburi spărgându-se)

C: Deeci tu... (*imitând „puteeeea”*) Ce faci aici?

M: (*încurcată*) Aaa... am venit să întreb... umm... Cât e ceasul???

C: (*scurt și vesel*) Depinde! (*din ce în ce mai repede*) – Păi. Ceasul meu poate arăta ora 7, 15 minute și 52 de secunde, iar ceasul lui (*arată pe cineva din sală*) poate arăta ora 7, 16 minute și 2 secunde. Apoi, același ceas trebuie să arate aceeași oră 2 ore la rând de 2 ori pe an. Iar dacă iau ceasul acesta și îl trimit la Londra va fi cu 2 ore înainte când va ajunge acolo. (*voce liniștită, puerilă:*) Ce încredere poți să mai ai într-un ceas? Oare... *cade pe gânduri*)... oare dacă duc ceasul acesta la Polul Nord, o să înghețe timpul?

M: Am... amețit?

C: Tu ești... om mare?... De acela... vechi?!

M: Sunt... (*se măsoară*) mare... sunt... vechi... Da.

C: Atunci poți să-mi răspunzi la niște întrebări?

M: (*parcă se trezește dintr-un vis, se sperie, se agită*) NU! Nu pot să amestec afacerile cu plăcerea... Am venit să te iau (*încearcă să o atingă... C se*

ferește) Nu o să te doară... trebuie doar să... Se va termina înainte să înceapă! Promit.

C: După ce jucăm un joc... Eu pun întrebări, tu trebuie să știi răspunsul. Dacă știi să răspunzi la toate, vin cu tine.

M: Bine...

Lumina vine din spate. Ei stau față în față, C mănâncă din acadea. Lumina venind din spate, publicul vede doar umbrele lor din profil.

C: Toată lumea spune că timpul trece... Unde se duce timpul care trece?

M: Timpul care trece e mâncat de gărgărițe...

C: Miști! Timpul care trece e așa MULT, iar gărgărițele... sunt așa... MICI!

Am câștigat!! Nu poate fi acesta răspunsul corect.

*Se întoarce și fuge de pe scenă. M se așază pe marginea scenei și se mișcă ciudat *coregrafie??*, mișcări mici, scurte, agitate, „vinovate”. Lumina din spate se stinge. Începe muzica și jocul de lumini (aceiași), intră toți 8, se face rotația de poziții. E rândul lui D să sară. Sare cu ambele picioare pe fiecare pătrățel, se oprește pe căsuța 4. Cei rămași în cerc își mai schimbă o dată pozițiile, vine rândul lui E. Sare și acesta în 2 picioare primele 3 căsuțe, apoi se oprește pe căsuța 5. Rămân în scenă doar D și E pe căsuțele lor și C rămâne în poziția în care a înghețat în cerc. Moartea M încă mai este în fața pe marginea scenei. Îngheață și ea. Semiîntuneric.*

*[D și E sunt gemeni, îmbrăcați cu aceleași haine dar de culori diferite. D este rău, pesimist (îmbrăcat în negru) iar E este bun, optimist (în haine albe). Nici unul nu are *semnul*. Încă.]*

D și E pleacă de pe șotron. Fiecare dintre ei este urmărit de câte un reflector. Lumina din jur este foarte slabă; M și C abia se văd. D în jumătatea stângă a scenei, E în jumătatea dreaptă.

E: Vântul ar putea să se scrie singur pe o coală de hârtie și să zâmbească cu ajutorul ei.

D: Mama mi-a zis să nu mă joc cu cuțitul. De fapt, cuțitul se joacă cu mine. Cuțitul e singurul care se joacă cu mine.

E: Un miel și-ar putea croșeta aripi din lâna lui.

D: Îmi place coliva pentru morți. În fiecare bomboană colorată poți simți gustul non-culorii de a fi mort.

E: Sunt mai mic(ă) decât firul de iarbă, dar firul de iarbă e mai mic decât un șoricel care mănâncă un castravete supraponderal.

D: Eu îmi înghit umbra, iar umbra mea vă înghite pe toți.

E: E dulce să privești în gol. Poți umple cu stelute și confeti tot golul de care dispui.

D: Probabil moartea e doar o salată de zgârciuri, țepușe, intenții rele cu miros de butoi de varză murată puse într-un sac negru...

În timpul ultimei replici, lumina „foarte slabă” din jur începe să clipească, **M** se dezmoște puțin câte puțin. La sfârșitul replicii, fundalul muzical se schimbă brusc: devine mai alert, dramatic.

M: Probabil... ai dreptate.

D: (răutăcios) Evident. Știam!

E: (se apropie puțin de **M**, voce caldă, nesigură) Ești bine?

M se întoarce brusc spre **E** (până atunci era cu fața la public: privire meschină).

M: Sunt RĂU!

E: (scoate o floare albă și i-o dă lui **M**) Poate asta o să te facă să te simți mai bine...

D: (scoate o foarfecă, taie floarea. **M** rămâne cu tulpina în mână) – Acum arată mai rău, ceea ce e bine. Sau RĂU! Sau...

M: (spre **E**) E prima floare pe care mi-a dăruit-o cineva. **E** se apleacă. Îl ia pe **M** în brațe.

D (miroase în aer) – Miroase a butoi de varză murată în zonă... Tu trebuie să fii **Moartea**.

M: Sau ce-a mai rămas din ea...

D: Mai nimic. Ești incompetent(ă). Aș putea să colorez îngerii în negru și să le pun cioburi în loc de ochi mai repede decât tu poți doar gândi la asta...

M: Cum?!

D: Stropindu-i cu cerneală neagră și băgându-le penița în ochi.

E: Nu fi rău... își face treaba bine. Mii de ființe mor... zilnic?! (speriată de propriile-i cuvinte)

M: Dacă... Numai de aș găsi-o (referindu-se la **C**)... se uita. Ar trebui să doar... (spre sală în gol, face cu mana prin aer ca și cum ar atinge pe cineva) și mi-aș reveni.

În timpul gestului cu mâna prin aer, **D** și **E**, din spatele lui **M**, se uită cu ochi mari, fac mișcări robotice din cap, încearcă să se aplece peste **M** și să-i vadă fața. La sfârșitul replicii, **M** se întoarce brusc spre ei iar **D** și **E** îngheață cu expresii fixe pe fețele lor pictate ca de păpușă. Intră clovnul. **M** îl ia pe **D** și îl duce într-un colț al scenei iar clovnul îl ia pe **E** și îl duce în alt colț.

M: Merci, amice!

Clovn: Pentru puțin! **C**, din poziția în care era înghețat în cercul șotronului, începe să se dezmoștească. **E** sleit de puteri, doar cu bățul de la acadea în gură (sau cu foarte puțin rămasă din ea). Se târâie greoi spre fața scenei.

C: (încet, tremurat, târâindu-se) Am trișat. Acum e aici. Se prelinge din întunericul tivit cu lumină amară.

M: Cine?

C: FRICA. Mă paralizează. Își înfîșe acele ruginite în mintea mea.

C ajunge, târâindu-se, în față. M se lasă jos lângă ea. La fiecare replică, M se va apropia de C iar acesta se ferește. Se învârt în cerc. C este speriat, M se apropie amenințător.

M: Acele ruginite... sunt în posesia MEA. Frica îți ucide mintea Ești doar un copil. Ți-e FRICĂ.

C: Mi-e frică...

M: Ai rămas doar tu, iar gărgărițele ți-au mâncat timpul. Tu însăși ai sorbit nesătulă din el.

C: Nu! Am să-mi înving frica... Am să o las să treacă prin mine!!!

M: Lasă-mă să te îmbrățișez... totul se va termina mai ușor iar umbra mea îți va curge prin vene.

C: Când mergi împotriva fricii tale te simți liber... (*delirează*)

M: Dar tu FUGI... Lucrurile de care ți-e teamă sunt de obicei cele care merită cu adevărat. Poate că merită să mori. Poate că meriți să mori!

C: Nu! Vocile din capul meu vor fi reduse la tăcere.

M: Nu țipa. Aici, cuvintele se sparg de pereți și cad jos, cioburi. Ecoul durerii lor care strigă AJUTOR e captiv în vid. Iar vidul, draga mea... îți umple venele. Umbra mea e vidul.

C: Sunt... goală?!

M: (*aplecându-se peste C și desenându-i *semnul* pe față*) – Mai mult decât goală. Ești nimic. După ce îi desenează semnul, M se ridică în picioare, îi întinde o mână lui C și îl ajută să se ridice. Ies împreună, de mână.

C: Am trișat. Dar totuși de câte gărgărițe ai nevoie să-ți mănânce toată viața?

Iese. Un reflector pe colțul în care stă D. Se trezește din „somnia” de pe parcursul dialogului dintre M și C. Are o plăcuță lângă el pe care scrie SPRE CUTIA CU ZÂMBETE DE COPIL. Și-o pune pe după gât și se ridică în picioare. Se duce puțin în culise, vine cu o cutie de carton învelită în alb: CUTIA CU ZÂMBETE DE COPIL. O lasă într-o parte a scenei, el se duce în cealaltă și o indică cu arătătorul. Între timp, E se deșteaptă și el din colțul lui, dezorientat. D stă nemișcat (ca un indicator). E se învârtă în jurul lui, analizându-l atent.

E: Ești un indicator.

D: Da. Din câte îmi aduc aminte.

E: De ce ești un indicator?

D: Pentru că indic.

E: Ești un indicator care indică ce?

D: Indicator spre cutia cu zâmbete de copil.

E: Ce caută un indicator pe linia a 4-a a unei treceri de pietoni de pe un bloc?

D: Adineaori eram jos. Pe stradă. La marginea unui trotuar. A dispărut trotuarul. A dispărut strada.

E: Și a apărut blocul?

D: Și trecerea de pietoni?

E: Ah. Uite un iceberg.

D: Nu. E doar pădurea tropicală. Pe vârful blocului vecin.

E: Ai un zâmbet pe față.

D: Cred că a ieșit din cutie.

E: Stai că-l prind eu. Ah. Fuge. *(aleargă după zâmbetul invizibil. În cele din urmă îl prinde între palme)*

E: Ah. Mă gâdilă.

D: Bagă-l în buzunar. Sau prinde-l c-un ac de pulover.

E: *(il ține încă în palme. Îl duce la ureche și ascultă)* Zâmbetul plânge. Nu-i place în cutia de carton.

Întuneric pentru câteva secunde. La reapariția luminii, E este pe marginea scenei, plictisit, somnoros. D cascade...se scarpină în cap. Nu mai știe în ce direcție să indice. Agitație generală.

E: Nu vă supărați...

D: Prea târziu!

E: Nu cumva știți...

D: Habar n-am!

E: Ce anume indicați?

D: Ăăă...am uitat.

E: Cumva cutia cu zâmbete de copil?

D: Mă plictisești. Cară-te.

E: Încotro?

D: Ce-mi pasă?

E: Ești indicator! Trebuie să-mi indici o cale...

D: Nu te aud... E prea întuneric.

E: Cineva trage trecerea de pietoni de pe bloc... linia 4 ajunge pe muchie... un tremur și cădem amândoi... un strănut și ne pulverizăm în vid.

*Hapciu. (cineva strănută) Întuneric pentru alte câteva secunde. La apariția luminii, D și E sunt în mijlocul scenei, culcați, adormiți îmbrățișați. Se trezesc confuzi... [muzică difuză, ambiguă pe fundal] din culcat se așează în genunchi. Pe parcursul dialogului își desenează reciproc *semnul* unul celuilalt.*

D: Am visat...

E: ...un indicator pe-o trecere de pietoni...

D: ...pe-un bloc...

E: ...cutia cu zâmbete de copil...

D: ...un strănut...de carton...

E: ...zâmbetul fugit...

E: Ce-o să se întâmple cu zâmbetele de copil din cutia de carton?

D: Vor arde în cerculețe concentrice de cenușă plutitoare. *Întuneric.*

D, E: Și nu se vor mai trezi niciodată.

D și E ies. Rotația pozițiilor (joc de lumini, muzică, coregrafie). Rândul lui F, copilul nenăscut. Trebuie să fie înfășurat în „placentă”: pungă imensă în care să se poată mișca sau altă idee de a reprezenta fătul.

F: Ziua 1. Bună. Sunt... (pauză lungă, se gândește) Nu știu cine sunt. Adică știu. Sunt EU. Dar nu știu cum mă cheamă. Sunt produsul unei vulgarități, fără nume, fără trup, fără conștiință, fără discernământ, fără idei, dar cu suflet. Mă iubești?

Ziua 5. Nici nu realizezi că exist. Mă mișc. Ți-e rău. Zâmbesc. Plângi. Vreau sa-ți vorbesc. Taci. Bine. Acum sunt sigurul care știe că sunt aici. Realizez că e ascunzătoarea perfectă. Sunt liber. Sunt mai independent ca tine: nu am nevoie de lumină, de apă, de aer, de un loc de muncă. Păcat că independența mea atârână de un cordon ombilical.

Ziua 20. Scuze. N-am vrut să te trezesc. Dar e bine că ai deschis ochii. Ți-ai dar seama că trăiești! Bună dimineața, mami!

Ziua 31. Bătăile inimii zvâcnesc în toată materia care mă alcătuiește. Convulsii îmi tremură așa-zisul trup. Nu aud nimic, nu văd nimic, nu simt nimic și totuși sugestia existenței mele mă zdruncină. Organele de simț încă nedezvoltate captează stimuli externi, încerc să gust din ceea ce mă așteaptă. Aștept, vreau, îmi doresc. Mă simt ca un nenăscut prins în balonașul lui. Chiar asta simt. Chiar asta sunt. Criză.

Ziua 39. Nu-mi pasă dacă am să mai ies vreodată de aici. În mama mea sunt incomplet și totuși mai întreg decât am să fiu vreodată. Dincolo de lumea asta nu sunt oameni, sunt cifre. Sunt 60 de zile în loc de 9 luni. Nu există hârtie dar sunt foi A4. Nu există comunicare, dar sunt numere de telefon. Nu există zi, dar sunt 24 de ore. Nu există încredere, dar siguranța e exprimată în cifruri de seif. Nu exista vreme frumoasă, dar sunt grade Celsius. Nu există dragoste, dar este 14 februarie. Nu exista oameni dar sunt coduri numerice personale. Mă doare. Pe tine nu?

Ziua 45. Opțiuni. Alegeri. Șanse. E ceea ce ție ți s-a dat. acum ai ocazia să decizi pentru tine. Ți poți alege singură viața pentru că cineva a ales ca tu să ai viața. Recunoștință? Remușcări? Relații? Remunerații? Repetă. Prea multe „re”-uri. Doar factori. Ai ales? *Foarte bine... (M intră în scenă, gâdilindu-l pe F)*

Ziua 60. Mă gâdilă. Sunt aici fără să fiu ceva. Voi fi ceva abia atunci când nu voi mai fi doar o decizie în centrifuga Universului. Astăzi e ziua când mama mea m-a omorât.

*M îi desenează *semnul* lui F, îl ia în brațe și îl scoate din scenă. Intră cei 8, încearcă să-și continue rutina (dans, lumină, muzică) însă G (fată) și H (băiat) intră fredonând ceva vesel, ținându-se de ambele mâini și învârtindu-se. Ceilalți 6 îi înconjoară amenințător pe G și H, stricându-le dansul și se strâng în jurul celor 2 astfel încât G și H stau fiecare pe jumătatea lui de cerc din capul șotronului. În timp ce amenință:*

A,B,C,D,E,F – Supune-te regulilor! (fiecare în ritmul lui, nu toți odată)

Un zgomot puternic și scurt însoțit de lumină orbitoare, îi alunga pe cei 6, G și H rămân singuri în scenă. Rezervați, timizi unul față de celălalt, dau fiecare cu piciorul peste linia care le separă cercul în 2, cu intenția de a o șterge. Fac asta din ce în ce mai cu spor (eventual se apleacă și freacă po-deaua cu mâna) până dispare.

H: Urăsc liniile! Urăsc limitele! Urăsc regulile!

G: Ți se pare.

H: (ridică tonul) Urăsc...

G: (il întrerupe) Ți se pare! Ura însăși este o limită, limita superioară a ignoranței. Ura se dezvoltă într-un pătrățel de foaie de matematică în care te închizi doar tu cu ea, iar ea sufocă pătrățelul tău, nicidecum lumea patruleteră exterioară. (**G** iese din cerc, se așază undeva jos, cu spatele la **H**, bosumflată.)

H: (îngrijorat) Te-ai supărat? **H** se duce în culise, revine cu un balon roșu pe care i-l oferă lui **G**. Ea îl ia, impasibilă, și cu el în mână, cugetă:

G: Oamenii iubesc regulile. Chiar le creează. Regulile sunt linia de demarcație întreruptă de pe drumul lor: de-o parte, subconștientul, pe cealaltă, societatea; benzi în contra-sens. Regulile sunt născocite pentru a crea iluzii, iluzia unei nebunii normale. Oamenii își impun reguli, pentru ca apoi să aibă halucinația unei depășiri pe linie continuă.

H: Atunci hai să ne jucăm. După reguli.

G: Nu. De fiecare dată e la fel. Să mai aștepte. Nu încă. **H** se duce lângă **G**, jos, o îmbrățișează sau o ia încet de mână – un semn de afecțiune.

Lumina slăbește până aproape de întuneric și revine. Brusc.

G: (speriată) – Ce s-a întâmplat?

H: A clipit soarele. Așa face când miroase a smochine... și... (se bâlbâie) așa... ți-aș... ce vreau să zic este că... eu... eu te...

G: Ți se pare. **G** își retrage mâna din mâna lui **H**, care rămâne jos, cu capul plecat, amărât. Știi care e lucrul penibil pe care îl facem cu toții zilnic, fără să realizăm?

H: Eu știu. Zi-le lor!

G: (caută cu privirea, țiță ca și cum ar vrea să o audă cineva.) Uitați! Mereu uitați câte ceva... uiți unde ți-ai pus păpușa, uiți dacă a nins ieri, uiți cine ești, uiți că ești un indicator și trebuie să indici, uiți cum să prinzi un

zâmbet, uiți cum te cheamă. (*schimbare de ton*) Îmi uit replica. (*îi dă lui H balonul*)

H: (*îi continuă ideea lui G*) Și știi ce e și mai penibil? Faptul că aveți impresia că e o regulă să uiți! Ignoranța voastră se mulțumește să accepte uitairea ca pe o regulă a unui mental curat.

G are în buzunar chibrituri (*cât mai multe*) și la final, o cutie cu doar unu rămas în ea.

G: Ideile... îți scapă (*scapă un chibrit*)... gândurile... îți scapă (*mai scapă unul*)... regulile... îți scapă (*din nou*)... visele, imaginația, dorința, libertatea, încrederea... îți scapă, îți scapă, îți scapă, îți scapă, îți scapă. *Aruncă câte un chibrit pentru fiecare cuvânt din ce în ce mai repede, iar la repetiția lui „îți scapă”, aruncă violent în toate direcțiile cu cât mai multe chibrituri. Muzică dramatică, moment de criză. H o ia strâns în brațe, încercând să o calmeze. Îi returnează balonul. Scoate o acadea mare, lată și colorată.*

H: Vrei? *Cei 2 ling acadea, dar fiecare pe partea lui (de aceea e mare și lată!) fără să se atingă. Se uită fix unul în ochii celuilalt. G se desprinde de acadea, cu balonul într-o mână, scoate cutia cu unicul chibrit cu cealaltă.*

G: Imaginează-ți că ACEASTA (*ridică chibritul neaprin*s) e ultima regulă căreia trebuie să te supui: MOARTEA. Iar balonul ești tu, un suflet aerian într-un înveliș precar. Știi care este cel mai penibil lucru pe care îl facem? (*aprinde chibritul*) Considerăm că este doar o altă regulă pe care o putem scăpa.

Apropie chibritul de balon, care pocnește. La bufnitură, luminile se sting, rămâne un reflector care îl arată pe H luând-o pe G din fața publicului și împingând-o să sară șotronul. G sare, la capătul jocului prăbușindu-se. H o urmează întocmai. M apare, le desenează semnele, îi ridică în picioare. Restul personajelor intră, se așează în poziția înghețată de când A își căuta păpușă, la început. Devin „păpuși” și A, S, Clovnul și M.

A: Vrei să știi cum e să te prinzi de ultima rază de soare?

B: Vrei să fii peste tot și totuși să nu exiști?

S: Vrei să exiști și totuși să nu fii nicăieri?

C: Vrei să știi cum e să-ți închidă ochii altcineva?

D: Vrei să atârni de marginea cerului?

E: Vrei să te ridici pe vârfuri și abia atunci să atingi pământul?

F: Vrei să-ți ții inima în mâna dreaptă?

G: Vrei să desenezi o prăpastie și să stai pe marginea ei?

H: Vrei să te ții de mână cu umbra ta de pe asfalt?

Clovn: vrei să știi cum e să vezi totul monocromatic?

M: De fapt, vrei să știi cum e să mori?

Toți: ȚI SE PARE. (*lasă cu toții capetele în jos deodată*)
Întuneric.

Textul demonstrează că autorul este capabil de invenție dramatică, aducând în scenă situații și personaje credibile. Simțul acut al realității este evidențiat prin personaje, iar creativitatea prin mișcări și replici. Textul poate deveni „canonic” pentru a ilustra noțiunea de farsă dramatică.

Ioan Stoica

Farsă cu două bătrâne și o tânără

Un tren plin. Locurile ocupate. Un loc pe care nu stă nimeni, dar pe care se află o geantă.

Scena 1

Prima bătrână vine și se așază.

Tânăra : Doamnă, este ocupat.

Bătrâna 1 : Poftim ?

T: Este ocupat.

B1: Ce? Zi mai tare pentru că nu te aud.

T: Este ocupat. (*bătrâna scoate un aparat auditiv și-l pune în urechi*)

B1: Mai zi o dată!

T: Este ocupat!!

B1 (*luminându-se*): Aaa!! E ocupat... Cum adică e ocupat?

T: Adică stă cineva aici.

B1: Unde? (*exasperată*)

T: Aici!! (*arată cu mâna spre bătrână*)

B1: Aici?Nu văd pe nimeni aici.Sunt doar eu, ai dreptate.E ocupat de mine.

T: Nu, nu; înainte să veniți dumneavoastră stătea cineva aici. S-a dus până la toaletă, dar se întoarce. Și-a lăsat geanta. Uitați.

B1: Ce?

T: Geanta. În spatele dumneavoastră. Este ocupat.

B1: Aaa... Geanta... Ocupat... Da, da, da, am înțeles. (*ia geanta și o pune în mijlocul culoarului*).

B1: Gata. Acum nu mai este ocupat.

T: Dar...

B1: (*serioasă, cu o voce care nu acceptă să fie contrazisă*) Domnișoară, sunt o femeie respectabilă. Am muncit o viață întreagă și mi-am plătit datoriile către societate. Acum cer doar ca și bătrânețile să-mi fie respectate. Cine stătea pe locul acesta va putea sta și în picioare. (*se întoarce cu spatele către tânără și-și scoate aparatul auditiv*).

B1: (*mormăind ca pentru sine*) De parcă nu știu că o să vină te miri ce flușturistică, cu bluza sub sâni și fusta peste buric...

Scena 2

Se aud bocăneli pe culoarul trenului. O bătrână în baston se apropie.

B2: (*neadresându-se nimănui*) Vai, vai, vai. Oare unde stăteam. Vai, vai, vai. Oare unde stăteam? Of, of, of, șalele mele. Of, of. Rău mai este să fii bătrân. Ehe, dacă eram și eu acuma tânără...

B2: (*împiedicându-se de geanta din mijlocul culoarului*) Tu-i mama mă-si, că era să cad. (*vede geanta și o recunoaște*) hhh!!! Geanta mea. Înseamnă că stăteam pe aici pe undeva.

B2: (*către B1*) Doamnă dragă, fiți amabilă. Nu aveți idee pe unde stăteam?

B1: Poftim?

B2: Ce?

B1: Poftim?

B2: Ce?

B1: Poftim?

B2: Ce?

(își scot aparatele auditive și le pun în urechi)

B1: Poftim ?

B2: Aveți idee unde stăteam?

B1: Nu. Nici cea mai vagă idee.

B2: Dar dumneavoastră domnișoară ? Nu știți cumva unde stăteam?

B1: Ba da. Chiar lângă mine. Pe locul ocupat de dumneaei.

(bătrâna 2 privește spre bătrâna 1)

B2: Doamnă, vă rog, sunt femeie bătrână.

B1: (*lăsându-se adânc în scaun*) Și eu la fel.

B2: Doamnă, vă rog, sufăr cu picioarele.

B1: Și eu la fel.

B2: Doamnă, vă rog, eu am baston.

B1: Și eu am. (*scoate din geantă un baston telescopic pe care îl deschide*)

B2: Și de ce nu-l folosiți dacă îl aveți?

B1: Ba îl folosesc, cum nu? (*se ridică cu greutate și începe să meargă prin vagon poticnindu-se și icnind la fiecare pas*)

(*Bătrâna 2 profită de ocazie și se așază*)

B1: Ce faceți doamnă?

B2: Mă așez pe locul meu.

B1: Cum locul dumneavoastră, doamnă?

B2: Al meu. Am venit prima. Dumneavoastră l-ați ocupat abuziv.

B1: Abuziv? Mais au contraire, ma chérie. Știți cum se spune, doamnă: „Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare”.

B2: Exact, doamnă. Bine spus. V-ați dus la o plimbare în baston, iar eu m-am așezat. Scurt și la obiect.

B1: (*stupefiată*) Haida de ! Da bine îmi mai potriviți cuvintele după cum vă place, doamnă. Eu voiam doar să vă arăt că într-adevăr sufăr cu picioarele, iar dumneavoastră abuzați de bunăvointa mea ca să-mi furați locul. Doamnă, așa ceva nu se face.

B2: Se face, nu se face, eu de aici nu mă mai ridic.

B1: Ba vă veți ridica. Cer ca până la soluționarea problemei locul cu pricina să nu fie ocupat de niciuna dintre noi. Astfel, pot fi sigură că indiferent care va fi rezultatul analizei, partea declarată nedemnă de a ocupa locul va avea bunul simț să se supună.

B2: Foarte bine, accept. (*se ridică*)

B1: Să începem deci. Doamnă, câți ani aveți?

B2: 79. Dumneavoastră?

B1: Eu am 82. Așa că merit mai mult locul.

B2: Da. Dar eu sufăr de osteoporoză. Nu pot sta în picioare.

B1: Că parcă eu nu sufăr. Ba în plus am avut și un picior rupt astă vară, care abia s-a vindecat.

B2: Doar unul? Eu le-am avut pe amândouă. Am căzut pe gheață.

B1: Așa vă trebuie, doamnă, dacă vă duceți la patinoar. Orice distracție se plătește.

B2: Care patinoar, doamnă? A spălat femeia de serviciu pe jos și a înghețat. Nu-mi permit eu să merg la patinoar.

B1: Da, dar vă permiteți femeie de serviciu. La mine în bloc nu spală nimeni pe jos cu lunile.

B2: Doamnă, degeaba insistați. Merit mai mult locul decât dumneavoastră.

B1: N-o lungim deloc. Sunt perfect de acord cu dumneavoastră. Locul este al meu.

(*bătrâna 1 încearcă să se așeze; bătrâna 2 o oprește și încep să se împingă reciproc*)

B2: (*gâfâind în încleștare*) Doamnă, vă rog, puțin respect.

B1: Și eu am aceeași pretenție dacă nu vă este cu supărare.

T: (*care până acum a asistat stupefiată*) Vă rog, opriți-vă. E mai mare rușinea. Femei bătrâne...

B1: Pe cine faci bătrână, domnișoară? Ai grijă cum vorbești.

B2: Da, chiar așa. Doar pentru că am trăit mai mult și avem o experiență de viață mai mare nu înseamnă că suntem bătrâne.

(*Bătrâna 1 reușește să prindă bastonul bătrânei 2 și i-l trage. Bătrâna 2 se prăbușește.*)

B1: Touche, madame! Cred că acum știm cine are dreptate. (*se așază satisfăcută*)

B2: (*ca din gură de șarpe*) Văileu!! Văileleu!! Săriți, fraților, că m-a omorât!! Văileleu!!

T: Doamne Dumnezeule. Ce-ați făcut? (*sare și o ridică pe bătrâna 2.*) Dacă și-a rupt ceva?

B1: Asta este. Nu e problema mea. Eu i-am spus că nu are ce căuta pe locul acesta. Este al meu. Dacă nu a vrut să mă asculte, acum plătește consecințele...

T: (*către bătrâna 2*) Vă simțiți bine, doamnă?

B2: Vai, vai, vai. M-a omorât. Ce doamnă nesimțită. Pe mine, femeie bătrână. Valeo, valeo, valeo...

T: Stați în locul meu, vă rog. Odihniți-vă.

B2: Mulțumesc foarte mult, domnișoară. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Ați salvat un suflet de la moarte.

T: Vă simțiți mai bine?

B2: Da, da. Sunt bine.

T: (*spre bătrâna 1*) Nu aveți minte, doamnă. Degeaba ați trăit atât. (*Tânăra își ia lucrurile și pleacă.*)

B1: (*spre bătrâna 2, strângându-și bastonul și băgându-l în geantă.*) Ți-am zis, fată, că o să meargă. Și tu atâta te temeai...

B2: (*scoțând un ruj din poșetă și începând să se rujeze*) Eh, ce să-i faci, fată. E greu cu tineretul din ziua de azi. Pe vremea mea...

Se aude șuieratul trenului. Cortina cade.

ANA-MARIA STAN, Jungle V.I.P.

Ana-Maria Stan acordă multă atenție specificității limbajului, ca mijloc de caracterizare.

De apreciat dialogul viu, colorat, dovedind cultură, inteligență și reale calități dramaturgice prin dinamism și spontaneitate.

Ioan Stoica

Jungle V.I.P.

Personaje: Ana, Miana, Dio și Eli și Autoarea

Cortina este trasă iar în fața scenei este așezat un scaun cu spătarul către public. Autorul vine din spatele sălii de spectacol preocupat de ceea ce ține în mână... adică un caiet; se așează pe scaun și își întoarce capul spre public cât să le adreseze un scurt: "Hello!"... apoi în timp ce își întoarce scaunul în poziție opusă celei din tâi începe să converseze cu publicul:

Autoarea: „Deși dacă stau bine să mă gândesc, eu nu am venit astăzi pentru a spune „Bună!” la toată lumea; ori să dau explicații în legătură cu întârzierea mea de... *(privește la ceas)*... 5 minute... ei na! Mare tragedie... *(își modifică poziția pe scaun)*... iar dacă vreți să vă vorbesc despre structura lumii în care trăim astăzi... pot să vă spun un singur lucru: și anume: că este ceva asemănător cu teoria chibritului... so... "Next time!". De fapt și de drept eu am venit astăzi... aici... *(lungeste cuvintele)*... pentru a vă spune un singur lucru: peste un minut, poate mai mult, va avea loc o chestie cu iz de scenetă sau ceva asemănător *(se ridică de pe scaun)* .Iar pentru orice scenetă am nevoie de subiect. Ce descoperire! Fantastic! *(pe jos se află împrăștiate mai multe foi scrise... albe...)* Vedeți aceste foi? Sunt post-subiectul sau quelque chose-ul ce s-a vrut a fi subiect. De fapt, ceea ce am eu în mână *(arată caietul)* este tema în sine... formată din 4 temperamente: *(în timp ce va prezenta cele patru temperamente va lua câte o foaie și o va mototoli)*. O oarecare *(face un ghem)*, Eli, are nemaipomenita idee de a se certa cu școala, prietenii și în mod special cu o altă oarecare: Miana *(face încă un ghem)*... o romancieră-care fie vorba între noi nu a scris nici măcar un prim capitol din posibilul ei roman, PARDON!... vroiam să zic... o romantică incurabilă. În jurul acestor doi oarecare mai gravitează: Ana *(face încă un ghem)*, care în ciuda temperamentului său extrem de pașnic reușește să activeze bomba atomică a acestui oraș: Dio *(alt ghem)*! Ce rezultă? Una

harababură/kilogram. Cum se termină? (*se apleacă să strângă foile așezate pe scaun și în jur vorbind în continuare*) să zic?... să nu zic?... da?... nu?... da?... nu?... (*aruncă foile strânse pe scaun*). Nu vă spun! Prefer să descoperiți singuri cum se termină un quelque chose din patru temperamente (*își ia scaunul și iese din scenă*).

Se trage cortina și începe primul act

Actul I

Ana, Eli, Dio, Miana: Vine vacanța!

Ana: Ce planuri mărețe meșteriți ?

Miana: Planuri direct proporționale cu lungimea vacanței!

Dio: Sună bine... doar că ... ați cam uitat ceva! Tezele!

Eli: Oh nu!!!!!!! Iar?!

Dio: What? Pe primul loc ele, apoi vom mai vedea... că doar avem timp pentru celelalte lucruri... Nu ne gonesc câini!

Eli: Nu zău! Teză... ce-i aia teză? O iau... perfect! Nu... din nou: perfect!

Dio: ”Perfect”! Mamă dragă... dai dovadă de o gândire atât de „profundă” încât...

Ana: Eu vreau să merg la mare... ba nu... e iarnă!... atunci... vreau să merg la munte... Da! La munte! Ce ziceți? Mergem la munte?

Miana: Bună idee! Doar că...

Eli: Are teze! Eu una nu am nici o problemă... pentru că iau șinele la picioare doar pentru București!

Ana, Eli, Dio, Miana: Ca să? Pentru?

Eli: Secret!

Ana, Eli, Dio, Miana: Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Eli: Dar tu Dio? Ce ai de gând să faci?

Dio: Eu prefer Crăciunul în familie... (*în timp ce se deplasează către marginea scenei cântă: ”We wish you a Merry Christmas/We wish you a...”*)

Eli: Miroase a naftalină! (*și o îmbrânțește*)

Dio: ”And a happy new year....” cu voi, bine înțeles! (*se îndreaptă spre Eli*)

Eli: A ! Asta sună bine de tot!

Dio: So... mergem la munte, together?

Eli: Un pic și mai mult! Miana?... ce-ți clocește mintea?

Miana: Păi... eu m-am gândit să iau...

Ana: tezele... mai departe!

Miana: să vină vacanța... și să scriu un roman.

Ana: Uau! Super! (*o îmbrățișează*)

Eli: Super? Roman? Vrei să-ți mărești dioptriile și nu știi cum? De fapt, de ce ce mă mir? Tu și romanele: nr.1 la toceală!

Dio: Toceală... sigur ai consultat un dicționar? (*se întoarce spre public*) În cazul în care știe cum arată așa ceva! Oricum... ideea e că Miana face ceva super pe când tu...

Ana: Creează o noua linie de dezastre liceale, metode de tras mața de coadă și vă rog frumos... cireșa de pe tort: teza!

Eli: Exact! Îmi dezvolt neuro-berea; plămâno-fumatul; scandalo-cuvinte...

Ana: Într-un cuvânt dă naștere la o nouă mentalitate, noi cuvinte...

Eli: Într-un cuvânt demonstrez că ești idioată (*arată spre Ana*)

Ana: Niciodată nu ți-a plăcut adevărul, moralitatea în proporții normale!

Eli: Că e tociară (*se întoarce spre Miana*), că e speriată de bombe (*se întoarce spre Dio*) și să fiu a naibii dacă nu s-a dus pe apa sâmbetei gașca noastră! Distracție! Cuvântul cheie! Unde?

Dio: Ok! Hai să ne calmăm! Eli nu s-a distrus nimic! Doar că pe lângă distracție mai există și școală... romane... prieteni... plus o profă care nu e prea drăguță la ascultare... și dacă nu ești atentă...

Miana: Sunt întruchiparea școlii...deci...

Eli: Un moment! Azi fără noțiunea mai sus pomenită! Aici e camera unei super trăsnite persoane deci...

Dio: Fără deci!

Eli: Și prin urmare... ce ziceți de ceva de băut, de mâncat... reviste... muzică ...filme...și mai vedem noi!?

Dio: Hai să te ajut! (*Se retrag de pe scenă... Miana și Ana sunt așezate pe doua scaune una lângă alta*)

Ana: Mianaaaaa.....

Miana: Daaaaaaaaa.....

Ana: Și chiar vrei să scrii un roman? sau ceva asemănător?

Miana: Hai s-o lăsăm baltă! N-am chef de discuții în stilul prezent aici! (*și-și trage scaunul mai departe*)

Ana: (*aducându-și scaunul după Miana*) Te roooog!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Nu sunt Eli! Sunt pasnică! Ok?

Miana: Da... dar... chiar nu vreau să vorbesc!

Ana: Bineeeee... dar totuși, spune-mi care e subiectul? Te roooog și cum ai să-l scrii!? Te roooog! (*Apar Dio și Eli*)

Dio: Corect! Cum o să-l scrii?

Miana: Păi... subiectele sunt multiple, despre tot ceea ce înseamnă viața... so... nimic de explicat, multe de scris!

Eli: Și a doua întrebare?

Dio: Of! Cap sec! Există compu... stiloul... caiete... chestiile ălea albe din lemn bătut, numite foi... există multe pentru a scrie... ori exatitatea te împiedică să prelucrezi datele?

Eli: Exact... știi... uneori... ei mai bine lasă!

Miana: Gata! Roman zero!... prezent ok! Nu trebuie să fie de acord cu ideea roman și nici cu cine îl scrie!

Ana: Dar nici să te ia peste picior!

Dio: Bingo! Fiecare alegem ceva!

Ana: Și trebuie să ne respectăm între noi!

Dio: Prima regulă a grupului nostru!

Eli: Pe mine, realmente nu mă pasionează ideile din placenta previa a creierului dioptriat care în curând va fi roman! Iar dacă mai aud ceva, îți fac pașaport direct spre crematoriu!

Ana: Asta ți-ar lua ceva timp!

Dio: Și ar pleca...

Miana: Ok! Sunt de acord... dar mă vei însoți până la destinație!

Ana: Tu chiar crezi că e o lady? Mia, e mult până acolo!

Eli: Hai, nu zău!... filozoafele mele prea iubite vă foarte înșelați, dar am prea mulți nervi îndreptați spre tine (*arată spre Miana*) ca să-ți demonstrez (*arată spre Ana*) contrariul celor spuse!

Dio: Gata! Ați întrecut măsura! V-ați virusat rău de tot!

Miana: Îmi vei demonstra că ești exact o nenorocită care-și numără până și gramul de aer necesar unui salut!

Eli: Oh! Ce trist! Prefer să fiu așa decât o inexactă care scrie romane și care hălește cerneală pentru vise stupide!

Dio: Aveți o conversație demnă de milă!

Miana: Gura!Nu halesc cerneală, Einstein for ever! Romanul nu va ajunge la crematoriu pentru că nu voi vrea eu... de altfel dacă stau bine să gândesc, nici nu mă mir că nu ești o lady, ești doar o ciubotă mucegăită (*ridică un papuc de prin cameră pe care îl aruncă în fața ei*) și nu mă supăr că nu-ți pui lăbuțele jechoase pe romanul meu!

Eli: Normal... tu scrii (*ridică papucul și îl aruncă înapoi în ea*) doar pentru pantofii lăcuți și fandosiți, nu pentru noi... ciuboțele!

Dio: Gradul de alcolemie e periculos de ridicat!

Ana: Alcolemia de la suc sau de la imaginara bere?

Dio: Gata doamnelor amazoane...vă rog! Nu distrugeți blocul pentru un roman!

Ana: Lasă-le să se exprime!

Dio: Chiar dacă se păruiesc!

Eli: Distrug și Everestul dacă mai văd creierul dioptric!

Miana: Ți-ai dori! Când vei distruge Everestul va zbura marmota și... dioptric e inexistent în DEX!

Dio: Zău că mor de foame... so... să punem ceva la ghiozdan până apele se vor liniști... să sperăm...

Ana:Și muzica? (se duce și pune muzică la casetofon) *Ana, Dio, Eli dansează... se duc s-o ridice și pe Miana care opune rezistență și apoi toate dansează pentru puțin timp... apoi se aude o bătaie la ușă...*

Dio: Cine-i ?

Vocea: Vecinu de la patru... dați muzica mai încet sau chem poliția!

Ana, Dio, Miana, Eli: Da sigur...! *Se așează să mănânce... în timpul acestei Dio...o întrebă pe Miana:*

Dio:Și ce se întâmplă dacă vei suferi de lipsă de idei ? Capu' la cutie?

Miana: Voi scrie la sfârșit: "Lipsă de imaginație!"

Cade cortina.

Actul II

La școală:

Miana: Ați văzut-o pe Lady rock?

Dio: Negativ!

Ana: S-a lipit cu super glue de bancă!

Miana: Parol?

Ana: Au căzut cornițele și...*(apare Eli)*

Eli: Bună la toată lumea!

Ana: Și... a luat 10, 10, 9, 8 la teze!

Eli: Cum?

Miana: Cum așa? Tocmai tu?

Eli: Păi... Lady rock a fost o iluzie... doar ca să pot observa cum veți reacționa atunci când mentalitățile se vor ciocni și vor face BUM!

Dio: Nota 4 pentru toate! (*replica este rostită spre final de toate cele trei prietene*)

Eli: Nu... zău! Ați fost super!

Dio: Trei săptămâni nu te-am văzut!

Ana: N-am vorbit...

Miana: Am murit!

Dio: Și tu zici că am fost super?

Eli: Păi cam așa ceva... pentru că am aflat că ați fost îngerii mei păzitori... m-ați căutat... v-ați îngrijorat... ce-i drept pe mess dar asta a contat!

Miana: Măi să fie!

Dio: Și totuși în vacanță mergem la munte?

Eli: Aaaaa!... naftalina....

Ana: Păi... muntele meu s-ar face naftalină de familie... pardon!... Crăciun. Hâm...Ok!... Bat palma!

Eli: Bucureștiul meu intră în concediu... so... bați palma cu mine... și tu Dio... dar tu Miana?

Miana: Păi... am luat tezele... vine vacanța... voi scrie romanul... dar nu înainte de a mirosi a naftalină!

Eli: Cât despre roman... abea aștept să-l devorez! Va fi super!

Dio: Atunci s-a făcut! La munte! ”Jungle V.I.P!”

*Urmează un dans pe cântecul lui Baloo din „Cartea junglei” și ca-
de cortina.*

Actul III

*Caiete, hârtii... naratorul le aruncă, le răscolește și dispare dipă corti-
nă. Două prietene stau de vorbă.*

Dio: Tu, ai vrea să-mi spui și mie ce s-a întâmplat cu Ana?

Eli: Ce să se întâmple? Nimic! Chiar ieri dimineată am vorbit cu ea pe mess... cică vrea să meargă la București, n-a renunțat la ideea de anul trecut când ar fi trebuit să meargă cu mine.

Dio: Pentru? I s-a urât de școală, de Galați? Ce are?

Eli: E... aici m-ai prins în opside... N-am nici cea mai vagă idee.

Dio: Pe la ce oră ați vorbit? Pentru că eu am fost pe mess de la 12 încolo și n-am găsit-o online.

Eli: De... puteai și tu să intri cu o oră mai devreme și o găseai... oricum mi s-a părut întregă și nevătămată... așa că nu înțeleg de ce mă chestionezi!

Dio: Pentru că am sunat-o pe „greier” (*arată mobilul*) și greier m-am făcut! Apoi am căutat-o acasă și zero tăiat în patru... toată ziua... m-am jucat de-a șoarecele și pisica. Astăzi the same thing! so...

Eli: Stai s-o sun și eu, poate s-a îmbătat greierașul tău... (*sună și ea*) Oups!!!! Nu-mi place! Poate că... (*sună la ușă*)

Dio: Ana! Bași toți sperieții în mine!

Ana: Sal! Se poate intra și fără invitație? Nu de alta dar me-a mâncat-o pisica... de prea multă silă de Kity-Kat?

Dio: Nici să nu te gândești! E interzis prin lege... de când cu atentatele astea... deci, te rog să înțelegi că este interzisă pătrunderea în casă a persoanelor morocânoase! Ha! Glumeam!

Eli: Ce faci? Te-ai mutat pe Lună? De ce nu răspunzi la telefon?

Ana: Gata! Luați-o mai încet! N-am chef nici de atentate, nici de telefoane, nici de tâmpile reci de griji... pentru că...s-a atentat la oniricul din mine... AM CRESCUT!!!!!!!!!!

Dio: Iar eu sunt papa de la Roma! Mai bine ne-ai zice ce s-a întâmplat cu Bucureștiul tău! Adică mai bine mi-ai explica ce-i cu toată chestia asta! Tu nu vezi că nu se referă la figurat, ci la propriu!? Cap de geniu! Am dreptate? (*către Ana*)

Eli: La propriu? Arată la fel ca acum câteva ore în urmă... 24... 48... Nu mi se pare Uriașul lui Mircea Eliade! So... nu mai fi papa de la Roma... că suntem pe palierul figurat!

Ana: Luați o pauză! Nu suntem nici la propriu nici la figurat... suntem la Minele cel trist! E o mare diferență... și ar fi bine să băgați la cap! M-aș

simți mai bine! Am crescut... asta am zis... și nu-i de râs, nici de plâns... e doar de... bocit.

Dio: Simptome pentru creșterea tău cel bocit?!

Ana: Păi m-am trezit ca de obicei... în pijamaua mea cea oranj, mi-am aruncat picioarele în papucii de soare... am aruncat pe geam seara și visele....

Dio: Ai vorbit pe mess ca de obicei... ai mâncat cereale și idei...

Eli: Iar tu ca de obicei ar fi bine s-o lași să vorbească! Ca să nu te doară căpătâna !

Ana: Apoi am mers la verișoara mea și n-am știut să mă joc!

Dio: Să te joci? Mamă dragă! Dați-mi ceva de scris, o foaie, un ceva....

Eli: Ceva de scris? Măi, Dio, te-ai tâmpit? Ana zice una și tu ai chef de glumă!

Ana: Are chef să noteze cuvinte fără înțeles ca de obicei. Iar eu am chef să mă fac mică –mică, ca și Alice... să mă îmbrac în cea ce am fost! (*sună la ușă*)

Eli: Ei na! Acu cine mai scade sau mai crește?

Dio: Așa vorbești tu despre prietenele tale? Bună Miana! Ce faci? Eu sunt Papa de la Roma!

Eli: Iar eu sunt pe punctul de a mă dezintegra în nervi!

Miana: Ai ceva cu acele creiere dioptrice? Credeam că ți-a trecut... dacă nu-i așa cred că mă va hali balena... de fapt chiar m-a înghițit! Bucată cu bucată... șurub cu șurub... umbră cu umbră.

Eli: Ne-a ronțăit pe toate, această grăsană de apă. Avem una foarte mare problemă!

Dio: Mai pe înțeles... Ana a crescut! Îți dai seama? (*pe un ton ironic*)... e un Tur Eiffel!

Miana: Iar eu sunt mare secată! Ghețar topit... eră glaciară... foc transpirat în cenușă și ... ce tot zice-ți voi?

Ana: Zic că eu sunt mare... nu ca un munte, nici ca un turn...ci ca un om mare... însă acum știu rezolvarea la problemă! TU! (*îi sare în brațe*)

Miana: Eu? Ai vrea să fii mai clară? Și să nu mă mai sufoci?

Ana: Tu știi cel mai bine să te joci! So... trebuie să mă înveți din nou ce înseamnă verbul ăsta! Altfel... mă voi distruge în sfere de apă purpurie.

Eli: Nu chiar, doar că vei deveni mai pașnică ca niciodată... mai cuminte... mai puțin visătoare... nu vei mai merge pe stradă având capul legat de nori și stele.

Dio: Iar eu, în cazul în care veți mai continua în stilul în care ați început... vă promit că voi deveni radioactivă. Ce ar fi să ne așezăm... să trăncănim altceva... și Ana te rog să te calmezi. OK!/? (*se risipesc pe scenă, care cu ale ei.*)

Eli: Sunshine... sunshine... sha-la-la... sunshine...

Dio: sun...căzut pe-o plută, sunshine... la...la...Taci!

Eli: și Dio nu e sunshine... Ana e bosumflici-mici-pitici...

Miana: Hei... ia stai ca me-a picat fisa!

Dio: Nu se mai folosesc telefoane cu fise! So... ți-a picat cartela!

Miana: Ana, ce-ar fi să ne jucăm?

Eli: Ok! Cum? Baba oarba... Cuțu-vino-nu-ștergeo? Comme on girls! Aveți oarece ani la purtător!... Ana ne-ai rămas datoare cu Bucurestiul... de ce doreai să pleci acolo?

Ana: Pentru că acolo aș fi putut să fiu un copil... nu om mare!

Dio: Fetelor! Nu avem timp de jocuri pentru că... (*citește un mesaj de pe mobil*)... vin Luana și Mov.

Miana: Trăsnitele de la munte! Nici o problemă! Tot ne vom juca! Și poate că așa voi reuși să redevin...

Eli: Pe una am înțeles-o dar pe tine să mor eu dacă pot să te înțeleg! Ți-ai scris romanul... ce ți s-a întâmplat?

Miana: Am lipsă de imaginație! Două cuvinte par două străine și țin să-ți aduc aminte că sunt în colaborare...

Ana: Și ce legătură are situația mea cu gheața ta? Eu mă frământ să mă regăsesc și voi... sunshine... papi de la Roma... inspirație... expirație... musafiri... Hello! I ned a help! You hear-me?

Miana: Daaaaaaaaaaaaa!!!!!!! Am auzit! Uite: suntem prietene... în impas... tu ești mare... eu scriitoare expirată în momentul de față, tu îmi spui jocuri din trecut, prezent... jocuri de cuvinte și gânduri... eu le scriu... și în povestea mea voi găsi acel ceva căutat.

Ana: Amândouă? Dar avem musafiri... în plus nu prea cred că va avea vreo șansă... chestia asta... adică scrii, Ok! dar...

Miana: Nici un „dar”... Vom pune falangele la treabă... vom încălzi neuronii... și vom sculpta un gând de realitate.

Dio: V-am ascultat pe toate și mi-am făcut cruce cât pentru 100 de posturi... și am ...

Eli: Și eu am ascultat două creiere umane supărate și m-am gândit că deși nu prea mai înțeleg ceva, voi face tot posibilul să vă ajut să ieșiți din gaura neagră a propriului univers.

Dio: Daaaaaaaaaaaa... sună a JUNGLE VIP!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

(*urmează vechiul dans*)

Dio: Uf! Gata cu dansul, urmează operațiunea „inspiro-grandir”.

Miana: Ai vrea să-mi dai un caiet ca să scriu? Nu pot nota pe aer.

Ana: Utilizează pixelii de la calculator.

Miana: Zău că nu ai vreo șansă... e mult mai romantic să scriu pe foi... să le rup... să mă înțep în muchia eșecului literar...

Ana: Mă bucur! Dar am uitat să iau romanticele tale instrumente pentru grandir din culise și bănuiesc că nu vrei să te cerți cu cea care ne-a creat! Așa că fă bine și scrie la calculator.

Miana: Domnișoara black? De ce să mă cert? Mai degrabă tu! Pentru că ai uitat caietul și creionul...

Ana: Stilou, ai! N-ai foi! Ai comp, creier, idei... adică, eu... Scrie!

Miana: Nu... mai bine mi-ai zice când vin Mov și Luana?! Poate că Luana are caiet... de fapt ea întotdeauna are așa ceva!... Ca să nu-și uite ideile!

Dio: Pentru că e mai inspirată ca tine, așa zice ea... de altfel a câștigat concursuri la kilogram. So... *(sună la ușă)*

Eli: Bună fetelor... Ce dor mi-a fost de voi!

Mov: Sunt sigură... ca cerbului de vânător!

Luana: Mia, lasă-ne cu îmbrățișările ăstea atât de lipicioase, ni se face silă!

Eli: Ați băut sulf? Ați dormit rău astă noapte? Poate că ați pierdut la loz!

Ana: Ori poate că le-a călcat un logan pe coadă!

Miana: Nu-i așa că aveți un caiet?! L-am uitat în culise și nu pot să plec!

Luana: Vai! Ca să vezi! Am dat peste doamna inspirație! Vai, stați să mă închin! Mi-am uitat aurul și tămâia acasă...

Mov: Nu știi că ele sunt grupul VIP? Nu o să te ierte... cum poți să le jig-nești atât de tare? Ele sunt cele mai... și ar fi bine să ai grijă... să fii mai bună ca ele

Eli: Și totuși aveți un caiet pentru Miana? Să zicem că nu am auzit cele ce le-ai zis... am surzit acum 5 secunde în urmă.

Luana: Bineeeeeeeee... să zicem că am ceea ce îmi ceri, să zicem că-ți dau acel ceva și să mai presupunem că vei scrie de la juma de pagină... nu de alta, dar nu am de gând să mă molipsesc de ifosele tale scriitoricești... și aș putea s-o rup!

Miana: Nu-ți fă griji! Sunt o exactă sută la sută și aproape, am terminat romanul.

Mov: Zău? Și ai vrea să-ți facem reclamă? Poate să-l vinzi ori poate să-l arunci la cel mai luxos crematoriu...

Ana: Ați băut ceva? Stop! Că vreau să fiu mică, nu să vă ascult înțepăturile!

Eli: Iar eu vreau să fiu sunshine in love!

Mov: In love? Îți plac aricii? Mie nu!

Luan: Și de ce vrei să fii mică? Vrei să fii liliput? păcat... ai fi în afara timpului și spațiului.

Mov: Și s-ar putea să dea o mașină peste tine, pentru că nu te-a observat.

Eli: Bine... până aici ați mers cu jocul acesta! Acum să ne gândim cum să le ajutăm pe prietenele noastre!

Mov: Păi pentru a o micșora pe Ana... trimite 3 capace de sicriu la cimitirul Eternitatea și poți câștiga un tricou și o șapcă cu Liliput-pământ.

Luana: Desigur, acest concurs este interzis uriașilor, oamenilor, se acceptă doar mignonii.

Miana: Bine, Einstein for ever! Dacă vrei înțepături zi-mi și mie ce a fost cu plasa trasă de Violet?

Mov: Vezi să nu faci practică cu un șarpe... să îl atingi, să vezi cum este și să zici: „Au!” și ne mai vedem peste 5 ani lumină frumoasă!

Ana: Ghiță dacă vii cu un piure de mere și cu o ploscă nouă și dacă reușești să-mi deschizi scaiul de la scutec, o să te sărut! Dar nu venii cu mâna goală... cam așa i-ai cântat lui Violet și bietul de el n-a putut sa fie superman! Ce păcat!

Eli: Gata! Nu mai scriu nimic! (*smulge caietul*) Nu mai progresăm, nu ne mai împugem...

Luana: Și mă rog ce vrei să facem? Lady black nu a făcut un final de genul ăsta... ai uitat?

Eli: Și nici nu a adus doi strigoi pe scenă!

Dio: Nu vă faceți griji! Vă scap eu de ei... doar sunt papa de la Roma! Apropo, am vorbit cu lady rock și a zis să lăsăm acel Ghiță pentru Cleopatra lui și Egiptul ei.

Ana: A zis și cum revin la ceea ce am fost?

Mov: Sau că pentru a vă bântui familia, prietenii și dușmanii apelați la cimitirul eternitatea și bantuiți cu 1 cent pe minut?

Luana: Nu îți e frică de papa de la Roma? Ai uitat că noi suntem strigoi?

Dio: Nu a zis nimic din palavrele voastre de mai sus... a zis... (*se intoarce spre narator*) ce ai zis?

N: Am zis că strigoii din viața noastră ne-au bântuit destul și că ar fi bine să-i adormim! Apoi mai vedem...adică vedeți!

Eli: Corect! A zis că ar fi bine să bem câte un pahar de...

Dio: Le punem somnifer (*și se prefac că pun ceva în pahar*) și...adorm...simplu ca bună ziua!

Eli: și bănuiesc că ar fi cazul să nu încurcăm paharele!

Ana: logic draga mea!

Miana: Uf! Am terminat! Nu mai pot! Ce sa întâmplat?

Ana: Erau peace în vacanță la munte...

Deo: Ai uitat că și Eli a fost lady rock? Și că ne-a scos peri albi?... Doar de amuzament?

Eli: Acum sunt sun și in love...dar sincer ele nu-mi par decât două siameze viperoaice și ciudoase

Miana: Și totuși eu nu mai scriu nimic! Are dreptate Luana... nu am câștigat nimic! Nu am câștigat nici un premiu pentru ceea ce am scris!

Ana: Eu nu pot decât să cresc..

Eli: Eu să fiu arici..

Dio: Și eu să vă zic că vă înșelați!...Eli.. tu ești un cer cu sun, un arici fără țepi un...

Ana:Un pic și mai mult au zis ceva de strigoi!

Eli:zău că nu vreau să aud ceva!

Ana:Adică... nimicurile pe care le credem super importante și care nu există în realitate care ne împiedică să fim cea ce suntem

Dio:Adică?

Ana:Adică... eu de fapt sunt un proaspăt copil ce se va putea juca cu ...tot și toate.

Miana:Adică eu?... sunt inspirată la cel mai înalt nivel? Ori ceva asemănătoare?

Ana:peace!

Eli:Și eu nu sunt arici...nu?

Dio:Și cred că eu renunț la papa de la Roma!

Eli:Am rezolvat enigma! Iupi! Dar ce facem cu Mov și Luana?

Dio:Le ducem la gară?

Eli:Unde? Cum vrei să faci asta și de ce?

Dio:păi de dormit vor dormi vreo 3 ore deci nici o problemă că se vor trezi...le luăm de mâini și picioare... le punem în taxi...și....

Eli:Le ducem la gară! Le luăm bilete pentru Sinaia.

Ana:Poate că le urcăm și în tren.

Miana:Cu o mică epistolă lipită pe frunte! (*le lipește 2 hârtii*)

Dio:Și alivederci! (*în timp ce le trag de mâini și picioare cade cortina*)

Apare autoarea

Autoarea: ...zău că nu aș vrea să mă trezesc într-un tren cu o hârtie pe frunte și fffff buimacă... (*apar Miana și Ana*)

Miana:Ți-am spus că o să meargă! Eu mi-am scris articolul și o piesă de teatru și sunt Andreea.

Ana:Eu am revenit pur copil și sunt Ana.

ELI:Eu sunt Sunshine și Raluca.

Dio:Și eu sunt papa de la Roma...aaa pardon! bomba atomică ... adică ... Liana.

Autoarea: Adică JUNGLE VIP cât despre strigoi (*le strigă*) Mov și Luna! (*apar buimace*)

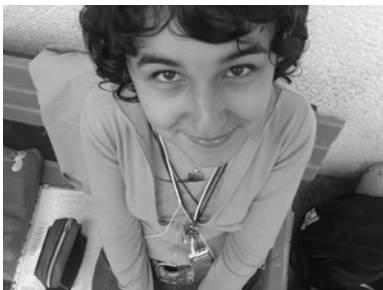
Mov: Eu sunt mov și mi-e somn.

Luana:Eu sunt Luana și am rămas fără inspirație și mult lipici pe tâmpla stângă a minții mele.

Mov și Luana:Uram sunshine-ul!!!!!!!!!!!!!(*pleacă*)

Autoarea:Punct creației și visului!

*CLARA ABDULLAH, Incredibila și trista poveste
a celor trei băieți care vroiau să schimbe Europa*

Piesa Clarei Abdullah frapează prin frumusețea ideii și ineditul ei, fiind actuală și atractivă pentru tinerii spectatori.

Ioan Stoica

*Incredibila și trista poveste a celor trei băieți care vroiau să schimbe
Europa*

PERSONAJELE:

- Naratorul** (Nrt), un adolescent neîngrijit și blazat;
- Emil Cioran** (E);
- John Lennon** (L), îmbrăcat în faimosul costum de concert și cu tunsorea sa „castron”;
- Friedrich Nietzsche** (N);
- Dumnezeu** (D), un puști trist, tuns frumos, purtând un costum de gunoier.

[Scena e goală, cu excepția unei mese cu trei scaune în jur. Partea mesei care dă spre public nu are scaun. Pe scaune stau: în partea stângă – Emil Cioran, în dreapta – Friedrich Nietzsche, iar între ei, aproape de Cioran, stă John Lennon. Cu toții stau nemișcați până ce Naratorul părăsește scena. Cioran stă cu brațele întinse drept pe masă și cu pumnii susținându-i capul, fixând un punct de pe masă. Nietzsche are scaunul puțin distanțat de masă, fața lipsită de orice expresie și privirea ațintită spre podea. Lennon are o poziție lejeră pe scaunul aproape paralel cu marginea mesei – are un braț așezat orizontal pe masă, iar celălalt stă suspendat în aer, cu o țișă între degete, picioarele depărtate și un zâmbet pe față. Pe masă se vede o scrumieră plină cu mucuri de țigară și cu scrum, care stă în dreptul lui Lennon, bucăți de hârtie rupte, împrăștiate și un ceas vechi

aparținând lui **Nietzsche**. Scena e luminată la început fad, prim-planul luminos căzând doar asupra Naratorului. Acesta intră din spatele scenei, mergând relaxat până ajunge în dreptul lui **Lennon**: se uită la el, îi ia țigara dintre degete, mai merge până ajunge de partea cealaltă a mesei și își aprinde țigara. Se așază pe marginea scenei și trage un fum profund, închizând ochii pe măsură ce expiră. Apoi mai rămâne așa preț de cinci secunde.]

Naratorul: Încercam să prind câte un gând din mințile voastre în timp ce mă priviți, dar nu reușesc să aud decât: „Cine e astă?” și „Ce vrea de la mine?”. Ei bine, ca să vă fac pe plac, vă spun că sunt un nimeni și nu vreau absolut nimic. Sunt ceea ce mulți ar numi un *mediocru*. Iar astăzi am onoarea de a vă fi umilul narator. (*Zâmbește scurt, privind în jos.*) N-am făcut nimic să schimb lumea în vreun fel. Dacă stau să mă gândesc mai bine, n-am făcut nimic să-mi schimb HAINELE de câteva săptămâni! (*Zâmbet scurt și timid.*) Dar piesa care urmează nu e despre mine. E despre băieții d-aci din spatele meu (*Se uită în direcția lor*) care s-au hotărât în viața de apoi să vadă ce ar putea face Europa pentru a fi mai bună și mai fericită. Unii dintre voi s-ar putea sa-i recunoașteți ca fiind: **Emil Cioran**, **John Lennon** și **Friedrich Nietzsche**, și, bineînțeles, sunt morți. Însă restul stă la latitudinea voastră să descoperiți. (*Mai trage un fum din țigară. Scoate un ceas cu lanț din buzunar și-i privește cadranul.*) Dar ce atâta sporovăială? Vă las, dragi și scumpi prieteni, dar vă rog nu uitați că piesa, bună sau proastă, e despre voi, inspirată de voi și mai ales, PENTRU voi! (*Se ridică, mai ia un fum din țigara, apoi trântește ceasul pe masă în fața lui Nietzsche, pune țigara înapoi între degetele lui Lennon, face o plecăciune către public și iese pe unde a venit.*)

Scena începe să se lumineze treptat. **Lennon** începe să-și fumeze țigara.

C (*privind visător spre public*): Ciudat, dar îmi amintesc atât de clar ziua în care l-am descoperit pe Dumnezeu pentru prima dată. Era așa... nici viu, nici mort. N-avea suflet, dar sigur nu era nici trup. Era doar o imensă halucinație sonoră...

N (*apropiindu-se de masă, privind spre Cioran*): Iar eu, cu un fel de stupoare interioară, țin minte clipa când am zis: „DUMNEZEU A MURIT!”. Pentru că într-adevăr atunci Dumnezeu murise!

L (*zâmbind glumeț și stând cu un picior peste altul*): Frumos ți-a mai întors Dumnezeu cărțile, prietene... (*Scurt moment de tăcere*)

C (*trezit din reverie, se ridică serios și pune mâinile pe masă. Către Nietzsche și Lennon*): Mda. Domnii mei, suntem în fața unui prag monumental. Suntem trei bărbați care, cât timp au stat pe fața Pământului, au făcut tot ce-au putut pentru a-l face mai bun, fiecare cum a știut mai bine. Iar

acum, sufletul ni s-a desprins de pe oase și de pe carne și ne-am întrunit azi să dezbatem de ce, în ciuda eforturilor noastre, lumea de sub noi se duce de râpă. N-o să fie ușor, așa că trebuie să fim serioși.

N (*zâmbind zeflemitor*): Să schimbăm lumea? Asta spui? Emile, sunt mult prea centenar pentru veleitățile de hippiot utopist! Fără supărare, Johnny!

L (*gesticulând cu mâna*): Nicio problemă, prietene!

C: Adevărat că ne-am întinde o capcană proprie încercând să schimbăm TOATĂ lumea. Dar mă gândeam la lucrul pe care-l avem noi trei în comun... hai să ne legăm de asta!

L (*gesticulând ingenuu*): Suntem barbați?

C: Asta e prea comun. Uite, mă gândeam: undeva sub tălpile noastre, în multiubitul nostru continent, se întâmplă ceva. Nu știu ce e, dar e major. (*Ridicând brațele spre tavan*) Un potop fără apă! Cred că nu e nevoie să vă spun tocmai vouă că Europa a făcut multe greșeli și că are de lucrat, deci, cu voia dumneavoastră, domnilor, haideți să privim Europa cu lupa!

L (*strângând din umeri zâmbitor*): Fain!

C (*spre Nietzsche, întrebător*): Friedrich?

N (*ridicând brațele*): Da, sunt o parte din infinit acum, ce-am de pierdut?

C (*bate cu palmele în masă*): Bun. Acuma, Johnny, dacă ai vrea te rog să stingi țigara aia?

L (*se uită la ea, apoi la Cioran*): De ce?

C: Johnny, știi foarte bine de ce...

L (*se mai uită o dată la țigară*): Pentru că ți-e poftă?

C: Nuuuu... (*zâmbind fad*) Ah, câteodată, pe cuvânt de nu mă gândesc că ai trăit 40 de ani și n-ai învățat decât să fii copil! (*pauză 3 secunde*) Vreau s-o stingi pentru că este o substanță narcotică și pentru că ești aici, cu noi încercând să schimbi Europa, deși ai fumat porcăria aia toată viața!

N (*calm*): Emil... Emil... SUNTEM MORȚI! (din ce în ce mai exasperat) Nu dă nimeni doi bani dacă fumezi și ce fumezi! Hai să schimbăm, naibii, Europa aia o dată!

L (*încruntat*): Daaa! Plus, chestia asta n-a făcut niciodată rău nimănui...

C: Bine. Hai să-ncepem de-aici, chiar de la țigara ta, Johnny! Când ai fumat-o pe prima?

L (*încercând să-și amintească*): 15 ani... parcă?

C: De ce?

L (*strânge din umeri*): Nu mai știu. Mă plictiseam, cred...

C: Aha. Și de ce ai continuat să o fumezi?

L (*total dezorientat*): Are gust mai bun decât plictiseala?

C: Și ce gust are plictiseala?

N (*plictisit*): Emile, nu ți-e clar? Omul se plictisește, fumează o țigară care, întâmplator, e ilegală în multe părți din lumea materială! Ce vrei să demonstrezi prin asta?

C: Vreau să încerc să înțeleg de ce există oameni care se plictisesc și, din prea multă plictiseală, se apucă să distrugă tot ce găsesc în cale, începând cu ei înșiși!

N (*zâmbind compătimitor*): Emil, prietene, îți garantez că dacă ai lua toate jointurile din Europa și le-ai arunca într-un abis, și dacă i-ai lobotomiza pe toți europenii, încat niciunul să nu știe ce-i aia marijuana, tot n-ai avea o Europă mai bună!

C (*agitat, gesticulând*): Dar nu e vorba de jointuri aici, ci de motivele pentru care le iubesc oamenii și pentru care se plictisesc atât de des!

L (*foarte relaxat*): Se plictisesc pentru că nu știu să facă altceva, dom'le!

N (*revoltat*): Ba se plictisesc pentru că nu VOR să știe să facă altceva mai bine! Europenii sunt ca oricare alți oameni din istoria umanității: nu vor să cunoască, de frică să nu înțeleagă. Uite, fără a-mi dezvolta cultul personalității, sunt revoltat că există oameni în ziua de azi care îmi aud numele și mă cred fotbalist!

L (*amuzat*): Ooo, asta nu-i nimic, Friendrich dragă! Mulți pubertarieni mă confundă cu Lenin!

C (*mai mult pentru sine*): Ca să fim sinceri, asta nu-i chiar așa deplasat...

L: Poftim?

C (*cu naivitate*): Haide, Johnny, nu e niciun secret că viziunile tale înclină spre stânga fără probleme!

L (*vădit deranjat de comentariu*): Pfoai, grozav! Absolut grozav! Am în față pe unul dintre marii intelectuali ai Europei care, chipurile, se gândește să o facă mai bună, dar care mă ia cu „băiețandru' ăla socialist"! Fantasmagoric, să mor de nu!

C (*surprins de reacție*): Băi, nu e...

L (*întrerupând nervos*): Nu, nu, CHIAR E! Asta se întâmplă și când eram în viață! Am scos o melodie în care ziceam să ne imaginăm cum ar fi lumea fără proprietate privată și fără religie, și gata! „Comunistul de Lennon"! Chestia asta n-o să oprească niciodată: stereotipurile, discriminarea... și, în plus, cui îi pasă ce orientare am eu? Dacă n-ar fi diversitate, ce Europă tristă ar fi! A naibii de tristă, cu democrația ei cu tot...

(Lennon trage un fum din țigară. Moment de tăcere.)

N: Hey Lennon, dacă ți se pare că pe tine nu te înțelege lumea, în mod tragic, eu ce să mai zic? Am spus odată că voința celor puternici se realizează prin cei slabi, și-n clipa următoare un tip cu zvastică pe braț mă citează în

discursuri și începe să omoare oameni! Pe baza a ceea ce-am zis eu! Asta da! fantasmagorie...

L (*un pic mai liniștit*): Uite, Emile, asta ar face cu adevărat Europa mai bună: să învețe, naibii, din greșelile din trecut! Altfel o să moară crezând că Lenin și Lennon sunt unul și-același!

C: Bine, prietene, am prins aluzia. Îmi cer scuze, NU ai orientare de stânga!

N: Nici eu de dreapta!

C: Nici tu de dreapta. Bun. Să învețe din greșeli, ai zis. Perfect de acord. Cum ar putea face asta?

N: Să privească înapoi, în istorie!

L (*râzând zeflemitor*): Istoria pe care o învățăm în școli? Istoria pe care vor cei sus-puși s-o aflăm?

N (*dezarmat*): Din istoria omenirii, pur și simplu.

C (*visător*): Știi, țin mine că un mare conațional de-ai mei a zis odată că istoria omenirii nu e altceva decât suma dramelor tuturor celor de pe Pământ. Poate dacă ar înțelege Europa asta, le-ar fi mai ușor să privească înapoi cu ochii larg deschiși.

(*Moment de tăcere hipnotizată din partea celorlalți doi.*)

L (*vrăjit*): Fain...

N (*încă sub efectul citatului*): De unde ziceai că ești, Emil?

C: România. (*Încă un moment de tăcere dezorientată.*)

L (*fumând visător*): Țin minte când generația mea încerca să schimbe Europa (și lumea în general) acolo, pe Pământ. În special cei care voiau să oprească războiul. Să știi că tinerii nu-s așa de proști și pierduți în spațiu cum speră toți ceilalți. Îmi amintesc că un băiat o dată s-a aruncat de pe clădirea Parlamentului din Londra, ca să ceară retragerea trupelor din Vietnam!

(*Ceilalți doi se ridică revoltați, aproape furioși.*)

C: O, hai, te rog!

N: De-a dreptul stupid!

C (*scârbit*): Chiar, stinge țigara aia, Johnny!

L (*sincer dezorientat*): Da' ce-am zis, băi?

N: Suicidul? Vrei să aduci ca exemplu pentru inteligența tinerilor un puști care și-a dat drumul de pe Parlament? Pentru ce, ca să schimbe Europa? E cea mai mare prostie! Să schimbe Europa sărind de pe o clădire... (*ridicând brațele în aer*) Europa nu s-ar schimba nici dacă clădirea ar sări pe tine!

C: Nu știu, întotdeauna am considerat că nu merită să te sinucizi, deoarece mereu o faci prea târziu...

L: Mă rog, eu voiam doar să subliniez că tinerilor LE PĂSA! Și arătau că le păsa. Îmi aduc aminte protestele, demonstrațiile, concertele...

C: Și cum explici că-n ciuda tuturor demonstrațiilor și a protestelor, războiul a continuat bine-mersi cu armata țării tale acolo, până în '73?

L (*lăsând capul în jos*): Droguri...

C: Aha. DROGURI – spuse băiatul trăgând din joint. Superficialitatea asta care vine inclusă în tinerețe... (*dezamăgit*) O, Doamne, chiar cred că tinerețea e irosită pe cei tineri! (*oftează*)

N: Nu vor să cunoască, de frică să nu înțeleagă!

C: De ce, Doamne iartă-mă, nu pot pune oamenii viața înaintea de orice altceva? Ce e așa de greu?

L (*implicat în discuție*): Până la urmă, ce-ncerci să faci aici? Să te gândești cum să faci Europa mai bună? Pentru ce? Suntem MORȚII! Să pună viața înaintea, zici? Viața e chestia care ți se întâmplă în timp ce ești ocupat să faci alte planuri...

N: N-ai fost împușcat imediat după ce ai spus asta?

L: Ba da, dar nu mi-am făcut toată viața alt plan decât să n-am niciun plan. Și uite unde suntem! Nu mai avem nimic de demonstrat. Ni s-a dus vremea. Las-o baltă, Emile!

C (*însuflețit*): Ba avem ceva de demonstrat! Faptul că suntem aici, niște suflute private de dreptul vieții materiale și stăm și discutăm despre ce trebuie făcut ca Europa să fie mai bună, ar trebui să deschidă ochii Europei că viața e cel mai de preț lucru pe care o să-l aibă vreodată. Nu istoria, nu cărțile, nu orientarea politică, nu proprietatea privată... VIAȚA! Și când privesc sub mine și-o văd atât de irosită mi se strânge inima. Dacă ar vedea oamenii cât de scurtă e viața, ah Doamne, de-ar vedea...

N: De fapt, Emile, marea tragedie a vieții nu e că se termină repede, ci că ne ia atâta până s-o începem.

L (*hipnotizat*): Așa-i... (*Moment general de tăcere.*)

C: Domnilor (*scoate un șervețel din buzunar și-și șterge fruntea*), cred că într-adevăr orice cuvânt a fost și este superfluu. Îmi pare rău dacă am jignit pe cineva, îmi pare rău că sunt incapabil să-mi fac propriul continent mai bun, dar vă doresc succes vouă!

N (*se ridică*): De fapt, dragii mei, aș vrea să vă mărturisesc și eu ceva. Mereu am crezut că din Paradis lipsesc toți oamenii interesanți. Dar azi mi-ați demonstrat că m-am înșelat. Multumesc frumos.

L (*zâmbind voios*): Ce te face să crezi că ești în Paradis, Friedrich?

N: Nimic. Pur și simplu așa simt eu... (*3 secunde de tăcere.*)

L: Hai să mergem.

N: Credeam că nu mai zici o dată!

C (*calm*): Stinge țigara aia, Johnny, pentru Dumnezeu!

L (*exasperat*): Ooo, bine! (strivește în grabă țigara în scrumieră, după care ies toți prin dreapta scenei.)

(Intră Dumnezeu în costumul de gunoier și cu un sac de gunoi în mâini. În timp ce vorbește, el începe să golească scrumiera – dar nu aruncă țigara lui John –, să strângă hârtiile de pe masă și șervețelul lui Cioran și să arunce ceasul ruginit al lui Nietzsche.)

D: Asta mi-a fost mereu soarta: să strâng rămășițele viselor neîmplinite, și din cenușa lor să plăsmuiesc mereu altele, până când muritorii vor găsi curajul să le aducă la viață...

(Își strânge sacul la gură și iese prin stânga.)

(Intră Naratorul. Ia rămășița de țigară din scrumieră, vine în fața mesei și o aprinde. Se așază apoi pe marginea scenei și trage un fum, expirând cu ochii închiși. Lumina doar pe el.)

Naratorul: Dame și gentlemen, vagabonzi și lorzi, asta a fost sceneta pentru voi. Asta a fost incredibila și trista poveste a celor trei bărbați care au încercat să schimbe Europa. Au reușit? *(mai ia un fum.)* Habar n-am. Când o să ieșiți de-aici și-o să vi se micșoreze pupilele sub acțiunea luminii, o să vă dați singuri răspunsul. Eu am fost trimis să vă spun doar să fiți fericiți cât trăiți, căci morți veți fi multă vreme. Iar acum, cu voia dumneavoastră *(se ridică și aruncă țigara)*, bufonul se retrage... *(întineric gradual)*

ANDREEA NIȚESCU, Vise uitate de mult, bucăți de viață

OOPS... EROARE!

Personajele:

GIGEL MAFIOT: 22 ani, necăsătorit, relație cu domnișoara Corina, practicant afaceri dubioase

SEBASTIAN POPA: 20 ani, necăsătorit, partener al lui Gigel Mafiot

DOMNIȘOARA CORINA: 21 ani, relație cu Gigel Mafiot

SINISTRA: 21 ani, necăsătorită, sora lui Gigel

DUMITRESCU ȘERBAN: 30 ani, comisar-șef de poliție

POLIȚIȘTI: 25 și 27 ani

MARTORUL: 23 ani

PERSONAJ: tânără 18-20 de ani

ACTUL I SCENA I

(O sufragerie modernă. În stânga o canapea și o măsuță de sticlă, iar în dreapta o combină muzicală de ultimă generație. Două uși: una în față și una în spate. Pe canapea, Gigel se agită alături de Corina)

GIGEL: *(îmbrăcat în costum negru, cravată și cămașă de culori stridente)* Nu mai vine odată Sebastian! Nu mai suport, serios, nu mai suport! *(se ridică)* Merg să văd ce s-a întâmplat.

CORINA: *(trăsături finețe, îmbrăcată elegant, cu gust, într-un costum kaki, îl trage ușor de mânecă, oprindu-l)* Stai, dragule, liniștit! Ai înnebunit? Nu moare nimeni, calmează-te! Gândește-te că dacă ai merge, ai face și mai rău, și-ar da seama că voi sunteți vinovații. Sebi vine imediat, probabil a intervenit vreo altă treabă între timp și ...

GIGEL: Imposibil! I-am zis lui Sebi să vină negreșit *(incepe să gesticuleze din cauza nervozității, apoi să recite pentru a se calma)* Unu și cu unu face doi... Unu și cu unu face doi... Unu și cu unu face doi...

CORINA: *(pe un ton calmant)* Gigel, te rog, stai jos, hai să-ți fac un ceai, stai liniștit.

GIGEL: *(evident mai liniștit)* Bine, hai, fă-mi unul, ai dreptate draga mea. Întotdeauna ai. Sper doar să vină o dată căscatul ăla.

CORINA: Acum, ia spune-mi, te-ai mai gândit la ce am vorbit?

GIGEL: Bineînțeles, dragă, lasă că vedem noi.

CORINA: Ei, lasă că vedem noi... Așa spui mereu, dar nu vedem nimic se pare. Ai grijă, pușor, că poate mă pierzi...

GIGEL: Nu vreau asta, draga mea, ai dreptate; am să mă gândesc mai bine la asta, îți promit. Acum lasă-mă că-s nervos. Unu și cu unu face doi... Unu și cu unu face doi...

SCENA II

(Secția de poliție: o cameră simplă cu o măsuță și două scaune. Înăuntru, doi polițiști și comisarul-șef alături de Sebastian Popa)

SEBASTIAN: Vă spun pentru a mia oară că nu am nimic de dezvăluit.

ȘERBAN DUMITRESCU: Stimată domnule Popa, eu te întreb pentru ultima oară: Pe cine ai avut complice?

SEBASTIAN: (*enervându-se, bate cu pumnul în masă și se ridică*) Ce nu înțelegeți domne? că n-am făcut nimic? *Nu am făcut nimic!* Nici eu nici Mafiot! (*iși duce mâna la gură*)

ȘERBAN DUMITRESCU: Aha!

SEBASTIAN: (*încercând să-l distragă*) Ahaha!

ȘERBAN DUMITRESCU: Ahahaha!

SEBASTIAN: Ahahahaha! Știți, domnule Dumitrescu, am uitat să vă întreb ceva de importanță colosală.

ȘERBAN DUMITRESCU: Spune.

SEBASTIAN: Am auzit că de acum când dai peste cineva, dacă nu e pe trecerea de pietoni, scapi. E adevărat?

ȘERBAN DUMITRESCU: În primul rând, domnule Popa, nu sunt agent de circulație, dar la această întrebare îți pot răspunde. Da, este adevărat, dar totuși, ar fi înțelept să nu calci pe nimeni.

SEBASTIAN: A, nu, nu, nu, domnule comisar-șef, întrebam din frică pentru propria-mi persoană. Știți, eu nu întotdeauna folosesc trecerea de pietoni. (*adaugă apoi, bucuros că polițistul a uitat de scăpare*) Știți, domnule Dumitrescu, am o treabă urgentă la care trebuie să particip... am o întâlnire... ceva personal, înțelegeți dumneavoastră, nu pot lipsi.

ȘERBAN DUMITRESCU: A, bineînțeles, domnule Popa. Dacă voi avea nevoie de clarificări știu unde să te găesc. Nu te obose să fugi din oraș sau din țară.

SEBASTIAN: În niciun caz! Sunt om de cuvânt și, în plus, sunt nevinovat, așa că nu am de ce să mă tem. (*iși mușcă buza de jos*) La revedere!

ȘERBAN DUMITRESCU: La revedere! (*Sebastian pleacă*)

ȘERBAN DUMITRESCU: (*grav către cei doi polițiști*) Voi doi! Ce stați așa și vă uitați la mine? Nu auzirăți ce spuse Popa? Vreau toate informațiile despre individul cu pricina, „Mafiot” ăla.. vreau să știu totul despre el: cine e, unde stă, cazier, tot, mă, înțelegeți? Și marca de la cămașă să mi-o știți că dacă nu, vedeți voi...

POLIȚIȘTI: Da, să trăiți!

SCENA III

(Din nou sufrageria casei lui Gigel)

GIGEL: Unu și cu unu face doi... Unu și cu unu face doi... Unu și cu unu face trei... Ah, la naiba! Concentrația... Unu și cu unu face doi...

SEBASTIAN: (*intră prin ușa din spate și se împiedică de un obiect de mobilier*) Ah, la dracu'! Am nervi mafiotule, am nervi! Unde ești? Vorbesc singur? Hai, mă, fă-te văzut!

GIGEL: Ce faci, mă? Acum se vine? Te aștept cu sufletu-n gât de câteva ore bune. Ai noroc că încă nu mi s-a vindecat mâna de săptămâna trecută și mă doare îngrozitor, că te-aș pocni!

SEBASTIAN: Hai, nu zău! Oricum, să-ți zic... avem probleme, mititica stă la pândă.

GIGEL: Spune o dată!

SEBASTIAN: Dumitrescu, comisarul-șef, a aflat de „afacerea noastră”. Nu știu cum, dar a aflat. Probabil de la presupusul martor acela, cine știe ce-o fi văzut tipu' ăla.

GIGEL: Totuși, nu riscăm. Trebuie făcut ceva repede. Ce ți-a zis Dumitrescu?

SEBASTIAN: Tare șmecher omul ăla... Era gata-gata să te dau în gât, mafiotule! Da' nu s-a prins, l-am deviat de la subiect. Oricum, dacă se află, la revedere trei sute de mii de Euro... Apropo, soră-ta ce mai face? Nu am văzut-o de ceva timp...

GIGEL: Tot de ea îți place? Eu îți zic serios, Sinistra nu e o alegere *deloc* bună. Știi prea bine ce-i poate capul și ce ciudată e. Eu îți sugerez s-o uiți și să-ți găsești pe cineva normal.

(*Intră Sinistra, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, machiată strident cu negru*)

GIGEL: Vorbind de lup și lupul ...

SINISTRA: Într-un labirint funest. Bună, frățioare dragă. Bună, Sebastian. Ce misterioși sunteți astăzi. Întunecos de perfect.

SEBASTIAN: (*entuziasmat*) Sinistra, îngerul meu, îți mărturisesc umil că toată viața mea s-a luminat de când ai apărut tu în ea!

SINISTRA: (*oarecum înfiorată*) Luminat? Eu nu luminez, băiețuș, și nu-s înger... poate doar unul căzut din grație (*afișează un rânjet malefic și se îndepărtează, recitând melancolic*) Apusul în umbre lugubre se-ndoaie! Și-orizontul a moarte miroase./ E vânt și furtună; e ceață și ploaie./ E innul de jale al sumbrei mirese.”

SEBASTIAN: (*privind-o*) Un înger venit pe Pământ...

GIGEL: Mai degrabă un demon cu chip de înger. E înfricoșătoare, Sebi, las-o! Să trecem la ale noastre. Deci.. Mă enervează! Tocmai l-am jefuit pe moșul ăla plin de bani și deja au aflat că noi am fost.

SEBASTIAN: Mafiotule, stai liniștit! Ți zic eu cum facem. Mai întâi, promite-mi că vorbești cu Sinistra pentru mine și-mi pui o vorbă bună.

GIGEL: Bine, mă, bine, dar spune o dată!

SEBASTIAN: Deci, în primul rând au nevoie de martorul ăla. Eu zic să scăpăm de el și gata. Nu o să mai aibă dovezi.

GIGEL: Adică să-l omorâm?

SEBASTIAN: Da, exact.

GIGEL: Dar ...

SEBASTIAN: Dar nimic, mafiotule, asta-i singura șansă.

GIGEL: Totuși, nu am putea ...

SEBASTIAN: E clar că nu putem altceva.

GIGEL: Și dacă ...

SEBASTIAN: Dacă nu putem, vedem noi.

GIGEL: Mă lași să vorbesc, țicnitule? Ai înnebunit, Sebastian, cred că ai stat prea mult pe lângă soră-mea, dar oricum, dacă ar fi să scăpăm de martor, nu ar fi mai bine să nu o facem noi personal?

SEBASTIAN: Da, ar fi o idee bună. Ah, mafiotule, ești genial! Genial, dar prost, măi! Dar tot ești genial. Genial că pomeniși de soră-ta; fii atent, o să o punem pe ea să-l omoare... i-ar face plăcere. Da... perfect plan... Ți spun, fata are potențial...

GIGEL: Pentru ce mă? Pentru a deveni un criminal în serie?

SEBASTIAN: Aa, nu, Doamne ferește! (*visător*) Pentru a fi soția mea... Acum să lăsăm asta. Vino.

ACTUL II

SCENA I

(*Corina și Sinistra, aceeași sufragerie, la o cafea*)

CORINA: Nu știu ce să mă mai fac! Gigel nu prea dă semne că are intenția să mă ceară vreodată de soție...

SINISTRA: Sunt nevoită să îmi exprim regretul, draga mea, viața este deseori cu suișuri și coborâșuri, iar noi e bine să rămânem pe interval. Viitorul este instabil; acum tu vrei să te căsătorești cu el, dar mai încolo... poate necuprinsul îl va chema de pe acum... așteaptă, floare rară, să termine cu problema asta cu furtul și, cu puțin noroc, dacă scapă, ai să fii doamna Mafiot în scurt timp. Spiritul tau nepătat trebuie să-ți fie sprijin, draga mea.

CORINA: (*nedumerită*) Ăă... mulțumesc. Dar spune, cum e cu Sebi?

SINISTRA: Sebastian... Sebastian are potențial.

CORINA: Potențial de ce?

SINISTRA: Potențial de a mă călca pe nervi. Aa, de fapt, asta deja o face...

(*Corina chicotește*)

SCENA II

(La secția de poliție)

POLIȚIȘTII: Să trăiți, domn' comisar-șef!

ȘERBAN DUMITRESCU: Spuneți, băieți, ce-ați găsit?

POLIȚIȘTII: Mafiot Gigel, domnule comisar-șef. Are o soră, Sinistra, care într-un mod ciudat a scăpat complet de numele de familie. El este un om de afaceri, investește mulți bani, dar nu se știe de unde are atâția. Are cazier. Furt calificat. Sigur e mâna lui și aici.

ȘERBAN DUMITRESCU: Mersi, dar nu ți-am cerut părerea. Puteți pleca!
(Polițiștii ies)

ȘERBAN DUMITRESCU: Bineînțeles... acum îmi dau seama ce plan au, o să vrea cu siguranță ca cineva să îl omoare pe martor... Popa nu e prost, sigur o să își dea seama de asta. Trebuie să îl protejez pe martor.

SCENA III

(În sufragerie)

SEBASTIAN: Hai să vorbim cu Sinistra.

(În timp ce amândoi dau să iasă, Sinistra intră)

SINISTRA: Ce-i cu fețele ăstea îngrozite? Trebuie să recunosc că așa vă văd într-o altă lumină... Sunteți mai interesați.

SEBASTIAN: Avem ceva să te întrebăm. Am vrea ...

GIGEL: Omoară-l pe martor!

SINISTRA: Ce?

SEBASTIAN: Vroiam să te întreb mai subtil, dar ăsta strică totul.

SINISTRA: Bine, accept.

GIGEL: Serios? Ești nebună, soră-mea.

SINISTRA: Mulțumesc. *(zâmbeste)*

SEBASTIAN: Nu-ți poți închipui cât de mult mi-a lipsit vocea ta divină...

SINISTRA: Băiețăș, eu nu am voce divină... Poate sunt răgușită și...

GIGEL: Să trecem la treabă. Sebastian, spune-ne planul.

SEBASTIAN: Ce plan?

GIGEL: Planul! Nu ai un plan?

SEBASTIAN: Ăă... păi... Ba da... ba da, am. Martorul e ținut sub protecția polițiștilor din secție și stă într-una din celule.

GIGEL: Dar tu de unde știi?

SEBASTIAN: Și planul e... Să facem o diversiune, ca toți polițiștii să fie chemați în birou, iar Sinistra să se strecoare în celulă.

GIGEL: Pe cuvântul meu, frate, ești bun... Esti un geniu!

ACTUL III

SCENA I

(La secția de poliție, în biroul comisarului-șef. Sebastian și Gigel intră)

SEBASTIAN: Bună dimineața, domnule comisar-șef. Am venit cu partenerul meu de afaceri, domnul Mafiot Gigel ca să vă rugăm să ne informați despre ce s-a mai întâmplat în legătură cu cazul acela. De când i-am spus lui Gigel că mă suspectați, a făcut o criză și i se face rău mereu... Ține mult la mine. Vă rog, spuneți-ne că ați găsit vinovatul.

ȘERBAN DUMITRESCU: Din păcate, nu. Dar sunt sigur că va apărea în curând. Nu vă faceți griji. Dar vă avertizez ... și asta nu e o amenințare...dacă sunteți vinovați o să vă petreceți cât mai mult timp în închisoare, asta v-o garantez.

SEBASTIAN: *(îl înghiontește pe Gigel)* Foarte corect, domnule .

GIGEL: Aaa! *(simulează o criză)*

SEBASTIAN: Gigel! Revino-ți! Ce ai? Domnule comisar-șef, repede, aduceți-vă oamenii... trebuie să îl punem pe pat... vă rog... *(Dumitrescu dă ordin să vină polițiștii să dea o mână de ajutor.)*

SCENA II

(Sinistra în celula martorului, martorul dormea. Era îmbracat în haine negre, avea plete și machiaj întunecat.)

SINISTRA: Vai, ce superb e... ! Nu pot să-l omor... *(încet, îl trezește)*

MARTOR: Cine ești? *(evident încântat)*

SINISTRA: Un înger căzut... *(mulțumindu-i în gând lui Sebastian pentru că a făcut-o să se gândească la sintagma asta)*

MARTOR: Văd... Uite ce e... ai vrea să vii cu mine? Știu o casă în apropierea pădurii... Mi-ar plăcea să ți-o arăt... Are în grădină cavourile stăpânilor anteriori, dar bănuiesc că nu o să te deranjeze...

SINISTRA: Ar fi minunat! *(ochii îi sticlesc)*

MARTOR: Vino... *(o ia de mână și pleacă amândoi)*

SCENA III

(Biroul comisarului-șef. Gigel începea să-și revină din „criză”, când deodată intră un polițist)

POLIȚIST: Domnule comisar-șef, permiteți-mi să raportez. Martorul a plecat, o femeie sinistră a venit și au plecat împreună. Se țineau de mână, domnule comisar-șef. Ea l-a rănit pe partenerul meu că nu a vrut să-i dea voie să plece.

ȘERBAN DUMITRESCU: La naiba! Acum nu mai avem nicio dovadă! *(își întoarce privirea către Sebastian, care pare distrus)* De ce ești așa dezamăgit? Acum nu am cu ce să dovedesc dacă sunteți vinovați sau nu!

SEBASTIAN: Îmi cer scuze, eu plec. Hai, Gigel. *(Cei doi pleacă)*

SCENA IV
(Acasă la Gigel)

GIGEL: Am reușit! Am reușit!

CORINA: (*intrând în cameră*) Ce e cu tărăboiul ăsta?

GIGEL: Am scăpat... Trei sute de mii de Euro.. doar ai noștri!

CORINA: (*sărind la gâtul lui Gigel*) Doamne, ce bine!

GIGEL: Hai să ne căsătorim, să mergem undeva departe!

CORINA: Cu jumătate din banii ăștia o să trăim mai bine ca oricând!

SEBASTIAN: (*devastat*) Nu avem niciun ban.

GIGEL: Frate, îmi pare rău pentru tine, știu că Sinistra a plecat cu ăla, dar asta e... Trebuie să treci peste asta... Ți-am zis eu că nu-i de tine...

SEBASTIAN: Nu avem niciun ban.

GIGEL: Și în plus, poate te-ar fi omorât în somn într-o bună zi... Are mintea tare întoarsă fata aia...

SEBASTIAN: Banii s-au dus.

GIGEL: Ce?

SEBASTIAN: Banii... s-au dus.

GIGEL: Frate, da tember mai ești. Nu s-au dus nicăieri. Uite, să-ți arăt. (*merge spre canapea și desface un loc secret. Înăuntru era o geanta. Deschide geanta: nimic.*) Unde sunt? Unde sunt banii?

SEBASTIAN: I-am dat toți banii Sinistrei.

EPILOG

PERSONAJ: Oops... eroare! Asta trebuie să fie decizie divină. Cum spunea buna noastră prietenă, Sinistra, „Viitorul este instabil”. Bineînțeles, eu aș fi dorit ca cei doi să rămână cu banii, ca eu apoi să îl agăț pe Sebastian, dar prostia lui mă uluiește. Adică... ce o fi fost în mintea lui când i-a dat banii Sinistrei? Și... Bineînțeles, nu zic că e prost, dar e. De... asta e viața... Dar să vă povestesc ceva... Când eram eu mică, (*cortina începe să se coboare, determinând-o pe fată să se grăbească cu povestitul*) mama mereu îmi spunea să am grijă ce fac și să nu fac prostii pentru că o să fiu pedepsită pentru asta, dar într-o zi...

LARISA COBUZ, Știi cum e...

- Piesă în două acte -

Personaje: *A, B, C, I, T, P*

Actul I, Scena I

A și B stau tăcuți la birou, parcă nu realizează prezența celuilalt.

A: Deci chiar crezi că știi cum e, nu? (*B se ridică speriat de la locul lui.*)

Răspunde-mi! (*calm*) Chiar crezi că știi cum e?

B: Despre ce vorbești?

A: Ah! Acum te prefaci că nu știi... (*trist*) vrei să mă faci să cred?

B (*din ce în ce mai nedumerit*): Să crezi ce?

A (*șipă*): Că știi cum e! (*A iese fugind. B se așază la locul lui, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; deschide o carte și începe să citească.*)

Scena II

O fată și doi băieți intră în scenă, încep să danseze și se învârt în jurul lui B. I este îmbrăcată în alb, T în gri și P în negru. B continuă să citească, ignorându-i.

I: Început.

T: Trec...

P: Vin! (*Încep să râdă și încetează mișcarea. T și P merg în spatele lui B; I îl ridică pe B, îl duce în mijlocul scenei și îl îmbrățișează.*)

I: Odată, erai al meu... Amintește-ți! Amintește-ți cum trăiai în Paradisul meu, înconjurat de flori albe. Iar acum mă uit în ochii tăi și încerc... încerc să găsesc ceva! (*ridică tonul*) Nu mai văd decât Timp și Păcat în ochii tăi! Eu unde am dispărut? (*cade în genunchi*) (*T vine cu pași mărunți, desenează un cerc în jurul lor și ei rămân înghețați.*)

T: Nu-și dau seama de prezența mea, nu? M-am gândit azi la asta... Sunt peste tot, le conduc lumea! Depind de mine! Au creat mașini să mă măsoare. Ei mă venerază, ei mă iubesc, ei mă urăsc... Ei sunt una cu mine, iar eu sunt în fiecare bucățică din ei. Și totuși, nu își dau seama că sunt aici.

(*T merge lângă B și mișcă mâna prin fața lui. B nu reacționează.*)

T: Eu fac lucrurile să se întâmple. Eu sunt unicul! Aș putea să-i opresc. Dar apoi? Apoi ce? Nu îmi pare rău pentru nimic din ce li se va întâmpla. E un cerc... Un cerc nenorocit! (*nervos*) Eu sunt cercul! (*T șterge cercul, iar I și B se mișcă din nou. B o îmbrățișează pe I.*)

I: Te-ai întors. Mi-ai lipsit! Acum te voi conduce spre Rai!

(*T îl aduce pe P lângă cei doi.*)

P: Cercul nu e complet încă. Îmi voi deschide ființa și voi înghiți lumina. Nicio rază nu va mai străluci de acum! (*P o întinde pe I pe podea și o aco-*

peră cu o pânză neagră.) Nu ai înțeles nici acum că niciunul nu se mai întoarce la tine? *(aruncă pe ea un trandafir alb; se întoarce spre B)* Acum tu... în timp *(T se apropie)*, în timp vei înțelege că eu sunt singurul tău mod de viață. *(T începe să se învârtă în jurul lor. După câteva cercuri, B îl îmbrățișează pe P. Luminile se sting.)*

Scena III

(Se reaprind luminile. Pe scenă e doar B, cu trandafirul alb în mână. Intră C. B se apropie de ea.)

B: Ești frumoasă! *(C nu răspunde)* Am zis că ești frumoasă. *(Îi pune trandafirul în mână.)*

C: Am un trandafir în mână? Aș vrea să aud sunetul culorilor lui, care se schimbă în timp ce el moare...

B: Nu există asemenea sunet! Dar poți auzi vocea mea spunându-ți că ești frumoasă! Mă auzi? *(o prinde de umeri și o scutură; țipă)* Mă auzi?! *(C țipă speriată, face câțiva pași în spate, se împiedică și cade.)* Nu poți vedea, nici auzi... *(zâmbește răutăcios)* Te-ai îneca într-o oglindă întunecată dacă ai vedea cât ești de frumoasă! Te-ai fi condus pe tine însăși la păcat!

C: Mă întreb dacă e alb...

B: Era! *(B se așază lângă ea, îi aruncă trandafirul. Se sting luminile. Se aud țipetele ei și, în răstimpuri, râsetele lui.)*

Actul II, Scena I

(Se aprind iar luminile. Pe scena goală este doar C, care plânge. Intră A.)

A: Îmi pare rău că ai ajuns să știi cum e... Doar tu! *(încearcă să o atingă, dar ea pășește înapoi)*

C: Cine altcineva? El nu are cum să știe! Ai înnebunit?

A *(vorbind cu publicul):* Cum mă poate simți o ființă vie? Una oarbă și surdă mai ales? *(se întoarce la C)* Ce ți-a făcut? Nu ești moartă, nu?

C: Îți par moartă? Nu sunt oarbă, nu? Și nici surdă! Te văd, te aud... Atunci de ce în preajma lui simțurile îmi erau nule? Așa ar trebui să fie iubirea?

A *(șocat):* Pe el l-ai iubit? Pe el, care ți-a făcut atâta rău? *(o prinde de umeri)* Cum ai putut să-mi faci așa ceva? *(o lasă pe C; se întoarce, deprimat)* Numai el nu știe cum e!

C: De asta l-ai omorât?

A: Nu! N-aș omorî pentru așa ceva! Imaginează-ți câți oameni ar trebui să omor pentru că nu știi! De ce...? Pentru că ți-a răpit inocența! Te-a violat!

C *(amintindu-și):* Da... îmi amintesc! Am încercat, am încercat! De ce?

A: A trecut!

C *(nedumerită):* Și ție de ce ți-ar păsa? Sunt bărbați care fac asta pretutindeni! Și nu îi omori pe toți!...

A: Hai, înțelege! Știi și tu cum e...

C: Să iubești pe cineva...

A: Cineva care nu știe...

C: Și căruia nu îi poți spune...Nu are niciun sens! Îmi pierd mințile!

Scena II

(Intră B.)

B: De parcă ar mai conta aici că ai sau nu mințile...

(A și B încep să vorbească între ei, ignorând-o pe C. C vorbește singură.)

C: E ciudat cum nu mă tem de el...

A: Unde erai când a intrat ea?

C: Nu îl urăsc...

B: Râdeam de trei idioți care credeau că lumea depinde de ei.

C: Cum de nu simt repulsie?

A: Care trei idioți?

C: Trandafirul alb! Ar trebui să sufăr amintindu-mi de el!

B: Cine știe? Cred că nici ei nu știu bine cine sunt...

A: Stai puțin! Vorbești de o femeie și doi bărbați? Iar culorile lor sunt...

B: Alb, gri și negru...

A: O, nu!

C: Haide, suferă o dată! De ce nu pot plânge?

A: Scumpo, nu poți! Ai murit! Morții nu plâng!

C: Sunt în Iad?

B: Ascult-o puțin... *(imitând-o)* „Sunt în Iad?” Normal că da! Te-ai sinucis!

C: Da? Credeam că m-ai omorât tu. Dar tu cum ai ajuns aici?

A: E simplu, l-am omorât eu.

B: Ha! Doar că, atunci când m-ai împins peste balustradă, te-am tras după mine! Și am venit aici împreună.

C: A, da! Iar apoi am venit eu, după ce câteva pastile m-au vindecat de durere... Câteva...

A: Bravo! Deci... îți place Iadul?

C: Nu știu... N-ar fi trebuit să sufăr?

A: Nu. Ar fi plictisitor să suferi o veșnicie.

B: Doar că păstrezi toate amintirile neplăcute ale vieții.

C: Cam neplăcut. De ce doar noi trei?

B: Mai sunt trei, dar ei nu contează!

A: Are dreptate... De ce doar noi?

Scena III

(Intră T.)

T: Pentru că urăsc triumphiurile! Sunteți un triumphi groaznic! Am trasat un cerc în jurul vostru și v-am închis în Iadul meu privat! Sper că vă place.

B: El e unu dintre cei trei.

A: Prostule! El e Timpul!

B: Da, sigur... (*se întoarce la C*) Mai ești printre noi?

C: Da, fără prea multe șanse de a scăpa. Sunt trandafiri albi pe aici?

Scena IV

(*Intră I, țipând. În urma ei intră și P, cu aerul unui om vinovat.*)

I: Lasă-mă, te implor! (*I fuge lângă C, se îmbrățișează de parcă ar împărți aceeași suferință.*)

I: Cum a putut? Cum?

B:A putut. La fel cum am putut și eu, cum pot atâția bărbați din toată lumea.

C (*spre I*): Dar tu? Tu cum ai putut?

I: Eu? Ce? Ce am făcut?

C: Ți s-a întâmplat și ție, cum mi s-a întâmplat și mie... Și totuși tu ești încă inocentă, albă. Ai un trandafir alb?

P: Prostuo! Ea e Inocența însăși!

T: Iadul meu privat este plin de naivi! Poate că nu a fost o idee prea bună...

A: Ghici ce! Nu te poți întoarce! Nimeni nu te poate întoarce pe tine înapoi!

Nu ai nici tu puterea asta! Ești doar o baterie pentru o lume de naivi!

B: Nu poți întoarce fapta mea dezgustătoare!

P: Și nu mă poți face să am regrete.

C: Nu-mi poți reda inocența!

I: Și nu-mi poți opri sângerarea! Sângerarea mea în alb...

T: Dar vă pot opri pe toți! Opriți-vă! Opriți-vă!

(*T îi împinge pe toți în mijlocul scenei și desenează un cerc în jurul lor.*)

T: Dar acum? Mai sunt atât de lipsit de putere? Mi-aș dori să nu știu cum e, dar știu prea bine. De asta v-am închis în Iadul meu, ca să o țin pe ea aproape...

(*o scoate pe I din cerc*) Dacă te-aș putea transforma într-o secundă, ca să fii a mea! Doar noi, eterni, desenând cercuri... Cercul acela e imperfect! Trezește-te, du-te și șterge-l! (*I șterge cercul; toți fug.*)

I: Așteaptă, copilă! Trandafirul alb!

T: Dă-mi-l, te rog, mie. Nu mai are nevoie de el, o trimit înapoi. Vă trimit pe toți înapoi!

I: Poftim. (*ii dă trandafirul și îl îmbrățișează*) Adio!

T (*rămas singur, trist, pe marginea scenei*): Voi desena un cerc în jurul meu, în jurul amintirii zilei de azi, al amintirii unui trandafir alb și-a unui Iad imperfect. Voi muri, căci am îmbrățișat Inocența și-am simțit regretul. (*Desenează un cerc în jurul său și cade.*)

Cortina

ELENA HOGAȘ, Cuvintele nu vorbesc sufletului

Masca din oglindă Piesă cu două personaje

EI: Nu mai pot...nu știu...chiar nu mai suport replica asta tâmpită! Mai este doar o săptămână până la începerea festivalului de teatru iar eu nu reușesc să trec de replica asta. Nu, nu, nu...trebuie să fac ceva, să mă concentrez ca să termin odată scriptul ! (*sarcastic și iritat din ce în ce mai mult*) Dar și când o să fie gata...o să le dau tuturor nenorociților peste bot! Ce să zic...marii actori și regizori! Scârbe! Au îndrăznit să mă dea afară din teatru doar pentru că nu mă adaptez “noilor norme”. Vor numai vulgarități și mizerii să joace! Limbaj ca pe maidane, sâni și...funduri goale! Auzi la ei...cică ăsta e teatru! Lua-i-ar naiba! Lasă! Lasă! Reușesc eu să-mi termin piesa și când o vor vedea o să realizeze că teatrul e mai mult de atât! Or să vadă ei...numai că...replica asta idioată! (se calmează). Inspirația! Unde naiba zace! Doamne, ajută-mă te rog, dă-mi un semn, o idee!

(*Se aude o bubuitură puternică. Apare în scenă Ea, îmbrăcată în haine de modă veche, papuci de casă, cu o țigară în mână, mers țepăn, nasul pe sus...se așază pe un scaun și fumează, gesticulând teatral.*)

EI: (*ironic*) Bună ziua, domnișoară! Pofțiți înăuntru...(*apăsă*) vă rog! Stați jos chiar!

Ea: (*ton înțepat*) Mulțumesc, dar eu nu poftesc!

EI: Pofțim?

Ea: Domnule dragă, nu insista că io nu sunt vreo ușuratică! Eu nu poftesc și gata!(*pauză*) Eu postesc.

EI: Ce faceți?

Ea: POSTESC! Și atunci când postești nu ai voie să poftești...(îl măsoară din cap până în picioare) teoretic!

EI: Domnișoară, scuzați-mă, nu înțeleg nimic! Cine sunteți, de unde veniți, unde locuiți.. (*il întrerupe Ea*)

Ea: La etajul 5.

EI: Cum?

Ea: Locuiesc la etajul 5!

EI: Blocul are 4 etaje!

Ea: Știu!

EI: Păi și atunci cum puteți spune că locuiți la etajul 5?

Ea: Cu limba...(Ei o privește consternat)...Știați că limba și dinții sunt organele care ne ajută să vorbim?

EI: Atunci dumneavoastră stați prost cu măselele...vorbiți numai prostii!

Ea: Mulțumesc!

EI: Cu plăcere!...(pauză) Pană la urmă îmi puteți spune ce doriți? De ce ați venit la mine?

Ea: Pentru că m-ați chemat!

EI: Nici nu vă cunosc ... cum e posibil să vă fi chemat?

Ea: Dacă eu vă zic că m-ați chemat! Nu cumva mă faceți mincinoasă?

EI: ...Sunt convins că nu asta este calitatea dumneavoastră de bază!

Ea: Adică?

EI: Adică nimic! Mă scuzați că v-am deranjat cu astfel de întrebări inoportune. De altfel, mi se pare absolut logic ca o femeie îmbrăcată în stilul anilor '70 să apară la mine în casă, să fumeze, să spună ca locuiește la un etaj care nu există iar eu să o deranjez întrebând-o cine este!

EI: Gata, domniță, gata! Îmi cer scuze...deși nu știu de ce...fie, am înțeles, blocul are 5 etaje!

Ea: Ce faci, domnule dragă, vorbești de unul singur?

EI: Cine, eu? A, nu, nu! Mă gândeam la o eventuală continuare a scriptului.

.....
Ea: Să nu ai impresia că îmi faci vreun favor.

EI: Asta rămâne de văzut. Acum îmi poți răspunde la întrebare sau ai de gând să îndrugi iarăși prostii?

Ea: Inspirația ta.

EI: Pofțim?

Ea: Eu sunt inspirația ta și mă aflu aici pentru că m-ai chemat.

EI: Am crezut că putem vorbi ca două persoane care se respectă una pe cealaltă dar văd că tu ții morțiș în continuare să torni numai baliverne.

Ea: Sunt serioasă. Sau nu ești tu ăla care cu vreo 20 de minute înainte spunea "Inspirația! Unde naiba zace! Doamne, ajută-mă te rog, da-mi în semn, o idee, ceva, orice!". Să știi că eu nu zac.

EI: (*puțin înfuriat*) Mai nou ascuți și pe la ușile vecinilor? Ar trebui să primești un premiu, ai fi aleasă căpitan deasupra babelor care nu au ce face acasa și ascultă pe la uși ce discută alții ca apoi să se ducă să bârfească în fața blocului.

Ea: Offfff, văd că nu mă pot înțelege cu tine...orice aș spune nu mă crezi! Mai bine o lăsăm baltă, ești un încăpățânat și jumătate!

EI: Hai să nu fiu eu încăpățânat...dacă tu chiar ești inspirația mea...spune-mi ultima replică pe care am scris-o...să te văd. Scriptul ăla nu a ajuns în mâinile nimănui și doar eu știu ce e acolo...

Ea: (*se așează pe un alt scaun, aproape de marginea scenei*) "Masca ce zăcea în oglindă părea a fi chipul sufletului lui. Un suflet golit de el însuși...". Replica numărul 183, pagina 18, randul 9. Ai mâncat o literă la cuvântul "oglină" și nu ai scris cu majusculă "masca".

EI: *(o privește consternat câteva secunde, buzele i se mișcă ca și cum ar vorbi de unul singur, vrând să înțeleagă ceea ce se întâmplă, se așează pe un scan în capătul opus ei și o privește iarăși pierdut)* E imposibil...e absolut imposibil...nu, nu se poate! *(se ridică brusc, aleargă în lateralul scenei unde pe o masa ce imită un dulap unde se află un prăjitor de pâine acoperit cu o bucată mică de pânză. Descoperă prăjitorul și scoate din el un teanc subțire de foi cu scris de mână, începe să caute febril ultima foaie scrisă pe jumătate, celelalte coli scăpându-i din mână; se cunoaște cum numără rândurile, cum se uită la numărul paginii și la greșelile lui.)*

Ea: Bună dimineța, soare! Acum te-ai convins, sau ai să începi să numeri și cele 183 de replici? Să știi că eu am răbdare, dar nu știu dacă și spectatori îi tăi au...

EI: *(Mototolește foaia în mână, se așează pe scaunul de unde a plecat)* Tu...tu, inspirația mea?

Ea: Dacă nu-ți place, asta e, alta nu ai! Stocul s-a epuizat.

EI: *(își revine)* Mă simt de parcă aș juca teatru absurd...Doamne Dumnezeul mare...(se luminează) Păi, păi asta înseamnă că ai să mă ajuți să îmi termin piesa, nu?

Ea: Mdea, oarecum...

EI: În cazul ăsta...spune-mi, cum să continui, bănuiesc că știi acțiunea și personajele. Ce zici, să dau piesei un ton mai tragic?

Ea: Mai tragic? Omule, nu am văzut atâtea depresii și sinucideri pe m2 nici la televizor. Mor ăia la tine în piesă pe capete. Și așa stăm prost cu sporul natural al populației.

EI: Da, dar, nu înțelegi...e vorba de iubire, personajele mele se desăvârșesc prin dragoste și reușesc să treacă sentimental dincolo de granița morții.

Ea: Renunță la telenovele, te rog eu! Ce ți-e și cu iubirea asta! Revino la realitate, lumea nu mai moare din iubire...se moare de foamete, boli psihice, lipsă sau abundență de bani, scabie sau meningită.

EI: Cum dracu să scriu o piesă despre scabie, ai căpiat? Și în plus, lumea nu are nevoie când intră într-o sală de teatru să vadă lucruri pe care le vede sau chiar le trăiește zilnic.

Ea: Perfect de acord cu tine. Dar este corect să îi alimentezi cu variante adaptate de prost gust după "Romeo și Julieta"? Ce încerci tu să faci? Vorbești de iubire...dar sub ce formă le oferi iubirea asta? De ce să nu își trăiască ei singuri dragostea, viața, și le-o oferi tu pe tavă, sub o formă personală. Dacă tu ai probleme cu capul și ți se pare că a se arunca de la balcon "x"-ulică pentru că l-a părăsit cea ce-a treia amantă și a aflat cea de-a doua nevăastă de aventura lui e ceva spectaculos, o reflexie a iubirii dincolo de moarte, nu trebuie să îndure toată lumea tâmpeniile tale.

EI: (*atacat*) Oi fi tu inspirația mea dar se pare că nu ai înțeles nimic din ceea ce am scris!

.....
EI: Putem să revenim la discuția serioasă?

Ea: Eu da, tu...mă îndoiesc!

EI: Stai...o secundă...și dacă mă blochez iarăși la o replică...dacă te strig, mai vii?

Ea: Nu o să te mai blochezi...cel puțin nu ar trebui la câtă filozofie ți-am înșirat aici...dar dacă totuși se întâmplă, folosește-te de oglinzi!

EI: De oglinzi?

Ea: Da, de oglinzi. Uită-te în el și ai să vezi tot ce îți trebuie pentru a continua.

EI: Am să mă văd pe mine...nu sunt chiar așa de narcisist!

Ea: Ai să te vezi pe tine ... și pe alții ca tine. Nu uita despre ce trebuie să scrii: cum îi vezi tu pe ei...și cum te văd ei pe tine. Știi tu, actorii se mai critică între ei...

EI: Sună ușor când o spui tu..dar...nu știu cu ce să încep.

Ea: Ai început de mult...tu, de fapt, te-ai oprit exact la început ...(*între timp și-a strâns lucrurile, coboară prin laterală și se așează în public*).

EI: Păi stai, și piesa? Nu mă ajuți să o scriu?

Ea: Tocmai ți-ai jucat piesa de teatru!

EI: (*Rămâne o singură lumină pe el. Se uită absent la Ea, apoi la public, se dă încet în spate ca și cum ar ameți și se lovește de o oglindă acoperită cu un cearșaf. Descoperă oglinda pe care e lipită o mască..se așează pe marginea scenei, cu picioarele suspendate în aer*)...Cum a spus? "Ai început de mult...tu, de fapt, te-ai oprit exact la început"... M-am oprit exact la început...asta e...! (*la un vraf de foi și un pix din apropiere și începe să scrie febril, în timp ce rostește la început cu voce tare, apoi diminuat*) "Masca ce zăcea în oglindă părea a fi chipul sufletului lui. Un suflet golit de el însuși, actorul..." (*Lumina se stinge încet, la fel și vocea lui, nu se aude decât hârșăitul creionului pe foaie...*)

ANA CRĂCIUNESCU, Cel care dimineța a învățat preceptele înțelepciunii

Ultimul dialog

Actul I

Undeva, într-un sat, pe prispa unei case din chirpici, ședea un bătrân cu privirea leneș ațintită spre zarea unde își înălțau falnic crestele munții acoperiți de neguri, într-o seară cu un apus pe care doar un pictor îl poate înfățișa în culori.

Scena 1

O seară

Gândul: Suflete, ce zici de această seară, de acest peisaj?

Sufletul: Ehei, gândule, iată cum îmi împărtășești tu mie sentimentele! De parc-ar fi prima dată când mă-întrebi acestea și altele?! Câte seri au trecut... Câte vise pe-nseratspulberate, de cine? De amica ta?

Gândul: Rațiunea? O, nu. Știm amândoi că soarta e vinovată de dezamăgire, numai eu sunt vinovat de amăgire!

Sufletul: Ah, gândule, gândule! Iată, ce seară, petrecând-o iar împreună! Dar fi-va ea ultima?

Gândul: Pe acest pământ, puterea-mi e limitată. Firul meu luminos din care sunt făcut clipește precum becul lămpii din camera ta. Însă, nestins până acum, veșnic aprins, ți-am fost sfetnic, slugă și rigă, vorbă și cuvânt!

Sufletul: Însă soarta nu te-a lăsat întotdeauna să-mi poți răspunde tuturor provocărilor. Dar, recunosc cu un tovarăș de drum e mai bine decât să înfrunți singur ploile, arșița ori întunericul...

Gândul (*ispittitor*): Vezi? Nici chiar tu nu știi prima frază ce ți-a trecut prin minte atunci când te-ai născut. Nimeni nu va știi la cine te vei gândi când vei muri: doar eu!

Sufletul: Moartea! Ah, mii de fulgere în amestecul unei uverturi de tragedie, mii de nopți ce-ți veghează căpătâiul la fereastra cu draperii negre, prăbușire în neant, în imaterial, în abioticele molecule ale pământului, ce poate fi EA?

Gândul (*apăsător dar cu calm, adoptându-și un aer doct*): Este greșit, în primul rând, să personalizăm trecere, un proces, o întâmplare,...

Sufletul:... Dar nu, ea nu e o întâmplare!

Gândul: Însă e o realitate! Suflete, gândește-te, te rog, prin câte am trecut în viață, gândește-te câte am depășit împreună în viață, să nu ne certăm acum, la sfârșit.

Sufletul (*zdruncinat*): Sfârșitul!! Ce cuvânt!

Gândul: Da, are diverse semnificații...

Sufletul: Gândule, lasă-mă! Ah, ineluctabilul sfârșit! Oare sfârșitul unui film sau al unui roman ai cărui protagoniști preîntâmpină diverse, diverse probleme, nu-ți lasă o anumită stare, spre deosebire de finalurile negre, macabre ori nefericite, care îți lasă un gust amar?

Gândul:

Gândul: Poate că moartea e un simplu simț care-ți lasă un gust amar. Oare boala nu-ți lasă un gust amar? Oare somnul nu-ți lasă un gust?

Sufletul: Amar. Amară-mi e vârsta.

Gândul: Vârsta? Eu nu am vârstă, iar tu nici atât! Doar trupul tău are o vârstă, trupul, pământul din care ai fost făcut are o vârstă, munții din zarea îndepărtată pe care îi priveai acum câteva clipe au vârstă.

Sufletul: Dar oare Dumnezeu are o vârstă?! Ah, îmi sună în cap un cuvânt, unul singur: veșnicia! Veșnic, veșnic, veșnic ! Este ea precum universul? Este la fel de nepătrunsă, la fel de nelimitată, la fel deveșnică? Gândule, gândule, ce e oare veșnicia?

Gândul (cerebral): Ceea ce nu a descoperit nici măcar gigantica, copleșitoarea inteligență acalculatorului din filmul lui Asimov.

Sufletul (sec): Știu replica: ”La această întrebare nu avem suficiente date pentru a răspunde”

Gândul (sec de asemenea): Da.

Sufletul: Gândule, dar îmi vorbeai mai înainte de munții din zare, de clipele petrecute privindu-le... În univers, ce e clipa dacă nu o boare de vânt, un deșertăciunea Pământului. Ce e, dacă nu o viață de om?

Gândul: Spune-mi, dacă totuși, în această clipă ce e viața, ai strâns cu fiecare sfert de fracțiune un buchet plin de amintiri plăcute?

Sufletul: Ah, gândule, gândule, eu însumi voi fi în curând o amintire.

Gândul (melancolic): O clipă veșnică de amintire în neantul pustiu al universului.

Cortina

Scena 2

Noaptea

Sufletul: Iată că veni și noaptea.

Gândul (poetic): Prin noapte înstelată/eu treceam ca un luceafăr/pe la fe-reastră încadrată/...

Sufletul: ... of, gândule, eu...

Gândul: ... Lasă-mă! Nu erai curios ce cuvânt voi găsi să rimeze cu luceafăr?!?

Sufletul (aproape urlând): Sufăr!

Gândul: Ah, da! E o idee extraordinară! (*fredonă în continuare ciupindu-și în surdina corzile luminoase ale minții*)

Sufletul: Uite cum s-au pierdut munții noștri în noapte, dormitând...., vi-sând....oare la ce? Oarecând negura toamnei îi învăluie cu voalul ei grimort, nu tremură?

Gândul: De ce ar tremura? Dar ai uitat de căprioarele fragilele, iepurașii fricoșii, urșii leneșii, aricii țepoșii, vulturii temuții, bufnițele înțelepte, vulpile viclenele ce cotrobăie în lung și-n lat culmile și luminișurile, desișurile și piscurile lor? Poate de fericire ar tremura munțiiaceștia! Poate de forfota ce zace în ei!

Sufletul: Dar cerul acesta! Ziua, senin, albastru, de câte ori imaginea-mi de borangic transparent nu a plutit deasupra glaciariului lac pe ale cărui unde aveai senzația că privești lumea invers,că,după furtuna ce grămădise parcă dinadins atâția nori – suferințele mele, la sfârșit, soarele biruitorul și-a lăsat către pământ giuvaere de foc, iar cerul, norii, furtuna, s-au spulberat pe brațele vântului spre adâncurile lacului, și au format cristalina rocă a fiorului, a sentimentelor, a trăirilor mele!!

Un liliac zbură negru în noapte; fâlfăitul său căzu spre urechea pământului din abisalăl nesfârșit al întunecimii cerului.

Gândul: Privește puzderia de stele! Privește constelațiile! (*cu obidă*) Ce păcat că nu știi să ledescifrez...

Sufletul: Mmm... ”Privește la cer și numără stelele, dacă le poți număra... Atât de mulți vor fi urmașii tăi”, i-a spus Dumnezeu lui Avram.

Gândul (profetic): Și s-a adeverit!

Sufletul: Gândule, spuneai că nu știi să descifrezi aceste constelații (care oricum sunt deja cunoscute, descifrate, descoperite), dar în viață, de câte ori nu s-a întâmplat să nu poți descifra constelațiile sufletului unui om?

Gândul: Ooo, dar tu poți număra această puzderie de stele? Cât de multe erau cărările labirintice și sinuoase ale acelor suflete, fără a da de vreun capăt al unei firmituri măcar dintr-un anume fir al Ariadnei!?

Urmează câteva clipe de tăcere. Păsări de noapte se aud străpungând întunericul cu țipetele lor ce lasă în mintea oamenilor un sentiment ciudat, ce pătrunde până în cele mai adânci simțiri.

Sufletul: Cât de neobosit poți fi?

Gândul: Hahaha! Într-atât încât acest trup atins de cariile bătrâneților să se odihnească în lumea lui materială câteva ceasuri.

Sufletul: Atunci.....Cortina !

CRISTIANA FLOREA , Drama Nimicului

Drama Nimicului

Décor: O cameră albă, cu un pat și o masă pe care stau un vas cu apă și un pahar

Personaje: 1, 2, 3 (toți îmbrăcați la fel, numerotați)

Femeia în alb

Actul I

1. Ar fi cazul să fac ceva. Blestemul unei constante existențiale venite dintr-un mediu de o minuțiozitate inalterabilă, care depășește înțelegerea umană posibilă, o proiecție în exterior a unei personalități inconștiente, o expulzare din matcă și o scufundare în inadaptare, când influențele mediului social își exercită puterea și cauzează crize și conflicte interumane. Blestem! Ar fi cazul să fac ceva. *(Se ridică de pe pat, scanează camera, după care se așază înapoi)* Nu am ce să fac. Chin moral, tortură psihică, obsesii sociale, o cursă epuizantă după dracu știe ce, totul vine din nimic și se amplifică până la autodistrugere, într-un ritm morendo. Nimicul are o istorie, care, de atunci, continuă să se desfășoare și să radiografeze relațiile interumane, nimicul care ne râde în față la fiecare eșec și ne îndeamnă să alergăm după iluzii și amintiri, să căutăm definiții ale propriilor noastre înfrângeri, nimicul care ne aduce aici *(Arată cu mâna interiorul camerei. Se ridică brusc și aleargă spre unul dintre cei patru pereți. Se plimbă foarte calm de-a lungul lui.)*

Nu ai nimic de spus. Nimic. Te supui mereu. Îți trăiești propria dramă a nimicului, pentru că nimicul este și în tine la fel cum este în toate. Nu îl simți? *(începe să mângâie peretele)* Uite-l cum urcă...uite-l cum coboară...și din nou...*(lovește cu pumnul în perete)* Iar te-ai supus. Probabil nu înțelegi de ce am făcut asta. Te-am lovit dintr-un impuls educativ – să simți și tu momentul maxim al dramei. *(ironic)* Drama Nimicului.

Toate zilele se anulează reciproc. Toate. Ziua de astăzi o anulează pe cea de ieri. Ieri e deja departe. *(dezgustat)* Cine vrea, poate s-o retrăiască. Cert e că s-a terminat și nu are nici un rost. Timpul nu contează. Timp este. Întotdeauna va fi timp pentru nimic. Și întotdeauna lucrurile își vor trăi propria dramă a nimicului. *(se lipește cu spatele de perete)*

M-au adus aici să-mi storc conștiința. Altă viață decât cea interioară nu am cunoscut. Aici, spun ei, se află clipa existențială a destinului meu. Dezarmat și constrâns, trebuie să mă supun și eu. *(se ridică)(spre perete)* Personal, consider că e o pedeapsă nejustificată. *(tipând)* Toți avem nimicul în noi, de ce trebuie să plătesc doar eu? *(pauză)* Ne închide tot mai mult în noi și nu ne face să ne dăm seama de monstrozitatea morală de care suntem ca-

pabili și de toate obscenitățile pe care le gândim (*dur, spre public*) și gândim multe... (*începe să se plimbe prin cameră*) Treziți-vă, fraților și lăsați-mă să ies afară! De ce trebuie să plătesc doar eu? (*lovind cu pumnul în perete*) Na, plătește și tu! (*se întinde pe pat*)

Vezi marginea? (*arătând cu degetul în gol*) Marginea aia de acolo? Du-te, așază-te și privește nimicul în ansamblul lui... (*se stinge lumina*)

Tom Waits - November

(*când se reaprinde, doi oameni stau față în față la masă, în aceeași cameră*)

1. Tu ești? Chiar tu ești?

2. Da.

1. Îmi pari cunoscut.

2. Foarte probabil.

1. Cum ai reușit să te proiectezi în afară?

2. Nu m-am proiectat nicăieri. Amândoi suntem înăuntrul propriei tale conștiințe. (*Liniște*)

1. Vrei un pahar cu apă?

2. Nu.

1. Îmi pari foarte cunoscut.

2. Bine, eu am plecat (*se ridică și îi întinde mâna*)

1. Deja?

2. Da. (*Se stinge lumina. Când se reaprinde, I are aceeași poziție în pat*)

Nu-i așa că n-ai ce să-i spui nimicului? (*se stinge lumina*)

Actul II

3. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. Captiv. De tot. Închis. Cât de închis poate ajunge cineva? Închis cât patru pereți pot închide. Captiv. Închis aici cu doar șapte pași. Șapte pași de mobilitate. Ce lucru infam au putut să facă! Să mă închidă cu doar șapte pași. Ca să mă aud mereu. Numai pe mine în doar șapte pași. Unu, doi, trei, patru și încă trei – unu, doi, trei (*numără în timp ce merge*) Mereu aceeași șapte pași. Mereu. Mereu eu făcând aceeași șapte pași. De mi-ar da încă trei pași... Doar trei ca să ajung acolo, departe. Acolo sunt mai mulți pași. (*cu regret*) În schimb, eu sunt aici. (*spre public*) Dar trebuie să vezi „aici” ca să înțelegi ce înseamnă. (pauză, oftează) Nu simt nevoia să ies, de fapt. Unde să merg? Și ce să fac? Am auzit că dincolo au mai mulți pași (*speriat*) da’s atât de mulți, încât te pierzi. (*uitându-se în gol*) Te pierzi în proprii pași. Uneori nu e bine să înaintezi; stai unde ești. Trebuie să stai și să te uiți. Eu asta fac uneori și toți mă întrebă de ce mă opresc. Mă opresc pentru că nu vreau să mă pierd în proprii pași. Nu vreau. Nu mai vreau să merg. (*se oprește în mijlocul camerei, zâmbind*) Îmi place să stau și să privesc. (*răstindu-se*) Pentru că îmi amân mersul, îmi amân pașii. (*disprețuitor*) Așa

faceam înainte - mergem și, dintr-o dată, mă opream. De asta m-au închis aici, pentru că mă opream așa din senin.

Și m-au făcut captiv, captiv în doar șapte pași, mereu aceeași șapte pași. *(se îndreaptă spre perete în timp ce vorbește și, când ajunge în fața lui, se oprește)* Spre nimic. *(apoi începe iar să se plimbe prin cameră, gesticulând)* Aceeași pași deschiși, care se închid, care mă închid. Șapte pași înainte (mergând), șapte pași înapoi, șapte pași grei, pe care nu îi înțeleg nici eu, șapte pași care se fac singuri; uneori involuntar, din obișnuință. Un nebun ajunge să se obișnuiască și nu mai observă că șapte pași se fac singuri. Se obișnuiește cu toate, până și cu faptul că e nebun. Dar continuă să dea cu pumnul în pereți și să țipe la ei, deoarece e captiv *(se uită la pumn apoi cu ură la unul dintre pereți)* Pe de altă parte, e un lucru mare să fii captiv – când ești captiv, ești cineva. Cineva captiv...sau ceva captiv. Pentru totdeauna. Eu de-aici nu mai ies. Oricum nu-mi place să merg, mă opresc oriunde aș fi. Nu-mi plac nici pașii – sunt dubitativi. De fapt, nu e așa rău să fii captiv (se așază pe pat) Ai proprii tăi pași. (entuziasmat) Șapte pași în care poți să fii liber!! Șapte pași sunt de ajuns. La ce mi-ar folosi încă trei pași? *(sec)* Ar fi zece. *(Se stinge lumina)*

Actul III

1. Blestem! M-au adus aici să-mi storc conștiința. Tot fondul meu lăuntric este agresat, capacitatea mea logică nu mai percepe nimic și mă îndoiesc până și de propria identitate. O presiune psihică pe care nu o mai suport! M-au adus ca să îmi soarbă personalitatea și să mă transforme într-un mecanism pe care să-l conducă mai târziu. M-au pus față în față cu condiția mea umană ca să îmi trăiesc propria dramă a nimicului.

(Se deschide ușa și intră o femeie îmbrăcată în alb. Pune pe masă tava cu pastile, după care iese din cameră.)

**femininul personifică un aspect al inconștientului, numit anima, care simbolizează un vis ce te îndeamnă să întorci spatele realității.*

Deja m-am obișnuit și mă supun. Nu mai am ce să fac. Acești patru pereți constituie un criteriu de evaluare morală, o limită. Am uitat cum e dincolo. Sunt ani de când nu am mai fost pe acolo. M-au adus aici din dorința de a avea o jucărie, vroiau să se simtă și ei demiurghi. Plastic, totul e plastic care își trăiește propria dramă a nimicului. Legături superficiale, conflicte din nimic și pentru nimic, ignoranță, o tăcere lugubră și o indiferență totală. Toți ajungeți aici într-un final. Treptat, vă vor expulza din sursă și vă vor face să renunțați la propria identitate. Veți deveni un altul sau o alta. Eu sunt 1, primul adus aici. *(Începe să se plimbe prin cameră)*

Toată lumea trăiește drama nimicului. Marea tragedie a nimicului. Nu, nu există finalitate, cum să existe? Nimic nu se termină, când noi ne epuizăm, trăiesc proiecțiile noastre într-o lume-proiecție. Trăim drama nimicului la infinit! În propria noastră conștiință. Adică aici, da, aici. (*și arată cu mâna în interiorul camerei*) Pare simplu, nu? (tipând) DAR NU E! Aici ajungeti toți, mai devreme sau mai târziu. (*ironic*) În simplitatea asta a lucrurilor. Aici, în propriile chinuri morale și în toate înfundăturile minții, în inutilitatea existenței voastre banale, mai exact. (*cu agresivitate în limbaj*)

Nu faceți parte din nici într-un plan divin și nu veți da naștere nici unui geniu, nu veți fi nici măcar legătura care va contribui la geneza unui geniu. Veți naște criminali și toate lucrurile se vor întoarce împotriva voastră, pentru că dorințele voastre sunt perverse și murdare. Vă consumați fizic și inutil. Plăcerea este un păcat, proștilor! (*pauză, se oprește în fața aceluiași pereche, lateral publicului*) Starea de insatisfacție, eşecurile, trădările, regretele, aspirațiile inutile, egoismul, recriminările, toate ajunse la paroxism vă vor închide orizonturile și vă vor chinui moral. Idealuri scufundate, fobii, fantezii, sute de experiențe, concepte, iluzii, tot profilul vostru uman va trăi drama nimicului în momentul în care veți fi excluși din societate, expulzați din matcă și aduși aici, în această cameră a conștiinței. (*dezgustat, spre public*) Continuați să vă trăiți propriile drame ale nimicului.

(*se oprește în mijlocul camerei*) Tragedia se apropie...

Tori Amos - Crucify

(*Se stinge lumina. După aproape un minut, se reaprinde.*)

Actul IV

3. Aș vrea, dar nu, nu am voie. Cred că oamenii ca mine nu au voie dincolo, au propriul loc de desfășurare; cam mic, ce-i drept, dar ajunge. Nouă ne sunt interzise multe lucruri. Ei spun că ni le interzicem singuri, dar nu e așa. La un moment dat, cred că ajunge să ni se facă frică de ele. Devin mult prea clare și evidente...și previzibile. Da, oamenii ca noi nu au voie dincolo. Rar se întâmplă când unul reușește să treacă. Am auzit că cineva chiar a reușit să deschidă ușa și a trecut dincolo, dar nu știu ce s-a întâmplat cu el. Probabil l-au pus să măture podeaua. (*spre public*) Cum a reușit să deschidă ușa? Cred că avea o metodă specială. Ei au ținut-o ascunsă ca să nu aflăm și noi și să trecem dincolo. Proștii încă mai speră că o să ne săturăm și o să redevenim cei de dinainte. Dar ei nu știu că e inevitabil, nu mai avem ce să facem. O dată ce ajungi aici, ești pierdut. Nu poți să faci nimic altceva decât să te întrebi ce se va întâmpla când ușa se va deschide. Vei vrea să treci dincolo sau nu? (*rămâne pierdut, după care speriat*) Nu vreau să mă gândesc. Știu că într-o zi se va deschide, dar va fi din altă cauză. Mereu o aud – scârție și...dintr-o dată, se face lumină. O altfel de lumină. Dar poate e mai

bine să nu se deschidă. Se spune că nu mulți, o dată ce trec dincolo, reușesc să țină pasul cu ei; majoritatea s-au pierdut de tot. Doar unul a fost pus să măture podeaua. Trebuie să fi fost un caz special; cred că el știa mai multe decât noi, iar ei se puteau folosi de asta. Aș vrea să plec, dar nu mă lasă pereții. Au încercat să mă convingă că îmi sunt prieteni, dar eu știu că m-au mințit, pereții nu-ți pot fi prieteni pentru că te domină - îți obstruează simțurile și te înăbușă. Cad peste tine, iar noaptea, când nu poți să dormi, îi auzi cum vorbesc între ei. Spun lucruri ciudate, pe care nu le înțelegi. Pereții sunt cei care nu mă lasă să dorm. Și toți dau vina pe mine și spun că sunt încăpățânat și nu vreau să mă vindec. Dar eu îi aud noapte de noapte cum vorbesc și nu pot să dorm și încep să lovesc cu pumnul în perete ca să tacă, dar ei nu tac. Nu tac. N-or să tacă niciodată. (*rămâne pierdut*)

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. (*până își pierde din intensitate, moment în care se stinge lumina*)

Actul V

1. Gata, m-am săturat! Vreau afară! Mă confrunt singur cu o turmă, nu pot scăpa de obsesia nimicului și nici de cea a inutilității. Dramatismul meu de mecanism stricat trebuie să înceteze! Dați-mi drumul afară! Vreau afară! (*începe să distrugă camera*) Ce rost mai are demnitatea, când ne refugiem în alcool, ce rost are iubirea când mama își bate copilul pentru că acesta nu are răbdare, principii încălcate din prostie, din dorința de a brava, de a fi non-conformiști, adevăruri malformate de rețineri, ce rost are munca dacă ești furat, ce rost mai are pădurea când arde și pământul când seacă? Totul favorizează drama nimicului, tot universul complotă la această dramă permanentă! (*se oprește în fața peretelui*) TU. Tu trebuie să plătești, trebuie să-mi dai drumul afară! Vreau afară, dă-mi drumul afară! (*Lovește cu pumnii în el și în ceilalți pereți. Aceștia se dărâmă și dezvelesc o altă lume.*)

(*Entuziasmat, vrea să alerge, dar se oprește brusc. Merge în toate părțile orbit de fericire, dar i se taie avântul foarte repede și se oprește. Se așază pe jos, în mijlocul scenei, pierdut.*)

Lanțul libertății s-a întins cu zece verigi.(*pauză*)

PUSTIU. Doar o dramă a nimicului...

Bernard Herrmann – Twisted Nerve
(*se stinge lumina*)

CUPRINS

Argument	5
Preludii.....	6
LAUREAȚII CONCURSULUI.....	8
Secțiunea Poezie	12
ALEXANDRA TOMȘA	13
ANDREEA – DESPINA POPOVICI.....	19
ALEXANDRA DOLFI.....	24
RUXANDRA DIANA DAVID.....	28
MIHAELA BULAI.....	32
ELENA DRĂGHICEANU.....	33
LUMINIȚA MIHALACHE-PĂTRĂȘCAN.....	35
DIANA BASOC.....	37
DORIN ALEXANDRU CHELARU.....	38
PETRINA FODOR	39
NICOLETA LILIANA CIOBANU.....	40
RAMONA-MĂDĂLINA MUNTEANU.....	41
FLORINA NĂSTASE.....	42
CLAUDIU IRINEL DIACONU.....	42
OANA CAMELIA ȘERBAN.....	44
IONELA VIȘAN.....	45
Secțiunea Proză	46
RODICA STOIAN.....	47
IONUȚ-VASILE STAN.....	64
GEORGIANA PARFENI.....	78
EDWARD AVRAM.....	92

DANIELA IORDĂNOAIA ȘI ANDREEA MONDAN.....	107
RALUCA-MIHAELA MAFTEI.....	122
NICOLETA LILIANA CIOBANU.....	125
ELENA MIHAELA MARCU.....	130
OLTEA NEACȘU	135
Secțiunea Dramaturgie.....	137
RADU CORNEL MĂDĂLIN.....	138
ANCA IFRIM	156
ADRIAN CHELARU.....	168
ANA-MARIA STAN.....	172
CLARA ABDULLAH.....	183
ANDREEA NIȚESCU.....	190
LARISA COBUZ.....	197
ELENA HOGAȘ.....	201
ANA CRĂCIUNESCU	205
CRISTIANA FLOREA.....	208